

ΑΤΡΑΝΤΙΔ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΔΑΡΕΩΣΤΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΡ. 21 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

4 ΔΡΧ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γ ρ α φ ε ί α :
Ευριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάρη.
Κεντρικόν Πρακτορείον Ἐφημερίδων)
Ἐμβόσματα ἐπιταγαί κτλ. ἐπ' ὀνόματι
τοῦ ἰδιοκτῆτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΙ ΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 21

ΑΘΗΝΑΙ, 24 Αὐγούστου 1935

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ: Ἑτησία Δραχ..... 200
Ἐξέμνητος Διὰχ..... 110
Ἐξωτερικοῦ: Ἑτησία Δολάρια.....7
Αἱραι Ἀγγλίας.....2.10

Τὰ ὄργανα

Φαίνεται ὅτι μὲ τὸ πολιτικὸν ζήτημα δὲν θὰ τὰ πᾶμε καὶ τόσο καλά. Μία μεγάλη συνάυλια τραγουδιοῦ ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ στὸ Στάδιο, ἀπηγορεύθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, γιὰτὶ ὑπῆρχαν πληροφορίες, ὅτι φανατικοὶ ὁπαδοὶ τῶν δύο μερίδων ἐπρόκειτο νὰ δημιουργήσουν φασαρίες. Καὶ τώρα θὰ ρωτήσετε:

—Τί δουλεῖα εἶχαν τὰ ὄργανα τῶν δύο παρατάξεων στὸ Στάδιο;

—Τὴν ἀπάντησι τὴν ἔδωσε κάποιος:

—Ἀφοῦ ἦταν ὄ ρ γ α ν α, πῶς δὲν εἶχαν δουλεῖα στὴ συνάυλια;

★

Ἡ Ἀθησυνία

Ὅλοκληρη σχεδὸν ἡ Ἑλλάς ἔχει μεταβληθῇ εἰς τόπον... στρατηγῶν! Ὁ Ἰταλοαθησυνιακὸς πόλεμος — ποῦ δὲν ἐξεργάγη ἀκόμη — εἶνε τὸ θέμα ὧλων τῶν συζητήσεων. Καὶ οἱ Ἕλληνες, λαὸς κατ' ἐξοχὴν πολεμικός, συζητοῦν ὅλας τὰς πιθανὰς φάσεις τοῦ προσεχοῦς αὐτοῦ πολέμου, συνάπτουν μάχας ἐπάνω στὰ τραπέζια τῶν καφενείων, ἐξολοθρεύουν στρατόπεδα, κατακτοῦν πόλεις καὶ χωριά καί... προχωροῦν ἀκάθεκτοι ἐναντίον τοῦ ὑποτιθεμένου ἐχθροῦ.

Ἕνας πολεμικὸς συζητητὴς αὐτοῦ τοῦ τύπου, ἀφοῦ κατέστρωσε πρὸ ἡμερῶν ὁλόκληρο τὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀθησυνοὺς, ἐξηγήσας πῶς καὶ γιὰτί θὰ νικηθοῦν, ἐρώτησε μὲ τὸν ἀφελέστερο τρόπο:

—Καὶ τώρα, θρὲ παιδιά, δὲν μοῦ λέτε ποῦ πέφτει ἡ Ἀθησυνία;

★

Συνδρομηταί

Παρακαλοῦμε τοὺς συνδρομητάς μας, ὅσοι λαθαίνουν ἑλλειπῶς τὸ φύλλον, νὰ μᾶς πληροφορήσουν ἀμέσως καὶ νὰ μᾶς γράψουν ποῖα φύλλα τοὺς λείπουν.

—Παρακαλοῦνται ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξε ἢ λήγει, νὰ φροντίσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως, γιὰτὶ μόλις συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν φύλλων ποῦ ἔχουν νὰ λάβουν θὰ κοπῇ ἡ ἀποστολὴ.

—Ὅσοι θέλουν νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται νὰ προκαταβάλουν τὴν συνδρομὴν τοὺς γιὰ νὰ τακτοποιοῦνται ταμιακῶς καὶ νὰ φροντίζῃ ἡ διεκπεραίωσις γιὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

★

Μία ἐπανόρθωσις

Κατὰ λάθος στὸ περασμένον τεῦχος δημοσιεύθηκε ἓνα τραγουδι τοῦ Στεφ. Στανέλλου, μέσα στὴ σελίδα τῶν «Νέων Λογοτεχνῶν».

Ὁ Στεφ. Στανέλλος, παλιὸς διηγηματογράφος καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς παλινοὺς ποιητάς μας, ἔχει τὴ θέσιν τοῦ ἀνάμεσα πρὸς τακτικὰς σελίδας τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ε.Φ.Α.,

Μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ προσήλθαν τὴν περασμένη Κυριακὴ 18)8)35 στὰ γραφεῖα μας πολλοὶ ἀναγνώσται καὶ διάφοροι ἐπιλεκτοὶ νέοι λογοτέχνες.

Ἡ Ε.Φ.Α. πῆρε σάρκα καὶ ὀστά. Διαβάστηκε τὸ καταστατικόν, ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴν ὁλομέλεια.

Καὶ κατόπιν ἐνὸς μικροῦ διαλείμματος ἐλήφθη ἀπόφασις τῆς Γεν. Συνελεύσεως διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι ὡς μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου:

Πρόεδρος: Γιάννης Φλιάσιος, Ἀντιπρόεδρος: Γιώργος Κ. Παπαγεωργίου, Γεν. Γραμματεὺς: Ἀρης Τριποδάκης, Ταμίας: Βάσος Γόγολης. Σύμβουλοι: Μπιάνκα Ρωμαιοῦ, Στεφ. Στανέλλος, Γιάννης Ἀηδονόπουλος, Ἐπαμ. Καρυώτης, Νότης Ρουσιᾶνος.

Ἐπίσης ἐξελέγη διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον. Ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι: Κάκια Φεργαδιώτου, Δημ. Σιατόπουλος, Τίτος Αἰνέας.

Παρακαλοῦνται, λοιπόν, οἱ φίλοι καὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἀτλαντίδος» ὅσοι μὲν εὐρίσκονται στὴν Ἀθήνα καὶ Πειραιᾶ νὰ ἀποτείνωνται στὰ γραφεῖα μας κάθε Τετάρτη 6-9 στὸν Γεν. Γραμματεῖα κ. Ἀρην Τριποδάκην, οἱ δὲ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ φτιάσουν πυρῆνες τῶν ἐπαρχιακῶν ὁμάδων Ε.Φ.Α. ν' ἀποτείνωνται στὸν Κον. Ἀρην Τριποδάκην, Γεν. Γραμματεῖα τῆς Ε.Φ.Α., γραφεῖα «Ἀτλαντίδος», Ευριπίδου 8, Ἀθήνας.

Τοὺς νέους αὐτοὺς ποὺ εἶχαν τὴν πρωτοδουλίαν νὰ ἐκφράσουν ἔτσι δημόσια καὶ μὲ ἔργα τὴν εὐγενικὴν τοὺς φιλίαν στὸ περιοδικὸν μας, ἡ «Ἀτλαντίς» ὑπόσχεται ὅτι θὰ τοὺς βοηθήσῃ ἀπεριόριστα στὸ ἔργο τους.

★

Λογοτεχνία

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς νέους λογοτέχνες θέλουν νὰ δημοσιεύσουν στὴν εἰδικὴ μηνιαία ἐπιθεώρησιν ποῦ θὰ ἐκδόσῃ ἡ «Ἀτλαντίς» σὲ ὀγκώδεις βιβλία, πρέπει νὰ προκαταβάλουν τὸ ἀντίτιμον τῶν ἀντιτύπων ποὺ θέλουν ν' ἀγοράσουν πρὸς 25 δραχ. ἑκάστον, διότι τὰ βιβλία αὐτὰ θὰ εἰσέλθουν σὲ ὀρισμένον ἀριθμὸ καὶ θὰ εἶνε ἡριθμημένα.

Προθεσμία δηλώσεως, ἀπὸ σήμερα μέχρι 7 Σεπτεμβρίου 1935.

★

Παιδικὴ σελίς

Ἀπὸ σήμερα δίδομε στὴν οἰκογένειαν μίαν πολύχρωμην καὶ πρωτότυπην σελίδα μὲ τὸν τίτλον: Γιά τὰ παιδιά.

Κάθε παιδί θὰ ὀρῇ τὸ διηγηματάκι του, τὰ ἐξυπνά καὶ κουτὰ ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ διαγωνισμὸν του.

Μὲ τὴν παιδικὴν σελίδα ἡ «Ἀτλαντίς» συμπληρῶνει ἐκεῖνον ποὺ ζητᾷ κάθε οἰκογένεια, γιὰ νὰ δώσῃ καὶ στὰ μικρὰ ἓνα εὐχάριστον ἀνάγνωσμα.

ΤΟ

ΧΡΥΣΟ

ΤΡΙΓΩΝΟ

Θαῦμα

ἀριστούργημα

μεγαλούργημα

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἀναμείνεται ὅλοι

ἀπὸ τὸ

μετάπροσεχές

τεύχος

τὸ ὠραιότερο,

τὸ πλέον μυστηρι

ῶδες, περιπετειῶ

δες, πρωτότυπο

μυθιστόρημα

ΤΟ

ΧΡΥΣΟ

ΤΡΙΓΩΝΟ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Μωρίς Λεμπλάν

Πῶς ἀπεκαλύφθη ἓνα ἔγκλημα

Ὁ ἀστυνόμος τοῦ 476ου τμήματος τοῦ Σηκουάνα εἶχε ξυπνήσει ἔπειτα ἀπὸ ἓνα κακὸ ὄνειρο.

— Κάτι τὸ σοβαρὸ θὰ μὲ πεοιμένη στοὺς γραφεῖς, εἶπε.

Μόλις ἐμπήκε στοὺς γραφεῖς τοῦ, ἀντελήφθηκε πῶς ἓνα πνεῦμα ἀνησυχίας ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα.

— Τί ἔχουμε σήμερα; ρώτησε ἓνα χωροφύλακα.

— Μιά σοβαρὰ κλοπὴ, κύριε ἀστυνόμε.

— Ἀναφέρατε.

— Ἀγνωστοὶ διέρρηξαν κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου καὶ περὶ ὥραν 1ην μετὰ μεσονύκτιον τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ριβολί 37 οἰκίαν καὶ ἀφῆραν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς κομῆσης Ζουαβὼ χαρτονομίσματα καὶ εἶδη ἀξίας 10 χιλιάδων φράγκων, ἐλλείψει περισσοτέρων. Ὁ ἀγνωστος δὲν ἀνευρέθη, δι' αὐτὸ δὲ καὶ παραμένει ἀγνωστος.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Θ' ἀρχίσαν οἱ ἐρευνες πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἀγνώστου ἀμέσως.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινε.

Ὁ ἀστυνόμος κ. Ζάν Πασπαρτού, ἔδωκε στὰ ὄργανά του τὶς κατάλληλες οδηγίες, τὶς ὁποῖες ὁ ἀστυνομικὴ του μεγαλοφυΐα ὑπαγόρευε κί' ἐπερίμενε εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Ἡ σύλληψις τοῦ δράστου τῆς θρασυτάτης αὐτῆς διαρρήξεως μέσα στὴν καρδιά τοῦ Παρισίου, ἦταν ζήτημα τιμῆς γι' αὐτόν. Ἀν καὶ τὸ ποσὸν τῶν 10 χιλιάδων φράγκων ἦταν ἀστέιο γιὰ μιὰ κόμησσαν, ἐν τούτοις τὸ γεγονός ἐπὶ θύμα ἦταν μιὰ κόμησσαν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μεγάλο θόρυβο γιὰ τὴν κλοπὴ. Καὶ ὁ θόρυβος θὰ ἦταν μεγαλύτερος βέβαια, ὅταν μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ὀργάνων του, θὰ ἔβαζε χέρι στὸ δράστη πού ἐτόλμιζε νὰ διαπράξῃ μιὰ κλοπὴ στὴν περιφέρειά του.

★

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, οἱ χωροφύλακες ἔφεραν ἓνα ἄνθρωπο πολὺ ὑποπτό. Ἦταν ἀρκετὰ κακοντυμένος καὶ τὸ πρόσωπό του, ἓνα πρόσωπο ἡλίθιο καὶ ἀγριομαζί, φανέρωνε ἀμέσως τὸν κακοῦργο.

— Χμ! Καλῶς τον! εἶπε ὁ ἀστυνόμος καταδεκτικά.

— Τὸν φέραμε γιὰ τὴν κλοπὴ, κύριε ἀστυνόμε, εἶπαν οἱ χωροφύλακες.

— Καὶ πῶς τὸν συλλάβατε;

— Περιφερόταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Ριβολί ὑπόπτως.

— Αὐτὸ λέγεται θρασυτῆς καὶ πρόκλησις! χαρακτηρίσε ἀμέσως ὁ κ. Πασπαρτού, στρίβοντας τὸ δεξί του μουστάκι, γιὰ τὸ ἀριστερὸ ἦταν στριμμένο. Ὡστε ἐξου, λοιπόν, φιλαράκο μου ἔκανες τὴν κλοπὴ τῆς κομῆσης;

— Ὁχι, κύριε ἀστυνόμε, διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος.

— Τότε γιατί ἐβάδιζες ὑπόπτως ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Ριβολί;

— Ἐπὶ γαῖνα στὴ δουλειά μου.

— Καὶ τί δουλειά κάνεις;

— Εἶμαι ἀνεργός.

— Πολὺ καλὰ ξέρεις τὸ μάθημα σου, μικροῦλή μου. Θὰ σὲ διορθώσω ἐγώ. Ποὺ τάχεις τὰ κλεμμένα;

— Δὲν ἔκλεψα τίποτα!

— Ψάχτε τον!

Οἱ χωροφύλακες τὸν ἔψαξαν. Δὲν βρῆκαν παρά ἓνα μάτσο κλειδιά.

— Τί κλειδιά εἶν' αὐτά; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

— Τὰ κλειδιά τοῦ σπιτιοῦ μου.

— Καὶ ποῦ κάθεσαι;

— Εἶμαι ἀστεγός.

Οἱ χωροφύλακες ἐγέλασαν. Ὁ ἀστυνόμος ἔκανε τὸ ἴδιο, σάν νάλεγε: — Δὲν περῖνε σε μένα αὐτά.

— Βάλτε τον μέσα στὸ κρατὶ τοῦ, διέ-

τάξε ὁ κ. Πασπαρτού. Ἡ κατάθεσίς του εἶνε σχεδὸν ὁμολογία.

★

Ἔτσι ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς δίκης.

— Ζάκ Μπογκοαρντού! ἐφώναζε ὁ πρόεδρος.

Ὁ κατηγορούμενος σηκώθηκε κί' ἐπρόχωρησε. Χαίρετῆσε μ' ἓνα ἡλίθιο χαμόγελο τοῦς δικαστὰς, γιὰ νὰ τοὺς υποχρεώσῃ ἔτσι κί' ἐκάθισε στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου. Ἐξετάσθησαν οἱ μάρτυρες — ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ χωροφύλακες — πού κατέθεσαν πῶς τὸν ἀντελήφθησαν καὶ τὸν συνέλαβαν καὶ πῶς σχεδὸν ὁμολόγησε τὴν πράξιν τοῦ στὴν ἀστυνομία κατὰ τὴν πρόχειρη ἀνάκρισι.

— Τί ἔχεις ν' ἀπολογηθῇς κατηγορούμενε; ρώτησε ὁ πρόεδρος.

— Εἶμαι ἀθῶος! διεμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος μὲ ὕφος ἀξιοζήλευτο.

— Ὁμολογεῖς ὅτι ἔκανες ἐξου τὴν κλοπὴ τῆς ὁδοῦ Ριβολί;

— Ὁχι! Δὲν τὴν ἔκανα ἐγώ!

— Ὁμολογεῖς ὅτι ἦσουν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι ὅταν σὲ συνέλαβαν;

— Μάλιστα. Ἦμιουν.

— Ὁμολογεῖς ὅτι περιφερόσουν ὑπόπτως;

— Περιφερόμουν ἀπλῶς.

ΜΑΞ καὶ ΛΑΕΕ ΦΙΣΕΡ

Τὸ ἄλλοθι;

— Μάλιστα. Θὰ μᾶς πῆς πού ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἀπαντᾷς.

— Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὴν κλοπὴ, κύριε πρόεδρε! Ἀδίκᾳ θὰ μὲ δικάσετε.

— Ἀν θὲς νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ, θὰ μᾶς ἀποδείξεις τὸ ἄλλοθι. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησι: Ποῦ ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου; Λέγε.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. Ἐπειτα σάν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ἐφώναζε:

— Θέλετε τὸ ἄλλοθι, λοιπόν, τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου ἦμουν στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Λαφέν 32, ὅπου ἐσκότωσα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά! Ὅριστε ποῦ ἦμουν τὴ νύκτα τῆς κλοπῆς!

★

Ὅταν λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἓνα ἐρμέρωμα, ὁ Μπογκοαρντού ὠδηγῆτο στὴν καρμανιόλα, ψιθύριζε μελαγχολικά:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἄνθρωποι εἶναι! Τὸς ἀπέδειξε τὸ ἄλλοθι καὶ αὐτοὶ μὲ καταδικάσανε εἰς θάνατον!

ΜΑΞ καὶ ΛΑΕΕ ΦΙΣΕΡ

Τὸ ἄλλοθι;

— Μάλιστα. Θὰ μᾶς πῆς πού ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἀπαντᾷς.

— Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὴν κλοπὴ, κύριε πρόεδρε! Ἀδίκᾳ θὰ μὲ δικάσετε.

— Ἀν θὲς νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ, θὰ μᾶς ἀποδείξεις τὸ ἄλλοθι. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησι: Ποῦ ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου; Λέγε.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. Ἐπειτα σάν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ἐφώναζε:

— Θέλετε τὸ ἄλλοθι, λοιπόν, τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου ἦμουν στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Λαφέν 32, ὅπου ἐσκότωσα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά! Ὅριστε ποῦ ἦμουν τὴ νύκτα τῆς κλοπῆς!

★

Ὅταν λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἓνα ἐρμέρωμα, ὁ Μπογκοαρντού ὠδηγῆτο στὴν καρμανιόλα, ψιθύριζε μελαγχολικά:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἄνθρωποι εἶναι! Τὸς ἀπέδειξε τὸ ἄλλοθι καὶ αὐτοὶ μὲ καταδικάσανε εἰς θάνατον!

ΜΑΞ καὶ ΛΑΕΕ ΦΙΣΕΡ

Τὸ ἄλλοθι;

— Μάλιστα. Θὰ μᾶς πῆς πού ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἀπαντᾷς.

— Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὴν κλοπὴ, κύριε πρόεδρε! Ἀδίκᾳ θὰ μὲ δικάσετε.

— Ἀν θὲς νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ, θὰ μᾶς ἀποδείξεις τὸ ἄλλοθι. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησι: Ποῦ ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου; Λέγε.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. Ἐπειτα σάν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ἐφώναζε:

— Θέλετε τὸ ἄλλοθι, λοιπόν, τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου ἦμουν στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Λαφέν 32, ὅπου ἐσκότωσα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά! Ὅριστε ποῦ ἦμουν τὴ νύκτα τῆς κλοπῆς!

★

Ὅταν λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἓνα ἐρμέρωμα, ὁ Μπογκοαρντού ὠδηγῆτο στὴν καρμανιόλα, ψιθύριζε μελαγχολικά:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἄνθρωποι εἶναι! Τὸς ἀπέδειξε τὸ ἄλλοθι καὶ αὐτοὶ μὲ καταδικάσανε εἰς θάνατον!

ΜΑΞ καὶ ΛΑΕΕ ΦΙΣΕΡ

Τὸ ἄλλοθι;

— Μάλιστα. Θὰ μᾶς πῆς πού ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἀπαντᾷς.

— Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὴν κλοπὴ, κύριε πρόεδρε! Ἀδίκᾳ θὰ μὲ δικάσετε.

— Ἀν θὲς νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ, θὰ μᾶς ἀποδείξεις τὸ ἄλλοθι. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησι: Ποῦ ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου; Λέγε.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. Ἐπειτα σάν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ἐφώναζε:

— Θέλετε τὸ ἄλλοθι, λοιπόν, τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου ἦμουν στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Λαφέν 32, ὅπου ἐσκότωσα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά! Ὅριστε ποῦ ἦμουν τὴ νύκτα τῆς κλοπῆς!

★

Ὅταν λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἓνα ἐρμέρωμα, ὁ Μπογκοαρντού ὠδηγῆτο στὴν καρμανιόλα, ψιθύριζε μελαγχολικά:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἄνθρωποι εἶναι! Τὸς ἀπέδειξε τὸ ἄλλοθι καὶ αὐτοὶ μὲ καταδικάσανε εἰς θάνατον!

ΜΑΞ καὶ ΛΑΕΕ ΦΙΣΕΡ

Τὸ ἄλλοθι;

— Μάλιστα. Θὰ μᾶς πῆς πού ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἀπαντᾷς.

— Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὴν κλοπὴ, κύριε πρόεδρε! Ἀδίκᾳ θὰ μὲ δικάσετε.

— Ἀν θὲς νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ, θὰ μᾶς ἀποδείξεις τὸ ἄλλοθι. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησι: Ποῦ ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου; Λέγε.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. Ἐπειτα σάν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ἐφώναζε:

— Θέλετε τὸ ἄλλοθι, λοιπόν, τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου ἦμουν στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Λαφέν 32, ὅπου ἐσκότωσα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά! Ὅριστε ποῦ ἦμουν τὴ νύκτα τῆς κλοπῆς!

★

Ὅταν λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἓνα ἐρμέρωμα, ὁ Μπογκοαρντού ὠδηγῆτο στὴν καρμανιόλα, ψιθύριζε μελαγχολικά:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἄνθρωποι εἶναι! Τὸς ἀπέδειξε τὸ ἄλλοθι καὶ αὐτοὶ μὲ καταδικάσανε εἰς θάνατον!

ΜΑΞ καὶ ΛΑΕΕ ΦΙΣΕΡ

Τὸ ἄλλοθι;

— Μάλιστα. Θὰ μᾶς πῆς πού ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἀπαντᾷς.

— Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὴν κλοπὴ, κύριε πρόεδρε! Ἀδίκᾳ θὰ μὲ δικάσετε.

— Ἀν θὲς νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ, θὰ μᾶς ἀποδείξεις τὸ ἄλλοθι. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησι: Ποῦ ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου; Λέγε.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. Ἐπειτα σάν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ἐφώναζε:

— Θέλετε τὸ ἄλλοθι, λοιπόν, τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου ἦμουν στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Λαφέν 32, ὅπου ἐσκότωσα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά! Ὅριστε ποῦ ἦμουν τὴ νύκτα τῆς κλοπῆς!

★

Ὅταν λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἓνα ἐρμέρωμα, ὁ Μπογκοαρντού ὠδηγῆτο στὴν καρμανιόλα, ψιθύριζε μελαγχολικά:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἄνθρωποι εἶναι! Τὸς ἀπέδειξε τὸ ἄλλοθι καὶ αὐτοὶ μὲ καταδικάσανε εἰς θάνατον!

ΜΑΞ καὶ ΛΑΕΕ ΦΙΣΕΡ

Τὸ ἄλλοθι;

— Μάλιστα. Θὰ μᾶς πῆς πού ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἀπαντᾷς.

— Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὴν κλοπὴ, κύριε πρόεδρε! Ἀδίκᾳ θὰ μὲ δικάσετε.

— Ἀν θὲς νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ, θὰ μᾶς ἀποδείξεις τὸ ἄλλοθι. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησι: Ποῦ ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου; Λέγε.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. Ἐπειτα σάν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ἐφώναζε:

— Θέλετε τὸ ἄλλοθι, λοιπόν, τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου ἦμουν στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Λαφέν 32, ὅπου ἐσκότωσα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά! Ὅριστε ποῦ ἦμουν τὴ νύκτα τῆς κλοπῆς!

★

Ὅταν λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ἓνα ἐρμέρωμα, ὁ Μπογκοαρντού ὠδηγῆτο στὴν καρμανιόλα, ψιθύριζε μελαγχολικά:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἄνθρωποι εἶναι! Τὸς ἀπέδειξε τὸ ἄλλοθι καὶ αὐτοὶ μὲ καταδικάσανε εἰς θάνατον!

ΜΑΞ καὶ ΛΑΕΕ ΦΙΣΕΡ

Τὸ ἄλλοθι;

— Μάλιστα. Θὰ μᾶς πῆς πού ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου.

Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

— Βλέπεις λοιπόν; Δὲν ἀπαντᾷς.

— Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὴν κλοπὴ, κύριε πρόεδρε! Ἀδίκᾳ θὰ μὲ δικάσετε.

— Ἀν θὲς νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ, θὰ μᾶς ἀποδείξεις τὸ ἄλλοθι. Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐρώτησι: Ποῦ ἦσουν τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου; Λέγε.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινε γιὰ λίγο διστακτικός. Ἐπειτα σάν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, ἐφώναζε:

— Θέλετε τὸ ἄλλοθι, λοιπόν, τὴν 1η μεταμεσονύκτιο τῆς 6ης πρὸς τὴν 7ην Αὐγούστου ἦμουν στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Λαφέν 32, ὅπου ἐσκότωσα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ τὰ τρία παιδιά! Ὅριστε ποῦ ἦμουν τὴ νύκτα τῆς κλοπῆς!

★

Τὸ γράμμα

Τὰ παράξενα τῆς γυναικείας καρδιάς

Τὸ μικρὸ μυαλὸ τῆς Λουσὺ ἦταν κουρασμένο. Πρῶτα ἀπ' ὅτ' οἱ ποτὶς τῆς νύχτας καὶ ἔπαιε ἀπὸ σκέψεις. Ναι, ναι... σκέψεις...

Ἀπὸ τὴ θύμῃς τῆς περνοῦσαν διαρκῶς οἱ ἴδιες εἰκόνες. Ἐδῶ καὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια ἡ ζωὴ τῆς κυλοῦσε ὡς μορφα θέβαια, ἀλλὰ πολὺ ὑμονότονα, ἐκνευριστικὰ ἀμονότονα. Εἶχε γνωρίσει τὸν Ζάκ πρὶν τρία χρόνια. Ἐκεῖνος τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ θέατρο, ὅπου ἦταν μπαλλάρνα, μετὰ τὴν ὑπόσχεσι πὼς εὐχάριστῃ, πὺ γλυκεῖα ζωὴ. Δέχτηκε. Στὴν ἀρχὴ ἔζησαν μαζί γιὰ κάμποσους μῆνες καὶ ὕστερα χωριστά. Ἡ Λουσὺ ἔμεινε σὲ ἓνα λαμπρὸ διαμέρισμα καὶ ἐκεῖ βλέποντ' οὐσαν μετὰ τὸν Ζάκ κάθε μέρα.

Ἐκάναν ἓναν περίπατο μετὰ τὸ αὐτοκίνητο, ἔτρωγαν στὴν ἐξοχὴ, πῆγαιναν ἔπειτα σὲ θέατρο ἢ σὲ καμπαρέ καὶ τέλος γυρίζαν σὲ σπῆτι τῆς Λουσὺ, γιὰ ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια καὶ νὰ καταλήξουν σὲ ἄτονο ἀγκάλιασμα, πὺ ἔχει ὡς «ἐπακόλουθο» τὸ ξεθύμασμα τῶν πόθων καὶ τῆς σαμπάνιας...

Ὅλα αὐτὰ περνοῦσαν ὡς ἀργόγυρισμένη κινηματογραφικὴ ταινία ἀπὸ τὸ κουρασμένο μυαλὸ τῆς Λουσὺ. Τὰ ἴδια ἀκριβῶς. Ὁ Ζάκ, τὸ αὐτοκίνητο, τὸ θέατρο, τὸ καμπαρέ, ἡ σαμπάνια...

—Δὲν μπορῶ πιά, στέναξε ἡ Λουσὺ. Θὰ με σκοτώσῃ αὕτῃ ἡ ζωὴ. Θὰ τὸν χωρίσω. Θὰ γυρίσω ξανά σὲ θέατρο...

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι καὶ κάθησε σὲ τὸ μικρὸ γραφεῖο τῆς. Ἐπειτα ἀργὰ μὰ σταθερὰ ἀρχισε νὰ γράφῃ.

«Αγαπητὲ Ζάκ,
»Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σοὺ χρωστῶ εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅσα ἔκανες μέχρι τώρα γιὰ μένα. Ὡστόσο εἰμαι ἀναγκασμένη νὰ σοὺ γράψω μερικὰ πράγματα πὺ ἀφοροῦν τὸν ἑαυτὸ μου καὶ πὺ με κάλουν, αὕτῃ τὴν στιγμή, ν' ἀσὲ ντρέπ' ομαι...
»Πρέπει νὰ χωρίσουμε, Ζάκ... Μὲ λυπητὸν στοὺς λέω αὐτό, μὰ, πιστέψ' με,

δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοιῶς. Ἄν δὲν εἶχα γιὰ δικαιολογία τὸν κακὸ, τὸν ἄστατο χαρακτήρα μου, δὲν θάχα κανένα ἄλλο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ σὲ πείσω πὺς δὲν μπορῶ εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἴδια ζωὴ...

»Ἀντίο, Ζάκ... Νὰ εἶσαι θέβαιος πὺς ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν καλωσύνη σου, τὸν εὐγενικό σου χαρακτήρα... Θὰ σὲ θυμῶμαι πάντα χωρὶς νὰ ἔχω θέβαια καμμιὰ ἀπαίτησι νὰ κάνῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιο.

Ἀντίο γιὰ πάντα
Λουσὺ»

Δίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ ἔκλεισε μέσ' αὐτὸ ἓνα ἀρωματισμένο φάκελλο. Ἐπειτα σήμανε τὸ κουδούνι.

—Τὸ γράμμα αὐτό, εἶπε στὴν καμαριέρα τῆς πὺ παρουσίαστηκε, θὰ τὸ δώσῃς σὲ τὸν κ. Ζάκ, μόλις ἔλθῃ, καὶ θὰ τοῦ πῇς πὺς δὲν εἶμαι ἐδῶ...

—Πολὺ καλὰ, κυρία...

Ἡ καμαριέρα βγῆκε καὶ ἡ Λουσὺ ἐδίπλωσε πάλι τὸ ντιβάνι τῆς, θυβισμένη στὶς σκέψεις τῆς. Καὶ οἱ ὥρες κυλοῦσαν...

Ἐξάφνα ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου πὺ ὑεῖχε σταματῆσι ἐμπρὸς στὴν πόρτα τῆς, τὴν ἔκανε νὰ πεταχθῇ ἔπάνω. Ἦταν ὁ Ζάκ. Ἄκουε τώρα τὰ θέματά του ἐμπρὸς στὴν πόρτα καὶ ἀμέσως σχεδὸν τὸ χτύπημα τὸ ὑκουδουνιῶ. Ἡ καμαριέρα πῆγαινε νὰ ἀνοίξῃ. Θὰ τοῦ ἔδινε τὸ γράμμα καί...

Ἡ Λουσὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Πετῶντῃκε σὲ τὸν χῶλ καὶ σταμάτησε τὴν καμαριέρα.

—Δόσε μου τὸ γράμμα, τῆς εἶπε.

Τὸ πῆρε καὶ ἔπειτα προχώρησε μόνῃ τῆς, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκάλια τοῦ Ζάκ.

—Δὲν ἐντύθηκες ἀκόμη; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος. Ἀπόψε λέω νὰ πάμε στὴν ὀπερα. Ἡ μήπως θαρρεῖσαι;

—Νὰ θαρρεθῶ; ἔκανε ἡ Λουσὺ ἄ-

φηρημένη. Πῶς σοὺ ἦρθε νὰ ρωτῆσῃς ἔτσι νὰ τέτοιο πράγμα...

*

Ἡ ζωὴ τῆς Λουσὺ ἐξακολούθησε ὅπως καὶ πρὶν. Δὲν ἀνιῶσε ὅμως πιά. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο, πὺ ὕδεν τόλμησε νὰ δώσῃ σὲ τὸν Ζάκ, ἔσβυσε τὰ ἔχνη τῆς σπαλῆς μονοτονίας.

Καὶ ἰτῶρα ζοῦσε ἀνάμεσα σὲ ἴδια πράγματα. Πάλι τὴν συνιστάμενη τῆς ζωὴς ἀποτελοῦσε ὁ Ζάκ, τὸ αὐτοκίνητο, τὸ θέατρο, τὸ καμπαρέ, τὸ διπλὸ μεθῶσι τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς σαμπάνιας, τὸ ἄτονο κουρασμένο ἀγκάλιασμα...

Μὰ τώρα αὐτὰ τὴν εὐχαριστοῦσαν. Ἐκεῖνο τὸ γράμμα τὴν ἔκανε νὰ νοιώσῃ τὴν ψευδαίσθησι πὺς ἀρχίζει καινούργια ζωὴ. Καὶ ἔτσι ἔπαψαν πιά νὰ ἀπασχολοῦν τὸ μυαλὸ τῆς τῆς ἐξοικειώσεως. Τὸ ἄχιστον γιὰ...τρία χρόνια ἀκόμη...

Π. ΒΕΛΤΕΡ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

«Ὁνειρα νειότης...

...Ἦταν κάτι ὡμορφο... κατὶ αἰθέριο, γεννημένο ἀπ' τ' ἀπόκοσμο φῶς μῆς ἀνοϊστῆς νύχτας... Ἦταν κάτι λεπτὸ... κατὶ λουλούδι, πλεγμένο μετὰ τὴν μωρὴν πασχαλὶ καὶ τὰ δροσερῶτερα τριαντάφυλλα τῆς πὺ ἀγνῆς ψυχῆς...

Ἦταν ἓνα ὄνειρο!...

Ἐνα ὄνειρο γεννημένο σὲ πρῶτο ξέσπασμα τῆς νειότης... Ὁνειρο τῆς πὺ τρελλῆς φαντασίας, πὺ νόμιζε πὺς εἶπε δὲ ἔχει φωτοστέφανο ἡ Νειότη, θὰ τὴν ἔφθανε ν' ἀπλῶσῃ τὰ κρινόδοξα χέρια τῆς, γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ Σύμπαν... ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ Ἄπειρο... νὰ γίνῃ ὁ κόσμος δικὸς τῆς!...

...Κι' ἀρχισε νὰ κυνηγᾷ τὴ χίμαιρα!... Τὴ χίμαιρα, πὺ κάθε ἀνθρώπινῃ ψυχῇ κυνήγησε στὴ Νειότη τῆς... Τὴ χίμαιρα, πὺ κάθε νέος ἀνθρώπος πόθησε νὰ φθάσῃ... νὰ γνωρίσῃ... μὰ πὺ ἔπαψε, βαρυνετῆς, τὸν ἀγῶνα σὲ πρῶτο ἀντικρουσμένο τῶν χιονισμένων γηρατιῶν...

...Κι' ἐγνώρισε τὴ χάρᾱ!... Ἀφῆσε τὴν ψυχὴ τῆς νὰ πλημμυρίσῃ ἀπ' ὅλες τὶς ὡμορφίες τῆς γῆς... Γνώρισε κάθε ὡμορφίᾳ, κλεινόντας τὰ μάτια — μετὰ κρυστάλλινον γέλιο περιφρόνησης — σὲ κάθε ἀσχήμια... Θέλησε νὰ γεμίσῃ τὴ ζωὴ τῆς ἀπ' τὸ ὡραῖο!... Ἐνοῖωσε τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τῆς χαρᾱς ν' ἀντηχῇ βαθεῖα σὲ «εἶναι» τῆς... Κι' ἔτρεχε... ὅλο ἔτρεχε, νὰ φθάσῃ στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ «Ἰδανικοῦ»!...

...Τὰ χρόνια περνοῦσαν!...

Ἀποσταμένη θρέθηκε ἓνα πρῶτο. Κάθησε νὰ ξεκουραστῇ σὲ δροσερὸ γρασίδι... Ἄκουσε καὶ πάλι τὸ χαρούμενον τραγοῦδι τῶν πουλιῶν... Ἄκουσε ξανά τὸ γλυκὸ κελάρυσμα κάποιας κρυφῆς πηγῆς... Μὰ μέσα τῆς δὲν ἄκουσε κανένα τραγοῦδι!...

Εἶδε καὶ πάλι τὰ χαρούμενα χρώματα τῶν λουλουδιῶν... Εἶδε ξανά τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου... Μὰ μέσα τῆς δὲν εἶδε κανένα φῶς!...

Γύρισε νὰ δῇ ὅτι ἀγάπησε... μὰ εἶδε πὺς ἦταν μόνῃ!...

Ἡ χαρὰ τὴν πλησίασε! Τῆς ἔδωσε στιγμὲς ὑπέρτατης εὐτυχίας... Μὰ κουράστηκε νᾶνε ὅλο μαζί τῆς. Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ τρέξῃ κι' ἄλλο!...

...Κι' ὅλα, τραγοῦδια καὶ φῶς — ἔσβυσαν... Τὰ ροδοπέταλα μᾶθησαν σὲ ρόδινο σούρουπο... μετὰ κάποιο δάκρυ ὀροσῆς... Κανεῖς — οὔτε ἡ ἴδια — δὲν ἔκλαψε γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ὡμορφοῦ ὄνειρου... Δὲ λυπήθηκε γιὰ τ' ἄδικο κυνήγημα τῆς χίμαιρας... Μόνο κάποια πεταλούδα, βγαλμένη ἀπ' τὰ πολύτιμα μύρα, μῆς βαθεῖα πονεμένης ψυχῆς, ἔκλαψε γιὰ τὸ ὄνειρο τῆς Νειότης...

Πειραιᾶς

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΡΥΩΝΗ

ΚΩΣΤΑ ΜΠΕΖΟΝ

Μεσάνυχτα περασμένα στὴν Ἀθήνα. Βρισκόμαστε σὲ τὸ Ναῖο τῆς κινήσεως καὶ σὲ τὸ Ζενιθ τοῦ γλεντιοῦ. Τρεῖς τὸ πρωῒ. Βαδίζω ἄσκοπα στὸς δρόμους, μαθημένος χρόνια ὀλάκερα σὲ ξενῶντι, ἔτσι χωρὶς κανένα λόγο, ἔτσι νὰ νὰ ξενοχτίσω. Χαζεύω στὰ κίσκια, πὺ φιγουράρουν διάφορα ξένα περιόδικα μετὰ πολυχρώμες εἰκόνες ἀπὸ τὴ παγκόσμια ζωὴ. Ἀστέρες, ἐγκλήματα, μεγάλες θεατρίνες ὀλόγυμνες, μισόγυμνες, θλοσὺρὰ θλέμματα μεγάλων πολιτικῶν, στρατηγῶν, ἀπατεῶν καὶ τυχοδιωκτῶν. Ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν μέσα μου μὴ εὐχαρίστησι, μὴ ἡδονή, πὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν νοιώσω τὴν ἡμέρα, μέσα στὴ φασαρία καὶ τὸ κακὸ τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν ἐργαζομένων, πὺ τσακίζονται νὰ προλάβουν τὶς τράπεζες ἀνοικτῆς, ἡ τὸ μεσίτη, μουσκεμένο στὸν ἰδρώτα. Κυττάζω τὸ ρολοῖ τῶν Χαυτεῶν ἔτσι ἐπιπόλαια, γιὰ ποτὲ δὲν μ' ἐνδιέφερε ἡ ὥρα, ὅποτε νυστάζω πᾶν καὶ κοιμάμαι. Εἶναι τρεῖς καὶ μισή. Δυὸ αὐτοκίνητα ρολάρουν στὴν ὁδὸ Πατησίων μετὰ δαιμονισμένα μουγκρητά, θιάζονται γιὰ κάποιο γλῆντι σὲ Φάληρ φαίνεται.

Ἡ μεγάλη λεωφόρος σὲν γαληνεμένο γκρίζο ποτάμι κομματιάσει τὶς τεράστιες φωτεινὲς ἀκτίνες πὺ οἰχνοῦν τὰ θλέμματα τῶν αὐτοκινήτων στὴν ἐπιφάνειά τῆς καὶ οἱ πόρτες τῶν μαγαζιῶν σὲν σφολισμένα θλέφαρα, κοιμῶνται ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ, ἓνα ὕπνο θαθὺ, πένθιμο. Στὴ γωνία ἑνὸς μεγάρου ὁ ἡλεκτρικὸς γλῶμπος ἔχει σκορπίσει ἀκατάστατα σὲ πεζοδρόμιο ἄφθονο λυωμένο χρυσαφί. Καὶ παρακάτω σὲ σκοτάδι τὸ θαρρεστικὸ γοῦδο τῆς τροττέζας ἀπὸ τὴν ὀρθοστάσι ἀλαφιάζει τὸν πενηντάρη ναυτικό, πὺ ἦρθε ἀπὸ μακρυνὰ λιμάνια καὶ κοντ' ἀτρίζει τὴ γωνία τοῦ, κάνοντας τὸν ἀδιάφορο, ὅτι ὅθεν ψάχει νὰ θρῇ κάποια διεύθυνσι, ε-

νῶ μετὰ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ ρίχνει πλάγιες ματιὲς σὲ σκοτάδι.

Σὲ λίγο ἄκουσα τὴν ἐπαγγελματικὴ αὐτὴ χαιρετούρα:

—Καλὴσπέρα χρυσὸ μου...

Ἡ τροττέζα κατὶ ψιθύρισε σιγᾶ, πὺ δὲν μπόρεσα νὰ τ' ἀκούσω. Κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἄκουσα τὰ θέματά τους νὰ ἀπομακρύνονται. Στὴν ταμπέλλα ἑνὸς νυκτερινοῦ παραδείσου ἓνα φωτεινὸ φεῖδι μόνον προσπαθῶντας νὰ δαγκώσῃ τὴν οὐρὰ τοῦ.

Τὴν κυττάζω χωρὶς νὰ διαβάσω τί ἔγραφε καὶ μῆκα σ' ἓνα στενὸ. Μακάθρια ἡσυχία. Οἱ ἀπόκεντροι δρόμοι σκοτεινοὶ σὲν πελώριες σιδηροδρομικὲς σήραγγες πὺ μανουβράρουν σὲ πηχτὸ σκοτάδι ὀρόστες ἀμαξοστοιχίες, θυμίζουν σταθμοὺς μακρυνῶν μεγαλοπολέων. Καὶ πότε-πότε βαθεῖα σὲ τέρμα τὰ μικροσκοπικὰ πιασινὰ φωτάκια τῶν αὐτοκινήτων, νυσταγμένα ἀνοιγοκλείνουν τὰ θλέφαρά τους. Περπατῶ κάμποση ὥρα. Ἀπὸ μακρυνὰ ἀκούγονται ἀμπαλαρισμένα αὐτοκινήτων καὶ μισοσβυσμένα κλάματα σὰ ξοφὸν καὶ θλοῖων. Κάποιο καμπαρέ θὰ εἶναι, σκέφθηκα καὶ τράβηξα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Εἶχα θαρρεθῇ τὴν ἡσυχία.

Ὁ ντιζερ τραγοῦδαί κάποιο καινούργιο κομμάτι. Τρόπος τοῦ λέγειν γιὰτὶ ὅλα τὰ νέα κομμάτια εἶναι παλαιοκινουμένα... Τὰ λαμπιόνια τῆς ἐπιγραφῆς χορεύουν τὸ σκοπὸ τῆς ὀρχήστρας. Μία ρεκλάμα ἀπέναντι στὸν τοῖχο βαρέθηκε βλέποντας καὶ ἀκούγοντας τὰ ἴδια πράγματα κι' ἔγειρε. Μπαίνω σὲ καμπαρέ. Παίρνοντας τὸ χαλκὸστρωτο διάδρομο θρέθηκα σ' ἓνα πραγματικὸ ἀισθηματικὸ παζάρι. Μία Γερμανίδα χρωματισμένη στὴν ἐντέλεια, πούλαε σ' ἓνα καλοθετημένο κόρακι μετὰ ὅπιο πατιγιόν, ἓνα χιλιάρικο κάθε ματιά τῆς. Καὶ πᾶρα κατὰ ἓνα γεροπαλαιωμένο Κροῖσος θαδεύει ἀράδα γιὰ νὰ χαϊδεύῃ τὰ μπράτσα μῆς Πολωνέζας χορεύτριας... Κάθησα σ' ἓνα τραπέζακι στὴν ἀκρὴ, ψάχνοντας συγχρόνως νὰ ἀνακαλύψω τὶς τρακόσιες δραχμὲς ποῦχα στὴ τσέπη μου, ἡ πᾶν ἐνδεχόμενον. Κανένας δὲν μούδωσε σημασία, οἱ ἀρτίστες ἀκόμη περισσότερο. Λὲς καὶ διάβαζαν τὴ ταμπέλλα τῆς ἀδεκαρίας μου κάπου ἐκεῖ δίπλα μου. Μπροστὰ μου κορμίσσε μὴ ξανθιά, πὺ λυγίζε τὸ κορμὶ τῆς σὲν φεῖδι... Τὴν φώναξα μετὰ διεθνὲς ὄνομα...

—Ψίτ, ψίτ...

Ἐκεῖνη ἔστριψε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μετὰ κύτταξε περίεργα...

—Βενὲ ζισί, ματιαζέλ, σὶλ θοῦ πλαι... τῆς εἶπα εἰς ἀφαστον ἐλληνικὴν προφορὰν.

—ὦ! Μπὸν σουάρ, μεσιέ, κομάν σαθά, υπιέν;

—Ἀσὲ γιεβοῦ.

—Μερσί... Καὶ τώρα... Ἀρχισαν οἱ γαλλικοὺρες καὶ στὴ μέση σὲν κανονιὰ πῆρε τ' αὐτὸ μου μὴ φράσι τῆς.

—Γκαρσέν ἓνα τσέρου...

Μετανόησα πικρὰ γιὰ τὸ διάθημά μου μὰ σὲ λίγο μὲ πέρασε. Μαθημένα τὰ θουνὰ ἀπὸ χιόνια. Ἐνοῖωθα ὅμως μέσα μου μὴ ἀναγκᾶται γιὰ ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο, πὺ γιὰ τὸ τίποτε, ἔτσι γιὰ γοῦστο, σκόρπιζε τὰ χιλιάρικα σὲν χαρτοπόλεμο. Ἀπ' ἔξω τ' αὐτοκίνητα στὴ σειρὰ σὲν κατασπίρδεις περιμέναν ἐπιβάτες.

Τ' ἀστέρια τώρα μοιάζουν μετὰ διαμαντῆνιο κομφετὶ σκορπισμένο σὲ χάος. Ἐ-

ΠΝΤΟΛΑΜΠΙΔΕΣ

να φορτάκι σὲν ἀδέξιος κληρωτὸς σπάζει τὴν ἁρμονία τῆς αὐτοκινητιστικῆς παρατάξεως. Στὸ θολὰν ἔχουν κουλουριαστῇ τὰ χέρια τοῦ σωφῆρ πὺ κοιμάται καὶ μὴ μικρὴ τοῦφα τῶν μαλλιών τοῦ δειχνεῖ σὲ κοντὲρ τὰ χιλιόμετρα. Ἐνας κύριος καὶ μὴ ἀράια κυρία σὲ εἰνὴ κατάστασι ἀπὸ τὸ μεθῶσι, μπαίνουν σ' ἓνα κλειστὸ ἀμάξι. Ὁ σωφῆρ πὺ ἡ κόρασι σὲ τοῦ ἀπὸ θάρβαρη δουλειὰ ὅλη; τῆς ἡμέρας τοῦ γλυκαίνει τὸν ὕπνο ἡ μᾶλλον τὸ λήθαργο πὺ τοῦ ξεκουράζει, μπαλὸ, χέρια, πόδια, δὲν κατάλαβε τίποτα. Μὰ ὁ κύριος εἶναι μεθυσμένος καὶ ἡ κυρία πὺ ἔχει ἀπλωθῇ σὲν ἡμορφῶς ὄγκος στὰ γόνατά του, ἀκόμη πὺ πολὺ.

—Ὁ...δὸς Καλαμ...του Φοσσ... σωφῆρ.

Ὁ σωφῆρ ἐξενάξεται. Τρίβει τὰ μάτια τοῦ καὶ σὲ λίγο σὲν μηχανὴ πὺ ξέρει τὴ δουλειὰ τῆς, θάζει μπρὸς κι' ἀρχίζει τὶς ἐπιπνοες μανουῖρες γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν παράταξι. Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ διακρίνω σὲ σκοτάδι τὸν ναυτικό μετὰ τὴν τροττέζα σκορπισμένη ἀπὸ τὴν πεζοπορία. Κι' ἐνῶ μὲσα σὲ καμπαρέ οἱ μπουκάλες τοῦ οὔτσκου καὶ τῶν πανάκριθων ποτῶν ἔδιναν κι' ἔπαιρναν, ὁ ναυτικός προσερεῖ στὴ προσωρινὴ ἐκλεκτὴ τοῦ πασατέμπο ἀπὸ ἓνα χάρτινο χωνί...

—Κουράστηκα, καῦμένο... περπατοῦμε μὴ ὥρα... Εἶναι μακρυνὰ, καλὰ τάλεγα ἔγώ...

—Ἐλα, μὴν κάνῃς ἔτσι, Λίνα... νὰ, σὲ λίγο φτάσαμε. Ἐκεῖ πὺ εἶναι τὸ φῶς, ἡ τρίτη γωνία.

Βγαίνω σὲ μὴ λεωφόρο κορνιζαρισμένη ἀπὸ διάφορα πυκνὰ δέντρα. Τὰ φύλλα τώρα χαρταετοῦν μετὰ τὸ πρῶτο ἀεράκι, φιλοῦνται, ἀγκαλιάζονται, σὲν πρῶτο γόνιμοι ἐρωτευμένοι, χωρὶς καμμιὰ προετοιμασία. Τὸ κλωνάρι μῆς πιπερίας φλεπτῆρε μετὰ τὴν μισθωμένη κυρία τοῦ ρεκλαμᾶ μὴ μάρκα σιγαρέττων σὲ διπλὰνὸ στυλο τοῦ τηλεγράφου. Εἶναι ἡ μαγικώτερη στιγμή τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου.

Καὶ νοιώθω μέσα μου μὴ ἀνέκφραστη συγκίνησι, πὺ μοῦ ξυπνάει ἀκαθόριστους πόθους, περίεργα συναίσθηματα. Δυὸ στυλοῖ τοῦ τηλεγράφου, δυὸ ξύλα πὺ δὲν τὰ προσέχει κανεῖς ὅποιαδήποτε ἄλλη ὥρα, κεῖνῃ τῇ στιγμῇ μετὰ συγκροτῶν σ' ἓνα γραφικὸ ταμπλό. Κορνιζάρουν τὴν Ἀκρόπολι σὲ φόντο ἀπὸ χιλιᾶδες τριαντάφυλλα σκορπισμένα σὲν ὀρίζοντα. Λίγα ἀπ' αὐτὰ ἔχουν χυθῇ στὴ κορφή τοῦ

Μὴν ἀναγκᾶται γιὰ ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο, πὺ γιὰ τὸ τίποτε, ἔτσι γιὰ γοῦστο, σκόρπιζε τὰ χιλιάρικα σὲν χαρτοπόλεμο. Ἀπ' ἔξω τ' αὐτοκίνητα στὴ σειρὰ σὲν κατασπίρδεις περιμέναν ἐπιβάτες.

Τ' ἀστέρια τώρα μοιάζουν μετὰ διαμαντῆνιο κομφετὶ σκορπισμένο σὲ χάος. Ἐ-

Τὸν φώναξα μετὰ διεθνὲς ὄνομα...

—Ψίτ, ψίτ...

Ἐκεῖνη ἔστριψε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μετὰ κύτταξε περίεργα...

—Βενὲ ζισί, ματιαζέλ, σὶλ θοῦ πλαι... τῆς εἶπα εἰς ἀφαστον ἐλληνικὴν προφορὰν.

—ὦ! Μπὸν σουάρ, μεσιέ, κομάν σαθά, υπιέν;

—Ἀσὲ γιεβοῦ.

—Μερσί... Καὶ τώρα... Ἀρχισαν οἱ γαλλικοὺρες καὶ στὴ μέση σὲν κανονιὰ πῆρε τ' αὐτὸ μου μὴ φράσι τῆς.

—Γκαρσέν ἓνα τσέρου...

Μετανόησα πικρὰ γιὰ τὸ διάθημά μου μὰ σὲ λίγο μὲ πέρασε. Μαθημένα τὰ θουνὰ ἀπὸ χιόνια. Ἐνοῖωθα ὅμως μέσα μου μὴ ἀναγκᾶται γιὰ ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο, πὺ γιὰ τὸ τίποτε, ἔτσι γιὰ γοῦστο, σκόρπιζε τὰ χιλιάρικα σὲν χαρτοπόλεμο. Ἀπ' ἔξω τ' αὐτοκίνητα στὴ σειρὰ σὲν κατασπίρδεις περιμέναν ἐπιβάτες.

Τ' ἀστέρια τώρα μοιάζουν μετὰ διαμαντῆνιο κομφετὶ σκορπισμένο σὲ χάος. Ἐ-

Τὸν φώναξα μετὰ διεθνὲς ὄνομα...

—Ψίτ, ψίτ...

Ἐκεῖνη ἔστριψε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μετὰ κύτταξε περίεργα...

—Βενὲ ζισί, ματιαζέλ, σὶλ θοῦ πλαι... τῆς εἶπα εἰς ἀφαστον ἐλληνικὴν προφορὰν.

—ὦ! Μπὸν σουάρ, μεσιέ, κομάν σαθά, υπιέν;

—Ἀσὲ γιεβοῦ.

—Μερσί... Καὶ τώρα... Ἀρχισαν οἱ γαλλικοὺρες καὶ στὴ μέση σὲν κανονιὰ πῆρε τ' αὐτὸ μου μὴ φράσι τῆς.

—Γκαρσέν ἓνα τσέρου...

Μετανόησα πικρὰ γιὰ τὸ διάθημά μου μὰ σὲ λίγο μὲ πέρασε. Μαθημένα τὰ θουνὰ ἀπὸ χιόνια. Ἐνοῖωθα ὅμως μέσα μου μὴ ἀναγκᾶται γιὰ ὅλον τὸν ἄλλο κόσμο, πὺ γιὰ τὸ τίποτε, ἔτσι γιὰ γοῦστο, σκόρπιζε τὰ χιλιάρικα σὲν χαρτοπόλεμο. Ἀπ' ἔξω τ' αὐτοκίνητα στὴ σειρὰ σὲν κατασπίρδεις περιμέναν ἐπιβάτες.

Τ' ἀστέρια τώρα μοιάζουν μετὰ διαμαντῆνιο κομφετὶ σκορπισμένο σὲ χάος. Ἐ-

Τὸν φώναξα μετὰ διεθνὲς ὄνομα...

—Ψίτ, ψίτ...

Ἐκεῖνη ἔστριψε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μετὰ κύτταξε περίεργα...

—Βενὲ ζισί, ματιαζέλ, σὶλ θοῦ πλαι... τῆς εἶπα εἰς ἀφαστον ἐλληνικ

Πέρασαν δέκα από τότε χρόνια. Ήταν ανήμερα Μεγάλη Πέμπτη, θράδυ. Οι καμπάνες μιας μικρής, αλλά γραφικής και ξεχωριστής ζωοτροφής του Μωρηά καλούσαν με τις γλυκές φωνές τους τους κατοίκους στη μεγάλη άργυρνια, στο Δωδεκαβάγγελο. Οι ένορτες του Άγιου-Βασίλη έφθαναν γρήγοροι στη μεγάλη και πλούσια εκκλησία τους διαβαίνοντας άλλοι τον μεγάλο δρόμο κι άλλοι τα διαφόρα στενοσόκκα της συνοικίας.

Δέν είχε αρχίσει καλά-καλά η ιερουργία, όπότε από στόμα σε στόμα κυκλοφορούσε μία τρομερή είδηση, που γίνθηκε αφορμή να αδειάσει μονομιάς η εκκλησία. «Ο κόσμος έτρεχε να ιδεί με τα μάτια του, να διαπιστώσουν μόνοι τους την αλήθεια. Η καλύτερη νοικοκυρά της ένορίας, η αγαθή και κοσμογάπητη γρηά Στάθαινα, θρήκε φικτό θάνατο πάνω στον αναμμένο κάρθουνα του μαγαλιού της. Ήταν αδιάθετη και δεν μπόρεσε να εκκλησιασθή. Γι' αυτό, καθισμένη κοντά στο μαγαλάκι της, ήταν θυσιάζοντας στο διάβασμα μιας σύμφωνης. Έκει της ήλθε μία ξαφνική λιποθυμία και αναίσθητη έπεσε στη φωτιά, απ' την οποία την ανέσυραν νεκρή πίσω στο «κάρκαλο», οι πρώτοι που αντίληφθηκαν το δυστύχημα απ' τη τσίκνα που σκόρπιζαν οι καϊόμενες σάρκες.

Στο πλήθος των περιέργων ήταν και η γυναίκα του Μιχαλάκη του «τρελλού». Έτσι τον καλούσαν πιά οι κάτοικοι. Μά ο άτυχος νέος, που λίγα πριν χρόνια ήταν το καμάρι και το καύχημα των συμπατριωτών του στη Πόλη, δεν ήταν καθόλου τέτοιος. Έπασχε μονάχα. Βασανιζόταν από μία θαυρία μελαγχολία. Η τύχη, που σε πρώτα χρόνια του του είχε τόσο χαμογελάσει, τον εγκατέλειψε ξαφνικά κι έτσι μία μέρα, χωρίς να καταλάβει, έχανε την μεγάλη επιχείρησή του και μαζί μ' αυτή όλα τα πλούτη του. Νά γιατί υπέφερε.

Κλεισμένος στο ψηλό σπίτι του, στην άκρη της γειτονιάς και δίπλα στα μεγάλα άλωνα, απέφευγε κάθε γειτόνα, κάθε φίλο, ακόμη και τους δικούς του. Μόνο τη γυναίκα του δεχόταν κάπου-κάπου.

Τη θραυά λοιπόν του δυστυχίματος της γρηάς Στάθαινας, όπως πάντα, δεν βγήκε έξω. Η γυναίκα του μάλιστα, θυσιάζοντας για την εκκλησία, φρόντισε καλά να κλείσει όλες τις πόρτες. «Ακόμη και την κλεψοπορία. Δεν ήταν δυνατό λοιπόν να επικοινωνήσει με κανένα. Το μέρος άλλως τε ήταν σχεδόν έρημικό και ψυχρή δεν περνούσε και μάλιστα τη νύχτα απ' εκεί φαντάζεστε λοιπόν ποιά ήταν η έκπληξη που δοκίμαζε η γυναίκα του όταν γυριζόταν απ' την άργυρνια της γιορτής, τον άκουσε να της αφηγήται μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια το θραυνό δυστύχημα.

Προσπάθησε να τον διαψεύσει, λέγοντας του πως η κυρά Στάθαινα καθόταν δίπλα της στην εκκλησία και πως τίποτε κακό δεν της συνέβη.

«Ο Μιχαλάκης, όμως, χωρίς να δώσει καρέκλες και τα τσίγκινα τραπέζια μ' ένα θάρβαρο θόρυβο. Ένα τραπέζι που δεν έννοους να σταθεί όπως ήθελε αυτός, το θλαστήμωσε φωνάζοντας:

«Κάτσε ντέ...έτσι, κάτσε ντέ... Καί τώρα η ψυχή μου άκομπανιάρει τη πένθιμη ακολουθία της μεγαλειώδους εκκλησίας ώρας... Οι άνθρωποι του καμπαρέ ίκανοποιούσαν τις καθημερινές όρέξεις τους, τα κέφια τους, ενώ ο ναυτικός με τη τροττέζα θρικότωνουσαν στο τμήμα και το γκαρσόν έφτονταν και όλα τήμαγε για την ανάποδη ζωή του.

Κ. ΜΠΕΖΟΣ
(Σίτση του ίδιου)

Ίστορίες από τη ζωή

καμιά προσοχή στα λόγια της, άρχισε να φέρνει θόλτες στο δωμάτιο και να μονολογεί. Μερικές στιγμές γελοίες νευρικά και άλλοτε πάλι στήλωνε επίμονα τα μάτια του προς τα τζάμια ενός παραθύρου.

Στα παρακάλια της γυναίκας του να πλαγιάσει για να ήσυχάσει, της άπαιτησε τα μυστηριώδη αυτά λόγια: «Άκου, γυναίκα! Μη προσπαθής να με κάνεις να πιστέψω πως τίποτε δεν γίνθηκε το θράδυ στη γειτονιά. Η γρηά Στάθαινα ήταν πρό μιάς ώρας έδω και μου έλεγε το δυστύχημά της. Με παρεκάλεσε μάλιστα ο κύριος που ήταν μαζί της, ένας άντρας άμορφος και ψηλός, να υπογράψω κι' εγώ σε ένα παχύ βιβλίο που κρατούσε ανοιχτό στα χέρια του. Και θγάζοντας απ' τη τσέπη του με γρήγορη κίνηση ένα χρυσό δοχείο μου έδωσε μία πένα και υπογράψα. Θυμάμαι μονάχα πως τα γράμματα ήταν κόκκινα και φλογικά. Ύστερα τίποτε άλλο. Χάθηκαν από εμπρός μου! Καταλαβαίνεις, λοιπόν, αφού υπογράψα πρέπει άβριο...να πεθάνω! Το υποσχέθηκα!»

Ετσι τελείωσε ο Μιχαλάκης και τράβηξε προς το δωμάτιο του ύπνου, αφήνοντας αναίσθητη σχεδόν την γυναίκα του απ' το ανεπάντεχο αυτό χτύπημα των άκατάληπτων λόγων του.

Την άλλη μέρα, Μεγάλη Παρασκευή, όλη η πόλη άναστατώθηκε απ' το δεύτερο κρούσμα που μέσα σε ώρες μόλις άκουγόταν. Ο Μιχαλάκης, ο τρελλός, ξεφεύγοντας την προσοχή των δικών του, έθρεψε με πετρέλαιο τα ρούχα του κι θάζοντας κατόπιν φωτιά, πέθανε μέσα σε φρικτούς πόνους, κατά τις 10 το πρωί. Τα τελευταία λόγια που άρθωσε με μεγάλη προσπάθεια πεθαίνοντας και που τάκουσαν όλοι οι γείτονες πούχανε τρέξει να τον σβύσουν, ήταν: «Γυναίκα συγχώρεσέ με, Δέν μπορούσα όμως...Υπογράψα!»

Και ο μόνος που κατάλαβε τί σήμαινε η τελευταία λέξη του, δεν ήταν, όπως καταλαβαίνετε άλλος, απ' την άμοιρη τη γυναίκα του...

MIX. ΣΚΑΡΑΝΤΑΒΟΣ

Μνημείο στον ποιητή

Πρό έτών, η Δημοκρατία του Ίσημεριού με πραγματική έξαρση απέφασσε να φτιάξει ένα μνημείο στον έθνικό της ποιητή Όλμνέντα.

Εσχηματίσθη, λοιπόν, όπως συνήθως γίνεται σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, μία επιτροπή, από την όποιαν ώρίσθη και η τιμή πάνω από την όποια δεν έπρεπε να ξεπεράσει η αξία του αγάλματος.

Τότε η επιτροπή παρήγγειλε σ' ένα οίκο του Λονδίνου να θρή ένα άγαλμα εύκαιρίας, δηλαδή να ψάξει σε κανένα παλαιόπωλειό ή κι' αρχαιοπωλειό της άγγλικής πρωτεύουσας.

Κι' έτσι έπειτα από κάμποσο καιρό έφτανε στη πρωτεύουσα της Δημοκρατίας Έκουατόρ η προτομή ενός ποιητού.

Επρόκειτο για μία προτομή του Λόρδου Βύρωνος.

Η επιτροπή το έδεχθη, κι' έπειδή ο έθνικός της ποιητής ήταν τόσο παλός που κανένας δεν θυμόταν τη φυσιογνωμία του ή προτομή του Βύρωνος εγκατεστάθη στη μέση της κεντρικής πλατείας με μουσικές και έορτές.

Κάτω δε από το άγαλμα έχει χαραχθεί με χρυσά γράμμάτα το όνομα του ποιητού Όλμνέντα.

Έξουσιάζουμε την τύχη μας;

Ποιά μέρα πρέπει να συμβουλευώμεθα τα χαρτιά

«Όλες οι ημέρες δεν είναι θέβαια εύνοϊκές για να συμβουλευέται κανείς τα χαρτιά.

Έχει δηλαδή παρατηρηθή στην πραγματικότητα, ότι μερικές φορές τα χαρτιά δίνουν σε ώρισμένες ημέρες πολύ μεγάλες ακρίβειες και λεπτομέρειες. Τουναντίον πάλι στα ίδια πρόσωπα όταν τα ρίχνουμε άλλη μέρα δεν μας λένουν απολύτως τίποτα.

Έξ άλλου έχει παρατηρηθή ότι τα προλεγομένα που θγαίνουν από τα χαρτιά σε ώρισμένες ημέρες, πραγματοποιούνται στην έντέλεια, ενώ πάλι σε άλλες μέρες δεν μας θγαίνουν καθόλου.

Γιατί αυτές οι διαφορές; Γιατί όλες αυτές οι προρρήσεις δεν μπορούν να θγούν όποτε δήποτε;

Άπλούστατα, διότι τα χαρτιά μπαίνουν υπό την άπ' ευθείας έπηρεία των άστρων, και σύμφωνα με τις ημέρες, αυτή η ίδια έπηρεία είναι σχετική με το ένα ή με το άλλο άστερισμό.

Πρέπει λοιπόν το κάθε τι να συνταγίζεται συμβολγούμενοι τον άστερισμό και την ημέρα έπιρροής του καθενός που κυττάζει τα χαρτιά.

Σας δίνουμε εν συνόψει μερικές οδηγίες για να τις μεταχειρίζεσθε οσάκις ρίχνετε τα χαρτιά σε κανένα.

Εν πρώτοις πρέπει να ξέρετε ότι γενικώς η Κυριακή έπειδή είναι καθιερωμένη ως ημέρα άργίας, δεν είναι καθόλου ευνοϊκή για να ρίχνουμε τα χαρτιά.

Εξ άλλου, η γνώμη αυτή θεβαιούται και από το γεγονός ότι τα χαρτιά την ημέρα αυτή δεν είναι καθόλου ολύαρα.

Όποιος κι' αν είναι ο συμβουλευόμενος, έχει παρατηρηθή ότι τα χαρτιά δεν δίνουν καμιά ένδιαφέρουσα προρρησι.

Μένουν άόριστα και καθόλου καθαρά. Η Δευτέρα είναι τοποθετημένη υπό την προστασία της Σελήνης.

Αυτή λοιπόν την ημέρα όλοι οι ρωμαντικοί, οι ποιητάι, οι πλατωνικοί έρασάι, οι αισθηματάι, θά διαλέξουν κατά προτίησιν την ημέρα αυτή για να ρωτήσουν τα χαρτιά, τα όποια θά φανούν όλα διατεθειμένα να τους προείπουν ότι το μέλλον τους επιφυλάττει.

Η Τρίτη είναι η ημέρα του Άρεως.

Ο Άρης συμβολίζει την κατακτητική τόλη, το Θεό του πολέμου και τας γενναίας πράξεις.

Οι νευρικοί, εκείνοι που αίσθάνονται μέσα τους να θράξη ένα αίμα ήρωικό, που νοιώθουν όλο το θάρρος και την τόλη, εκείνοι που αγαπούν τις περιπέτειες, θά συμβουλευτούν τα χαρτιά την Τρίτη, γιατί είναι η ημέρα τους.

Την Τρίτη πρέπει να συμβουλευώνται κι' εκείνοι οι όποιοι σκοπεύουν να κάνουν ταξίδι ή προτίθενται να κάνουν καμιά πράξη γενναία.

Επίσης όσοι άναχωρούν δι' έπιστημονικές άποστολάς ή επικίνδυνα ταξίδια σε μακρινές χώρες της Ανατολής ή της Άφρικής.

Επίσης την Τρίτη πρέπει να ρίχνουν τα χαρτιά εκείνοι που πάνε στον πόλεμο και θά θρεθούν σε έχθρικές χώρες και κινδυνεύουν να συναντήσουν παγίδες και

φωτιά.

Ο Έρμης έπηρεάζει πάρα πολύ την Τετάρτη.

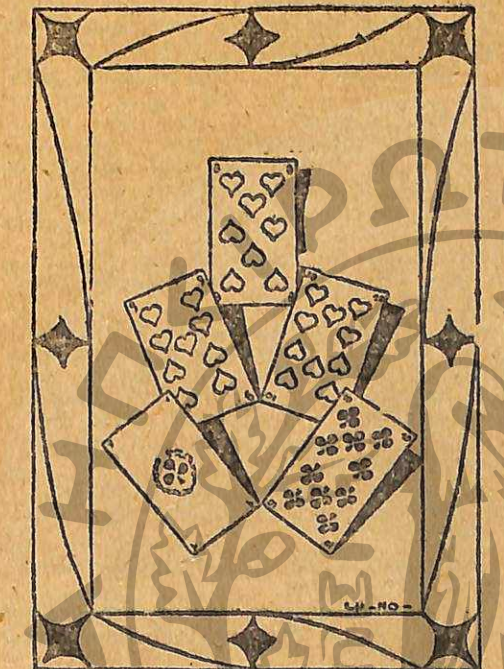
Υπό την αίγίδα του Έρμου θά τεθούν οι άνθρωποι των έπιχειρήσεων και οι έμποροι, όσοι προτίθενται να κάνουν δουλειά, ν' ανοίξουν μαγαζί, να άποκτήσουν μία θέσι.

Πράγματι, ξέροντας αν αυτή ή ή άλλη έπιχειρήσι θά πετύχη, θά μπόρεσουν να άναζητήσουν μία άλλη στην όποια θά θάνουν κεφάλαια από τα κέρδη της πρώτης.

Γι' αυτούς είναι λοιπόν άπαραίτητο να συμβουλευόναται τα χαρτιά μονάχα την Τετάρτη, γιατί κάθε άλλη μέρα κινδυνεύουν να έχουν άπαντήσεις και άποτελέσματα λανθασμένα, και τα όποια θά έθγαιναν σε κακό.

Η Πέμπτη είναι υπό την έπηρεία του Διός.

Ο Ζεύς είναι το σύμβολο της ένεργητι-

κόητος, της δραστηριότητας, της εργασίας, της μελέτης.

Υπό την αίγίδα λοιπόν του Διός θά έλθουν να συμβουλευθούν τα χαρτιά εκείνοι που φιλοδοξούν να πάνε μπρός, και να επιτύχουν ένα σταθερό άποτέλεσμα στη ζωή τους.

Οι άρριβόται, εκείνοι που θέλουν να φτάσουν στο άποτέλεσμα της δόξης των άμέσως, χωρίς θέβαια να μεταχειρισθούν ανήλικα και άτιμα μέσα, πρέπει να συμβουλευόναται τα χαρτιά Πέμπτη.

Ο Ζεύς, ο όποιος θεωρείται προστάτης θ' άνταμείψη την προσπάθειά τους και έπομένως θά τους δώσει την ένθαρρυνσι τη σχετική, προετοιμάζοντας τους για την πάλι που προετοιμάζονται να δώσουν.

Οι έρωτευμένοι πρέπει να κυνήγαν τη

φίλη τους θεά Άφροδίτη, ή όποια έπηρεάζει πάρα πολύ και ειδικώς την Παρασκευή.

Άλλά υπάρχουν δύο ειδών έρωτευμένοι.

Είτε οι μελαγχολικοί και όνειροπόλοι, οι όποιοι διαρκώς άναστενάζουν, άπαγγέλλουν τραγούδια υπό το φως της σελήνης.

Επίσης υπάρχουν εκείνοι, οι όποιοι άντιπροσωπεύουν τα τολμηρά θερμόαιμα ζευγάρια, οι όποιοι δεν άρκοούνται μονάχα σε όρκους και σε πλατωνικά λόγια.

Για αυτούς έδω, ή Άφροδίτη θά φανή μία διαφωτιστική ύποστηρίκτρια, γιατί καταλαβαίνει και μόνη της τον παθάρικο έρωτα και θά τους βοηθήσει με προρρήσεις καθαρές και ώρισμένες.

Τέλος, το Σάββατο είναι τοποθετημένο από την αίγίδα του Ποσειδώνος.

Είτε ή ημέρα των όμιλητών, των δικηγόρων, των πολιτικών.

Την ημέρα αυτή, όταν συμβουλευτούν τα χαρτιά, θά θρούν ώφέλιμες προρρήσεις, που θά μπόρεσουν να τους χρησιμεύσουν πολύ καλά για το στάδιό τους.

Αυτές είναι λοιπόν οι ημέρες που κανένας από μας όφείλει σύμφωνα με τον άστρολογικό τύπο και την ιδιότητά του να έρωτά τα χαρτιά, τα όποια αν πέσουν την κατάλληλη ημέρα, θά δώσουν τις πιά ακρίβεις άπαντήσεις.

Η δεσποινίς Λένωρμαν, ή μεγάλη αυτή χαρτορρίχτρα, έργαζόταν μονάχα την Παρασκευή και γι' αυτό ή παράδοσις μας δίνει ως πιά κατάλληλη ημέρα την Παρασκευή και τη Δευτέρα ως τις καλύτερες ημέρες για να ρίχνουμε τα χαρτιά.

Ο Σουάμπερζεν έγραψε στη λατινική το 1672 ένα βιβλίο επί των μεταφυσικών έπιστημών, όπου καταδεικνύει επί πλέον ότι υπάρχουν ώρες ευτυχής ή δυστυχής και κατά τις όποιες πρέπει να απέχουμε από την χαρτομαντεία ή άλλη μαντική.

Ειδικώς μας λέγει ότι πο.ε δεν πρέπει να ρίχνουμε τα χαρτιά όταν είναι συννεφιά, θύελλα, βροχή και άνεμος.

Η καθαρότης του ούρανο έινε ένα άπό τα έπιβεβλημένα πράγματα για κείνον που συμβουλευέται τα χαρτιά.

Η χαρτομαντεία έπιτυγχάνει πάντοτε στις προρρήσεις της;

Όχι θέβαια.

Δίπλα στις αλήθειες υπάρχουν και λάθη.

Πάντως δεν πρέπει να παραδεχθούμε ότι ή πρώτη τυχούσα γυναίκα μπορεί να ρίχνη, να έξρη και πρό πάντων να τα διαβάσει.

Όπως επίσης δεν πρέπει να είμεθα άπαιτητικοί από όλο τον κόσμο να μας δίνη σωστές άπαντήσεις, όταν ξέρωμε ότι δεν έχουμε να κάνουμε με ένα έπιστήμονα της μαντικής.

Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να ξέρωμε ότι έκτός από τη σχετική μάθησι που πρέπει να έχη εκείνος που ρίχνη τα χαρτιά, πρέπει να είναι προικισμένος και με πολλές άλλες χάρες.

Τη διαύγεια πνεύματος, την παρατηρητικότητα, την ψυχολογία, οι όποιες είναι άρετες άρκετά άναγκαίες για τον έξσκούτα την χαρτομαντεία.

Η πραγματική χαρτορρίχτρα μπορεί να τη θουμάσει πράγματι, άνακατείνοντας τα χαρτιά της και να μας μεταδώσει αλήθειες, έσσκεπάζοντας το πέπλο της μοίρας σε τέτοιο βαθμό έκπληκτικό, που να μας καταπλήξει.

Ακόμα και κείνοι που ρίχνουν τα χαρτιά μόνοι τους, και νοιώθουν την ύπόθεσι για την όποια τα ρίχνουν, περνούν σε μία τέτοια ψυχική κατάληψι, ή όποια τους δίνει μία έξαιρετική δύναμι προρρήσεως το μέλλοντος.

Κι' αν ακόμα τα χαρτιά δεν μας λένε το μέλλον, τουλάχιστον μας προειδοποιούν και μας θέτουν εν έπιφυλακή.

Γι' αυτό και ο μόνος σκοπός των χαρτιών είναι να προφυλαγώμεθα από τους κινδύνους και από τα κακά που μας περιμένουν.

ΙΩΡΑΝ ΜΑΝΟΥΕΛ

Ανδρικές
Ιστορίες

Γκρέτα

Τό έγκλημα του άδελφου

Τήν αγάπησε ο Πιέρ με πραγματική λατρεία την Φλορίκα, έκανε γι' αυτήν τρελλές θυσίες και ήταν έτοιμος να κάνει τη μεγαλύτερη να την παντρευθώ. Δέ σκεφτόταν πιά την αδελφούλα του ποθούλε να την παντρεύη — όπως έλεγε άλλοτε όταν τούκαμαν προτάσεις — κι' ύστερα θά απέφαινε γι' αυτόν.

Τώρα τώδρισκε φυσικό να τη φροντίσει ο μικρότερός του αδελφός, ο Άντρέ, που τόσο αγαπούσε και που συχνά έλεγε στη Φλορίκα: "Έχω τρεις αγάπες σ' αυτό τον κόσμο, η μεγάλη και η ασύγκριτη είναι συ' κι' ύστερα ο αδελφός μου και η αδελφούλα μου. Μη ζηλεύεις, γλυκιά μου, δεν μπορώ να μη τους αγαπώ και να ξεχάσω πώς μείναμε μόνοι μικρά παιδάκια ανάμεσα σε ξένους ζητιανεύοντας λίγα χάρδια που ταιγκουνεύονταν να μας δώσουν και που σε ηλικία που τα παιδιά έχουν τμήση ανάγκη χαδιών έχω όχι μόνο δεν έπαινα, αλλά έδινα τα δικά μου στην Τέα, την αδελφούλα μου, που με μισόκλειστα τα μπλε ματάκια της τις νύχτες όταν πέφταμε να κοιμηθούμε σφιγγόταν επάνω μου και πολλές φορές με είχε ρωτήσει:

«Γιατί δεν έχω κι' εγώ μαμά; Θα την αγαπούσα και δε θα φοβόμουν τις νύχτες, κι' αν ακόμα ήταν τόσο άσχημη και κυκιά, όπως η Μαριόρα — η υπηρέτρια του σπιτιού που μέναμε και που συχνά τη χτυπούσε, όταν έκανε καμιά αταξία.

Κι' η κακιά Φλορίκα όταν της έλεγε αυτά, αντί να χαρή, τον ρωτούσε με κακία: — Και είσαι βέβαιος, ότι σ' αγαπούν κι' αυτοί το ίδιο;

— "Ω! Βέβαιος, κάτι παραπάνω για την Τέα, το βλέπεις, όσο για τον Άντρέ, θά το εξακριβώσης σάν τον γνωρίζεις κι' θά τον αγαπήσης, όπως είμαι βέβαιος, ότι θά σ' αγαπήσει κι' αυτός, γιατί θά τοιώσει πώς είσαι κι' εσύ μου.

Και τότε η γυναίκα μ' όλη της τη ζήλεια και τη μικρότητα, που ποτέ της δεν αγάπησε τον Πιέρ και τον έβλεπε σάν ένα θύμα παραπάνω, κατέστρωσε το ταπεινό της σχέδιο. Κι' όταν γύρισε ο Άντρέ από το ταξίδι και τον γνώρισε, άφησε να φανούν όλα τα θέλητρά της κι' όλες της οι χάρες που ήταν τόσες και που τόσο καλές τις ήξερε η ίδια.

Πόσο αντιστάθηκε, πόσο έκλαψε το άμωρο παιδί, που τόσο λίγο είχε γνωρίσει τη γυναίκα και που τόσο πολύ αγάπησε τη Φλορίκα. Και το κακό δεν άργησε να γίνει κι' ακόμη μία φορά νίκησε η γυναίκα.

Μιά μέρα μεθυμένος από το πιωτό, μ' αιώ πολύ από τη γύμνια του κορμιού της, που με τόσο χάρη ήξερε να δείχνει, δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στα χάδια της που τάνωθεθε θαθεία μέσα στην ψυχή του. Τήν έσφιξε στην αγκαλιά του σάν τρελλός κόλλησε τα διψασμένα χείλη του στα δικά της σ' ένα φιλή τέλειωτο. "Ετσι έγινε δική του η Φλορίκα και ήταν αδύνατο ν' αντισταθεί στη γοητεία της και να μη την ξαναδώ, όπως απεφάσισε κάθε φορά που έφτανε από κοντά της.

Και να μία νύχτα μπαίνοντας ξαφνικά στην κάμαρα της Φλορίκας, τούς θόρηκε άγκαλιασμένους και στη γιομάτη απελπισία φωνή πουμπήξε σάν τους είδε, αυτή δεν θόρηκε τίποτ' άλλο να πη παρά: — Πιστεύεις ακόμα πώς σ' αγαπά!

Ο Πιέρ τ' άξεχασε όλα, έξεχασε πώς ο Άντρέ ήταν ο μικρός αγαπημένος αδελφός, δεν έβλεπε παρά πώς του έκλεψαν την ελπίδα του και τότε σάν τρελλός χτύπησε τον Άντρέ με το πιστόλι και με το ίδιο χτυπήθηκε κι' αυτός, ψιθυρίζοντας: — Άντίο ελπίδα μου!

Κι' αυτή τη φορά η γυναίκα η μοναδική του αγάπη τον έκανε να ξεχάσει και να μη σκεφθεί τον αδελφό του, μ' όση και την αδελφούλα του, που δεν είχε πιά κανένα στόν κόσμο!

TANIA

Τό ΜΑΡΙΟΝ Βουγιούκο

Της
Αίλινης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΣΟΜΑΤΙΚΟ
ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — "Ο Σ' ταμάτης Μπέλος, εγκατεστημένος στη Λάρισα έχει έλθει στην Αθήνα με την γυναίκα του και την κορη του.

Η Άσπασία όμως είχε η δεύτερη γυναίκα του Μπέλου και δεν χανούσε την ομορφιά της Άλίκης. Μεταξύ των δύο γυναικών υπάρχουν διαρκώς προστριβές, τις οποίες δημιουργεί πάντοτε η μητριά.

Σ' έ παρακαλέσα να με λες μαμά, της λέγει. Και η Άλίκη, η οποία έχει ακόμα πρόσφατη την ανάμνηση της μητέρας της, υποκύπτει για να μη διασποράση τη γυναίκα του τατέρα της.

Είπε Άποκρισε. Η Άλίκη θέλει να πάη σε κάποιον επίσημο χορό. Χιλίες αφοριές έρριχνονται να την έμποδίσουν. Το πένθος του θεού της, και τέλος η έλλειψις κατάλληλου φορέματος για το χορό.

Κατί μου κρύβεσαι, της λέγει τέλος η μητριά μην καηθείς την κουτή. Θανάτωση πώς δεν παρετηρήσα τις μεγάλες φιλίες σου με κείνον το νεο.

Ο κύριος Φτέρης, είναι ένας κύριος καθώς πρέπει.

Η ζήλεια όμως της μητριάς υπερβαίνει τα όρια. Η Άλίκη της έρριξε ένα θλέμμα ελαφρώς περιφρονητικό.

Όλη η κοσμική Αθήνα ήταν μαζεμένη στο Κλάρις.

Σ' ένα μοναχικό τραπέζακι έθροκόταν ο Φτέρης.

Ο Φτέρης ήταν κομψός και όμοιος. Ξαφνικά τα μάτια του έλαμψαν. Μία νέα στα δόλυντα ντυμένη είχαν εμφανισθεί. Σ' ηκόηθηκε από τη θέσι του και πήγε στο αναγνωστήριο το ξενοδοχείου.

Περιμένει Περιμένα. Ήρθαν οι έντεκα.

Δε θάρη, ψιθυρίζει.

Ξαφνικά στη πόρτα φάνηκε μία σιλουέττα.

Εορείς! Έπί τελους!

Ήταν η Άλίκη.

Με συγχωρείτε, είπε η Άλίκη. Δε φταίω εγώ. Δεν είμαι έλευθερη.

Έκαθισαν κοντά ο ένας στόν άλλο.

Η Άλίκη κούτασε ανήσυχια γύρω της.

Δε θα μείνω πολύ μαζί σας, κ. Φτέρη. Ήρθα για μία στιγμή... έπειδή προχθές σας άποσχημκα. Μου είπατε πώς... θέλετε να μου μιλήσετε για ένα σοβαρό ζήτημα. Σ' άς ακουα...

Ο Ντίνος Φτέρης ήταν το χαϊδεμένο παιδί της κομψής Αθήνας.

Ήταν όμως πολύ άφιρκος και πολλά όρατα μάτια είχαν κλάψει με την αδιαφορία του.

Τι αυτό και κανέναν από τους φίλους του δεν άα τον ανεγνωρίζε τη στιγμή εκείνη, αν τον έβλεπε πώς μιλούσε στην Άλίκη.

Κατί θέλει να πη, να συμπληρώσει, αλλά δεν τολμά.

Λοιπόν; Γιατί διατάζετε; τον έρωτ' η Άλίκη. Προχωρείτε.

Ο Φτέρης άισθανότανε κάποιο όδο.

Θα μιλήσω, αλλά πρώτα θέλω να άντλήσω θάρρος από τα όρατα σας ματία.

Αυτά τα λόγια τα έπρόφερε σε επίσημο τονο.

Η καρδιά της Άλίκης άρχισε να χτυπά. "Ήξερε ότι ήταν ο πιο δύσκολος και πιο περιζήτητος. Τόν κούταζε.

Ο Ντίνος της μιλούσε με οικειότητα, με τρυφερότητα. Καταλάβαινε καλά ότι ο Ντίνος την αγαπούσε.

Σ' έ μία στιγμή άρπαξε το χέρι της και το φιλούσε.

Τι κάνετε;

Ήσυχάστε. Είμαστε μόνοι.

Τότε ο Ντίνος άφησε την καρδιά του να ξεσπάση.

Άλίκη, καταλήγει, δεν μπορούσα να άποπειθώ ότι η αγάπη μας άλλάξε έτσι... ότι άναστατώνει θαθεία την ψυχή μας...

Άλλά... είπε η Άλίκη, χθες θράδυ γιατί φάγατε τόσο γρήγορα, για να συνδέσετε την έσση εκείνη κυρία;

Ζηλεύεις; της έπτε, μ' ένα χαμόγελο.

Ξαφνικά στην πόρτα παρουσιάστηκε μία κυρία.

Ήταν η Άσπασία, η μητριά της Άλίκης.

Σ' έ ζητούμε τόνον άρα, της έπτε.

Κι' ένω η Άλίκη περιμένα μία δυσάρεστη σκηνή είδε τη μητριά της να δίνει το χέρι στο Ντίνιο και να χαμογέλει.

Η έσσημεινε αυτή η άπροσδοκητη μετααλλαγή.

Η Άλίκη σηκόηθηκε ν' άκολουθήσει τη μητριά της.

Ξαφνικά η Άσπασία γύρισε και έπτε σ' το Ντίνιο: — Άλίκη, έλέχσα να σας πώ, κύριε Φτέρη, Σ' το τραπέζακι που καθόσαστε όταν μπήκαμε, σ' άπεριμένα μία κυρία... μου φαίνεται πολύ άνωτόμνη. Και η Άσπασία παρέσυρε την Άλίκη π'ρος τη πόρτα.

Σ' όλο το διάστημα της δροαείας η Άσπασία που άδραχε αν άθελα της έμπλεκε στόν έρωτά του προσπαθούσε να πείση την Άλίκη για τον κίνουνο Φτέρη.

Όταν γύρισε στο τραπέζακι τους ο Μπέλος τους σύστησε μία παρέα που καθότανε στο τραπέζι τους.

Ο κύριος και η δ'ς Κορέλη.

Ο Κορέλης ήταν άνθρωπος του χρήματος και μόλις έμαθε ότι ο Μπέλος ήθελε να εγκαταστήση στην Αθήνα, άρχισε να άποδοηθ' το σχέδιο του έπαρχιώτη.

Σ' άναμεταξύ σ' άπέναντι τραπέζι η κυρία Μαρκέτη έκανε σκηνή έζητοπίας στόν Ντίνιο.

Εκείνος δεν μιλούσε.

Ναι, π'ρος πάντες έπρεπε να άποφύγη το σκάνδαλο, το όποιο θα έγίνετο άθελα ήρώας ή χαριτωμένη ευγενική Άλίκη. Με κάθε θυσία να άποσοηθ' ή ο κίνουνο.

Ενας μόνος τρόπος άπ'ηρχε και αυτόν μεταχειρίσθη ο Ντίνος, μολονάτι μισούσε το ψέμα. Έσχυρε και με ένα γοητευτικό χαμόγελο ψιθύρισε στην Καίτη:

6 Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Μην είσαι κουτή... Ξέρεις πώς η μεγάλη μου συμπάθεια είσαι συ... Πώς σου είμαι άφωσιωμένος.

Στο βάθος της ψυχής του ο Ντίνος καθαριόταν την ανάγκη, που τον άποχρέωνε εκείνη τη στιγμή να ψεύδεταί τόσο χονδροειδώς. Μά τα πράγματα είχαν φθάσει σ' ένα έπικρινδυνο σημείον, στο άπροχώρητο. Έπρεπε με κάθε θυσία να κερδίση καιρό. Και δεν ήταν μικρή η θυσία... Νά ψιθυρίζη λόγια αγάπης σε μια γυναίκα που το ύτη ήταν πιά τελείως αδιάφορη και ξένη, ένω η καρδιά του ήταν πλημμυρισμένη από λατρεία για μια άλλη... Και για ποιά άλλη!

Άκόμη σ' ά μαγεμμένα ατία του ηχοήσε η γλυκύτα φωνή της Άλίκης, που επάλλετο από την άλλόκοτη συγκίνησι της πρώτης έρωτικής έξομολόγησας. Άκομα ένοιωθε το δειλό, μα παθητικό θλέμμα της επάνω του. Ένα θλέμμα τόσο θερμό και έκφραστικό, ώστε καθίστατο περιττή κάθε άλλη έκδήλωσι, κάθε λέξη. Και αυτό το άπαλό, σάν βελουδένιο, χεράκι που έτρεμε από συγκίνησι μέσα στο δικό του...

Τώρα... ήταν άναγκασιμένος — πάλι για χατήρι της Άλίκης — να παίζη κατωδία. Νά άποκρίνηται το πρόσωπο του έρωτευμένου. Ά, πόσο τού κόστους αυτή η προσποίηση και τί δε θάδινε για να άπαλλαγ'η εκείνη τη στιγμή από την άνεπιθύμητη παρουσία της Καίτης...

Το τέχνασμά του όμως έπέτυχε θαυμάσια. Όπως άλλωστε συνέβαινε πάντοτε όταν μετεχειρίζετο την πειθώ για να καθυσοχάση την άπατητική φίλη του.

Μου λες αλήθεια; ρώτησε εκείνη.

Ναι, Καίτη μου.

Ωστε... μ' αγαπάς;

Το έξερεις.

Δε σ' άρέσει καμιά άλλη γυναίκα; έτόνισε η κυρία Μαρκέτη. Δε μου κάνεις άπιστίες;

Όχι, όχι, όχι... άπάντησε ο Ντίνος, που έκρυψε κάτω από ένα γοητευτικό χαμόγελο τον ένκευρισμό του.

Η φυσιογνωμία της Καίτης άλλάξε ως εκ θαύματος. Έγινε ήρεμη, γελαστή, τρυφερή.

Ω, Ντίνιο, να μπορούσα να σου παραστήσω τι άποφέρω, όταν άποπτεύωμαι πώς δεν είσαι ελίκρινης μαζί μου...

Γιατί να σου πώ ψέμματα; Δε θ'ά

πεις και μόνη σου ότι περνά τόσες ώρες κοντά σου... ότι είμαι πάντα στη διάθεσή σου; Με το φόβο μάλιστα να παρεξηγηθώ από τον άνδρα σου... από τις φιλίες σου που άσφαλώς άποπτεύονται πώς ο δεσμός μας δεν είναι άπλη φίλια...

Το έπιχείρημα αυτό την έπεισε περισσότερο από κάθε άλλο.

Ντίνιο, έψιθύρισε, συγχώρησέ με. Μά παραφέρει κάποτε η ζήλεια.

Είσαι άδικαιολόγητη.

Ίσως έχεις δική. Μά μία γυναίκα που αγαπά, δεν μπορεί παρά να ζηλεύη.

Άς είνε... Όταν με κυτάξεις έτσι... όταν μου γλυκομιλάς, τα ξεχνά όλα...

Μη σκύθεις έτσι επάνω μου. Μάς κυτάζουν. Κάθως π'ό μακρυνά, σε παρακαλώ. Και όρκισου πώς δεν θά μου κانهς πιά σκηνές σάν την άποψινή. Ποτέ...

Άκου;

Ποτέ, επανέλαβε η Καίτη. Θά είμαι φρόνιμη, αγάπη μου. Όπως με θέλεις. Είμαι τόσο ευτυχισμένη αυτή τη στιγμή.

Έλα, παράγγειλε μία μπουτίλια σαμπάνια. Διψά...

Ο Ντίνος άναστένανε θαθεία, σάν να έφτανε από το στήθος του ένα άφόρητο θάρρος. Παρήγγειλε με μεγάλη προθυμία τη σαμπάνια, που ζητούσε η Καίτη. Το σκάνδαλο, που άπειλούσε την Άλίκη είχε άποσοδηθ'.

Άς π'ρος το μέλλον... θά εύρισκε ένα μέσον ν' άπαλλαγ'η χωρίς πολλές φασαρίες από την άνυπόφορη έρωμένη του...

Ποιά θά ήταν αυτό το μέσον; Δεν ήξερε ακόμη κι' αυτός. Μά είχε έμπρός του όλο τόν καιρό να εύρη μία λύσι.

Ντίνιο, τι σκέπτεσαι; Δε μου είπες αν σ' άρέσει η τουαλέττα μου...

Ά, ναι, σου πάει θαυμάσια!

Η Καίτη, της οποίας το θαμμένο πρόσωπο έξέφραζε τη χαρά της ίκανοποιημένης φιλοτιμίας, κατέβασε, το ένα μετά το άλλο, δύο ποτηράκια σαμπάνια. Τα μάτια της, που άρχισαν να γυαλίζουν, προσηλώθηκαν επάνω στόν Ντίνιο με άσυγκράτητο ένθουσιασμό.

Τι όμορφος που είσαι άπόψε, του ψιθύρισε. Είμαι αλήθεια υπερήφανη που μ' αγαπάς...

Η κυρία Μαρκέτη ήταν μία γυναίκα που δεν είχε στη ζωή άλλο σκοπό, άλλο νόμο από τα καπρίτσια της. Παροιχαϊδεμένη από τους γονείς της, τον άνδρα της, τον κύκλο της, δεν ήταν συνηθισμένη να συναντά αντίστασι σ' ός θαλήσεις της. Ο Ντίνος ήταν ο μόνος άα θρωπος στόν κόσμο, που είχε κατορθώσει να της έπιβλήθ'.

Το άίσθημα, π' την κρατούσε αχμάλωτο του, δύο όλόκληρα χρόνια, ήταν π'ρος πάντος ο φόβος μη τόν χάση. Γιατί συχνά τόν έβλεπε κουρασμένο, ψυχρό μάλιστα, μαζί της.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να τόν δέση σφιχτά, να τόν άποσπάση από όσες έπιχειρούσαν — και ήταν πολλές — να της τόν άπάρουν. Η Καίτη ήταν όμορφη, κομψή, αρκετά πνευματώδης. Τον π'ότο καιρό της γνωριμίας των ο Ντίνος είχε άισθανθ' για κείνη το θαυμασμό, τον πόθο, που προκαλεί σε κάθε άνδρα μία γυναίκα.

Ήταν υπερήφανη γι' αυτή την κατωκτησι, που έκανε τις άλλες γυναίκες τού κόσμου της να τη φανούν. Και κάθε μέρα, κάθε θράδυ, κατέβαλλε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να

Παρήγγειλε με μεγάλη προθυμία τη συμπαγία που ζητούσε η Καίτη...

να δυσαρρεστηθή, ν' ανησυχήσει πάλι η Καίτη.

Η θέσις του ήταν άφορητα δύσκολη. Και έφαυα είδε πώς η 'Αλίκη απέστρεψε το πρόσωπό της με ένα ελαφρό μορφασμό αηδίας.

— Ντίνο, είπε δίπλα του επιτακτικά η φωνή της Καίτης. Σου προτείνω να χορέψουμε. Έχω μεγάλη διάθεση να χορέψω απόψε.

Ο Ντίνος σκέφθηκε με αγανάκτησι:

— Αυτό είναι πάρα πολύ. Υπερβαίνει τα όρια.

Ετοιμάζετο να απαντήσει αρνητικά, όταν είδε να προχωρή προς το τραπέζι του ένα κύριο φαλακρό, που φορούσε ένα πελώριο κόκκινο άνθος στην μπουτονιέρα του.

— Ο άνδρας σου... Πρόσεξε, Καίτη.

Ο Μαρκέτης τούς έπλησίασε μειδίων. Φίλησε με πολλή αβρότητα το χέρι της συζύγου του και άντηλαξε με τον Ντίνο μια φιλική χειραψία.

— Πώς διασκεδάσεις, Καιτούλα μου; ρώτησε σε κίνηη και κάθισε κοντά της, πάντα γελαστός.

Η Καίτη του έριξε μια λοξή ματιά. Η παρουσία του ήταν τόσο ανεπιθύμητη εκείνη τη στιγμή. Αντί απαντήσεως, απηύθυνε στο σύζυγό της μια ξηρά έρώτηση:

— Από που έρχεσαι;

— Από τη Λέσχη. Έμπλεξα σ' ένα μπακαρά πολλο μεγάλο. Με έτιναξαν οι Άχλιοι... προσέθεσε με ένα πλατύ γέλιο.

— Εσύ έλεγες πώς δεν έχεις καμμία διάθεση να έλθεις στο χορό... παρετήρησεν η Καίτη, δίδην παραπονεμένη.

— Άλλαξα ιδέα. Σκέφθηκα πώς δεν έπρεπε να κοιμηθώ με τις κόττες την τελευταία αποκριά... Πώς μετά τη χασούρα ήταν απαραίτητο να χορέψω λιγάκι... Για το καλό, Ντίνο; τί λες Ντίνο; Μά βλέπω ότι έδω γλεντάτε μια χαρά... Γιατί έφυγε τόσο νωρίς η Μαίρη;

— Ποιά Μαίρη; ρώτησε σαν άφηρημένη η Καίτη.

— Η εξαδέλφη σου. Δεν επρόκειτο να έλθει μαζί σου εδώ;

— Α ναί... Τί ξεχασμένη...

Τότε η Καίτη θυμήθηκε πώς είχε διαθεσκάσει τον άνδρα της πώς στο χορό θα την συνόδευε η εξαδέλφη της.

— Δεν είναι ένα τέταρτο που έφυγε με τη συντροφιά της... Ήταν πολύ κουρασμένη... Εύτυχώς που ο κύριος Φτέρης είχε την καλωσύνη να μου κάνει συντροφιά, προσέθεσε με μεγάλη φυσικότητα. Αφού εσύ με εγκαταλείπεις... πρέπει να θυσιά-ζονται οι φίλοι...

Ο Ντίνος δάγκωσε τα χείλη του. Η άνοιξη της Καίτης του προξενούσε αποστροφή, κάποτε κατάπληξι. Αισθάνετο άφ' έτέρου τύψεως συνεδίσεως για την εμπιστοσύνη που του έδειχνε πάντοτε ο άγαθος, ο ανύποπτος Μαρκέτης. 'Ανέπνευσε καλλίτερα, όταν μια τρέμα μαύρα ντόμινα έπλησίασε τα ζεύγους Μαρκέτη. Θά ήταν ασφαλώς γνωστοί των, γιατί κάθησαν απρόσκλητοι στο τραπέζακι και άρχισαν τα πειράγματα.

— Έμένα θα μου επιτρέψετε να σάς αφήσω, κυρία μου, είπε άπευθυνόμενος στην Καίτη ο Ντίνος.

Έχαίρετσε και άπεμακρύνθη βραδέως.

Η τύχη άνελπίστως τον βοηθούσε. Τη στιγμή που έφθανε στην πόρτα, είδε από κεί την 'Αλίκη να σηκώνεται από τη θέση της. Κρύφθηκε πίσω από μια μαρμαρίνη κολώνα για να την παρακολουθήσει. Σε λίγο την είδε να κατευθύνεται μόνη στο άσπασέρ.

Έτρεψε πίσω της. Η καρδιά του κτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε του έκοβε την άναπνοή.

Η συνέχεια στο επόμενο

Μά πάλι... παρουσιάζετο ο κίνδυνος

Η συνέχεια στο επόμενο

Τα γαλάζια μάτια

Τα δράματα της ζωής

Μέρες τώρα πάνε πολλές, που η Μπλάνς δεν είχε όρεξη ούτε να φάη, ούτε να κοιμηθώ. Μές στη ψυχή της βασιλευαν δυο γαλαζία μάτια ολόγλυκα, που μια μέρα περνώντας με το τραίνο αντίσπεσε σ' ένα σταθμό. Ήταν ένας νέος καμιά 35ριά χρονών, ψηλός, καλοκαωμένος...

Χωρίς να διατάση η Μπλάνς κατέβηκε άμέσως. Μόνο όταν το Μετρό εξακολούθησε το δρόμο του, τότε μονάχα είδε πώς ήταν μονάχη, ανάμεσα σ' ένα έρημο μέρος, χωρίς να ξέρη κανένα... Η νύχτα άρχισε να εξαπλώνεται σκοτεινή τριγύρω, χωρίς να υπάρχει έλπίδα να βρῇ ένα άσυλο...

Κι' όλο αυτός μουρμούριζε, γιατί κάθε φορά που περνά από δώ, τελειώνοντας τη δουλειά του, άντικρύζω μέσα απ' το τραίνο τα δυο γαλαζία μάτια να με κυττάζουν με χαμόγελο... Κι' όμως, τώρα δεν φαίνεται πούθενά...

Η Μπλάνς ήταν μια μικρή γκριζέτα από τις πολυάριθμες, που φυτρώνουν σε κάθε δυο βήματα στο Παρίσι, η ψυχή της ήταν τόσο άγαθη, που νόμιζε ότι όλοι οι άνθρωποι ήταν καλοί σαν κι' αυτήν...

Καθώς προχωρούσε σ' ένα μικρό σπιτάκι, είδε μια σκιά που προχωρούσε βιαστικά απ' τις άπέναντι ράγες του τραίνου. Το σκοτάδι την έμποδίζει να διακρίνη τα χαρακτηριστικά της...

— Σας παρακαλώ, του είπε. Μήπως υπάρχει ένα μέρος για να μείνω απόψε; — Όχι, δεσποινίς, της είπε, δεν υπάρχει τίποτε άλλο, εκτός απ' το σταθμό που μένω εγώ...

Μια φωνή βγήκε απ' το στόμα της Μπλάνς:

— Έσείς;

— Με γνωρίζετε, δεσποινίς;

— Ναί. Η μάλλον όχι, κάπου σάς είχα δῆ, πηγαίνοντας στο Παρίσι, του είπε, κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά απ' την ντροπή της για το ψέμμα...

Της έρχόταν στο στόμα να του πῇ πώς για κείνον κατέθηκε για να δῆ τα μάτια του, σαν τόσες φορές, να τον άκούση να της μιλά, να του πῇ πώς τον άγαπή, πώς τον άγαπή πολύ μ' έναν έρωτα άπελπισμένο, που την έμποδίζει να έργασθῇ, να ζήσῃ... Όλα αυτά όμως κρύφθηκαν βαθιά στην καρδιά της, καθώς τον έβλεπε τόσο σοβαρό να περπατά δίπλα της...

— Όταν δεν την είχε δῆ ποτέ αυτός; — Όταν τα μάτια του χαμογελοῦσαν σ' όλο το κόσμο που διάβαινε από κεί;

Η φωνή του την έβγαλε απ' τις σκέψεις της.

— Θα πάμε στο σταθμό, κι' εκεί θα πῶ να σου ετοιμάσουν ένα κρεβάτι για να κοιμηθῇτε ως αύριο, που θα περάση το τραίνο...

Μόλις έφθασαν στο σπίτι, μια νέα γυναίκα ήρθε και τους άνοιξε, κρατώντας δυο παιδάκια στα χέρια της...

— Η γυναίκα μου και τα παιδιά μου, είπε στην Μπλάνς, άδιόφορος και γυρίζοντας στην γυναίκα του, της είπε: — Ετοιμάσε ένα κρεβάτι για την δεσποινίδα, και καθώς η γυναίκα του προχωρούσε, πρόσθεσε στη νέα, κυττάζοντάς την κατάματα:

— Μου φαίνεται, πώς δυο μάτια σάς κατέβασαν αυτή την ώρα στον έρημο αυτό σταθμό...

— Δυο μάτια γαλάζια, είπε η Μπλάνς, κοκκινίζοντας...

Όταν έμεινε μόνη, η Μπλάνς ένοιωσε μια μεγάλη πίκρα στην καρδιά. Όταν ο νέος ήταν παντρεμένος και είχε και παιδιά; Όταν όλο της το όνειρο θα πῆγαινε χαμένο... Το μυαλό της δεν μπορούσε να το χωρέσῃ. Η μικρούλα καρδιά της άπάφερε... Μηχανικά άνοιξε την πόρτα και βγήκε στο δάσος... Η νυχτερινή όρο-

Γαμήλια έθιμα στη Κορέα

Σε ποιὰ μέρη οί γυναίκες δεν βγαίνουν τη νύχτα

Δεν είναι μόνο στην Άραβία και στις Μουσουλμανικές φυλές που η γυναίκα κρύβεται διαρκώς και φυλάγεται, αλλά και σε άλλες χώρες που δεν είναι Μουσουλμανικές.

Πάντως οι Μουσουλμάνες στην Τουρκία επέταξαν τα γιασμάκια και τούς φερετζέδες.

Σ' άλλα μέρη η έλευθερία της εξόδου τούς έδόθη για τη νύχτα και πάλι όμως σκεπασμένες.

Αυτό γίνεται στην χερσόνησο της Κορέας μεταξύ της Κίτρινης Θαλάσσης και της 'Ιαπωνικής.

Η θέσις της Κορεανής συζύγου ακόμα και σήμερα είναι μια από τις πιο ταπεινωτικές. Δεν έχει την παραμικρή έλευθερία.

Ούτε σε γραφείο μπορεί να δουλέψῃ, ούτε σε μαγαζί, ούτε να κυβερνήσῃ τον εαυτό της, η να έπιβάλῃ έστω και για το παραμικρό τη θέλησή της.

Είναι μια σκλάβια ακόμα και όταν είναι βασίλισσα του σπιτιού της, που άποτελεί τον κόσμο της.

ΠΩΣ Ο ΚΟΡΕΑΝΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΡΑΣ

Στα μέρη μας όπως και στον άλλο κόσμο, αναμφισβόπως το πέρασμα από την παιδική ήλικία στην άνδρικότητα όρίζεται ακόμα και από το νόμο.

Στην Κορέα όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Ένας νέος δεν λέγεται άντρας αν δεν έχη ήδη παντρευτή.

Η πολυγαμία είναι εν χρήσει στους πλουσίους και εύγενεις, οι όποιοι σχηματίζουν πολυπληθείς 'Ικογένειες.

Διηγούνται για κάποιον Νι-Γιάγκ, ο όποιος παντρεύτηκε στα δεκαοκτώ του έτη, φιλοξένησε σπίτι 18 γυναίκες και μερικές έρωμένες, οι όποιες του φιλοδώρησαν 102 παιδιά.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟ ΣΚΑΜΝΙ

Την ήμερα του γάμου, η σύζυγος φορά τα πιο πλούσια φορεμάτά της, δυσκολοκίνητη από τα όφασματα, τα περιδέραια και τα διάφορα στολικά που της έχουν φορέσει, ανεβαίνει πάνω σ' ένα ψηλό σκαμνί που βρίσκεται μέσα στην αούλη, περιμένοντας το σύζυγο.

Ο άντρας θα πάη λοιπόν στο συμφωνημένο μέρος να παραλάβῃ την άγορασμένη γυναίκα, καθάλα σ' ένα άσπρο άλογο, συντροφεύόμενος από τους φίλους του.

Δεν κατεβαίνει λοιπόν από κεί επάνω αν δεν την καταβάσῃ ο άντρας της.

Μια βαθειά έκπληξι ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

— Με γνωρίζεις; είπε με φωνή σιγανή, κι' όμως δεν σου είπα το όνομά μου. Σ' άγαπούσα πολύ, ίσως πολύ, ήσουν όνειρό μου, το γαλάζιο μου όνειρο. Ήμουν δυστυχισμένη... Καλύτερα τώρα που πεθαίνω, αφού είσαι παντρεμένος...

Το πρόσωπό της ήταν κατακίτρινο. — Άστέιο σοῦ τῶπα, Μπλάνς. Ήταν άδερφή μου κι' ήταν παιδιά της... Σ' άγαπούσα κι' εγώ, σ' έβλεπα τόσες φορές την ήμερα. Μια μέρα σε παρακολούθησα κι' έμαθα όλα για σένα. Μπλάνς, σ' άγαπῶ. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; Μίλησέ μου... Μ' άκούς;

Εκείνη άνοιξε τα μάτια της και τόν κυττάξε...

Μια όρμη, το ένστικτο τόν έκανε παράφρονα, χωρίς να σκεφθῇ, τα χείλη του κόλλησαν στα δικά της... Ένα δυνατό φιλή, ένα σφιέσιμο κορμιών, και μέσα σ' ένα σπασμό ήδονης, άπόμεινε νεκρή στην άγκαλιά του.

Η σύζυγος περιμένοντας άγωνιώδως τόν άνδρα της πάνω σ' ένα σκαμνί σύμφωνα με τα παλιά τους έθιμα.

ΜΠΙΑΝΚΑ ΡΩΜΑΙΟΥ

Ακόμα κ' έκατο χρονώ να είναι γεροντοπαλλήκαρο, θεωρείται ως παιδί.

Από κοινωνική άποψη οι Κορεάνοι δεν έχουν άδικο Πάντως, άντρες στην Κορέα έρίσκομαι ακόμα και δεκατεσσάρων χρονώ παιδιά.

Η συγκατάθεσι για το γάμο δίνεται πάντοτε από τούς γονείς, οι όποιοι σχεδόν πάντοτε διαλέγουν τη γυναίκα του παιδιού τους.

Μέχρι την ήμερα που θα γίνῃ ο γάμος, ο άντρας—παιδί πρέπει να πηγαίνει πάντοτε ξεσκούφωτος και με τα μαλλιά δεμένα πίσω σε κοτσίδα.

Όταν παντρευτή, τότε ξυρίζει το επάνω μέρος της κεφαλής του και τότε μονάχα μπορεί να φορέσῃ καπέλλο, σύμφωνα με το έθιμο της φυλής του. Γιατί στην Κορέα υπάρχουν διάφορα καλύμματα κεφαλής, όσες είναι και οι φυλές.

Ο άντρας παντρεύόμενος γίνεται κάτι και παίρνει όλα τα δικαιώματα που οι νόμοι του όρίζουν.

Τούναντιον η γυναίκα γίνεται ήθικως μια μηδαμινότες και πρέπει ν' άποχαιρετήσῃ την έξω ζωή.

Η σύζυγος πέφτει σε συμφωνία άγοραπωλησίας και η αξία καθορίζεται από την λεπτότητα των χεριών και των ποδιών της.

Το πρόσωπο δεν λογαριάζεται. Ακόμα αν η νέα είναι στραφή ή κουφή, ο σύζυγος δεν άπασχολείται. Φτάνει να έχη λεπτά δάκτυλα και το δέρμα άπαλό και λευκό.

Η πολυγαμία είναι εν χρήσει στους πλουσίους και εύγενεις, οι όποιοι σχηματίζουν πολυπληθείς 'Ικογένειες.

Διηγούνται για κάποιον Νι-Γιάγκ, ο όποιος παντρεύτηκε στα δεκαοκτώ του έτη, φιλοξένησε σπίτι 18 γυναίκες και μερικές έρωμένες, οι όποιες του φιλοδώρησαν 102 παιδιά.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟ ΣΚΑΜΝΙ

Την ήμερα του γάμου, η σύζυγος φορά τα πιο πλούσια φορεμάτά της, δυσκολοκίνητη από τα όφασματα, τα περιδέραια και τα διάφορα στολικά που της έχουν φορέσει, ανεβαίνει πάνω σ' ένα ψηλό σκαμνί που βρίσκεται μέσα στην αούλη, περιμένοντας το σύζυγο.

Ο άντρας θα πάη λοιπόν στο συμφωνημένο μέρος να παραλάβῃ την άγορασμένη γυναίκα, καθάλα σ' ένα άσπρο άλογο, συντροφεύόμενος από τους φίλους του.

Δεν κατεβαίνει λοιπόν από κεί επάνω αν δεν την καταβάσῃ ο άντρας της.

Μια βαθειά έκπληξι ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της.

— Με γνωρίζεις; είπε με φωνή σιγανή, κι' όμως δεν σου είπα το όνομά μου. Σ' άγαπούσα πολύ, ίσως πολύ, ήσουν όνειρό μου, το γαλάζιο μου όνειρο. Ήμουν δυστυχισμένη... Καλύτερα τώρα που πεθαίνω, αφού είσαι παντρεμένος...

Το πρόσωπό της ήταν κατακίτρινο. — Άστέιο σοῦ τῶπα, Μπλάνς. Ήταν άδερφή μου κι' ήταν παιδιά της... Σ' άγαπούσα κι' εγώ, σ' έβλεπα τόσες φορές την ήμερα. Μια μέρα σε παρακολούθησα κι' έμαθα όλα για σένα. Μπλάνς, σ' άγαπῶ. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; Μίλησέ μου... Μ' άκούς;

Εκείνη άνοιξε τα μάτια της και τόν κυττάξε...

Μια όρμη, το ένστικτο τόν έκανε παράφρονα, χωρίς να σκεφθῇ, τα χείλη του κόλλησαν στα δικά της... Ένα δυνατό φιλή, ένα σφιέσιμο κορμιών, και μέσα σ' ένα σπασμό ήδονης, άπόμεινε νεκρή στην άγκαλιά του.

Η σύζυγος περιμένοντας άγωνιώδως τόν άνδρα της πάνω σ' ένα σκαμνί σύμφωνα με τα παλιά τους έθιμα.

ΜΠΙΑΝΚΑ ΡΩΜΑΙΟΥ

Το κορδόνι που σκοτώνει

γκλημα χωρίς φωνιά

— "Αδύνατον, κύριε αστυνόμε, έλεγε ο Άντερς, είναι έντελως αδύνατον να μην είναι αυτός ο δολοφόνος.

Ο αστυνομικός εκύτταξε τον άνθρωπο που διεμαρτύρετο κι' έριξε μια άλλη ματιά πάνω στο πτώμα του γέροντος Μαρτέν.

Ο Άντερς ήταν ένας από τους πιο φιλήσυχους και τίμιους καταστηματαρχάς του χωριού.

— Δεν είναι δυνατόν... Ξέρετε τί είναι να ξέρεις το κοριτσάκι από μικράκι με τις ξανθές του μπούκλες και τώρα να βλέπεις να σκοτώνουν τον πατέρα της, το πιο αγαπημένο πρόσωπο που έχει στη γη; Είναι να σου καίγεται η καρδιά, κύριε αστυνόμε.

Ο αστυνόμος τον κύτταξε.

— Πηγαίνετε να παρηγορήσετε τη μικρούλα, Άντερς. Θάρρῶ να σας βρω σε λίγα λεπτά.

Ο αστυνόμος κύτταξε το πτώμα. "Επειτα... Μά δεν υπήρχε παράθυρο απέναντι. Τότε πώς το άδειασαν τα σφαιρίδια κατάμουτρα; Το σώμα δεν είχε μετακινηθεί. Άρα η τουφεκιά είχε ριχτεί μέσα στο δωμάτιο του Μαρτέν.

Ανέθηκε πάνω σε κάτι σκιοινιά να δει πάνω στο ράφι. Φύλλα ξερά από μερικά κλαριά κρεμασμένα πέφτανε πάνω στο σακκάκι του. Ένα μάλιστα δεν έφθινε κι' όταν κατέθηκε το τίναξε κι' έπεσε πάνω στα ματωμένα πανιά του σκοτωμένου.

Μέσα σε μια αίθουσα δίπλα στο μαγα-

ζι ο αστυνομικός βρήκε δύο πρόσωπα.

Τη μικρή Σάλλυ, απαρηγόρητη, και τον Άντερς που προσπαθούσε να την παρηγορήσει με τα λόγια του.

— Προχτές το βράδυ καθόμουνα εδώ με τη Σάλλυ. Ξαφνικά ακούσαμε μια τουφεκιά. Τρέξαμε και βρήκαμε το γέρο νεκρό.

— Για πήτε μου. Πώς είστε βέβαιος ότι ο Πέτρος είναι ο δολοφόνος;

— Μου φαίνεται πως πρέπει να εξηγηθώ καθαρά. Ο Πέτρος ήθελε να παντρευτεί τη Σάλλυ. Επίσης και εγώ. Ο γέρος προτιμούσε ξένα. Έξ' άλλου ποιος άλλος μπορούσε να ήταν; Όλοι οι χωρικοί λείπουν για το ψάρεμα. Όσον αφορά ξένα και τη Σάλλυ έχουμε το «άλλοθι». Ούτε η Σάλλυ μπορούσε να σκοτώσει τον πατέρα της, ούτε εγώ που βρισκόμουνα μαζί της στο μαγαζί όταν ακούσαμε την τουφεκιά.

Ο αστυνομικός του χαμογέλασε.

— Βέβαια δεν αμφισβητώ το «άλλοθι σας». Αλλά μήπως έχετε και καμιά άλλη ένδειξη να με βοηθήσετε;

— Ναί... Την ώρα που ακούσαμε την τουφεκιά και τρέχαμε να δούμε τί συμβαίνει, συναντήσαμε τον Πέτρο στο μονοπάτι και από τη στιγμή εκείνη δεν τον ξαναείδαμε.

— Έρχότανε μήπως από το σπίτι σας, Σάλλυ;

— Τον είχα αφήσει και συζητούσαν. Με γύριψε πάλι γυναίκα του.

— Και σεις θα ευχαριστούσατε αν το δεχότανε ο πατέρας σας.

— Θα τον παντρευόμουνα και τώρα. Όχι, όχι, ο Πέτρος δεν είναι δολοφόνος.

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκαν βαρείες πατήματα έξω από το σπίτι. Όλων τα μάτια έστράφησαν προς την πόρτα.

Η νέα σηκώθηκε και ξαφνικά έβαλε μια φωνή:

— Ο Πέτρος!

— Ναί! μουρμούρισε εκείνος. Έμαθα ότι με αναζητούσαν για κάποιο έγκλημα. Μου τώπαν την ώρα που ψάρευα. Ήρθα. Ποιόν σκοτώσανε;

— Τον πατέρα της Σάλλυ.

Ο αστυνομικός τον ψυχολογούσε.

— Έκάνατε καλά, Πέτρο, που ήρθατε.

Επὶ μισή ώρα έπαιρναν και έδιναν οι έρωτήσεις. Ο Πέτρος επέμενε ότι είχε φύγει μισή ώρα πριν ακουσθῇ η τουφεκιά.

— Βρισκόμουνα στο δάσος και όταν είδα τη Σάλλυ με τον Άντερς θυμώσα.

— Θέλω να δω το τουφέκι σου, Πέτρο, που τώχεις;

— Τόχω χάσει πρό μηνός. Ένα χρόνο τώρα που δεν το μεταχειρίσθηκα.

— Γιατί δεν ψάχνετε την καλύβα του, κύριε αστυνόμε;

Ο αστυνόμος κύτταξε με περιέργη ματιά τον Άντερς.

— Ναί, θα πάω να ψάξω. Έλάτε μαζί μας Άντερς. Η μικρή ως μείνει εδώ.

Ο Πέτρος έμεινε κατάπληκτος όταν κάτω από το κρεβάτι του βρέθηκε ένα τουφέκι. Ο αστυνομικός το πήρε στα χέρια του. Είχε ακόμα την κάννα της τουφεκιάς.

— Πέτρο, σε συλλαμβάνω.

Ο Πέτρος τη στιγμή εκείνη τράβηξε ξανα πιστόλι.

— Όχι, δεν μπορείτε να συλλάβετε έναν άθῶ. Δεν μπορώ ν' αφήσω στα χέρια αυτού του άθλιου ένα άθῶ κορίτσι.

— Πέτρο, κατέβασε το πιστόλι σου και σὺ Άντερς δέσε το λουρί των παπουτσιών σου.

Ο Άντερς έσκυψε, κύτταξε και κιτρινισε.

— Είναι καινούργιο το λουρί του παπουτσιού μου.

— Σὺ έσπασε, φαίνεται, κι' αγόρασες άλλο...

Καί λέγοντας αυτά έβγαλε μέσα από την τσέπη του κάτι που τώκρυψε ανάμεσα στα δάκτυλά του.

— Άντερς, ξέρεις ότι το λουρί αυτό είναι από βιδέλλο και όταν το βρέξει κανείς μαζεύει. Έ, λοιπόν, τώρα που περάσαμε τὰ νερά της λίμνης εδράχηκες και τὰ λουριά σε στενεύουν.

— Ναί, ίσως...

— Υπέροχο κόλπο Άντερς... Φαντάσου τώρα κάποιον, ο οποίος μπήκε κι' έκρυψε ένα τουφέκι μέσα στα κλαριά της καλύβης του γέροντος. Τη μπούκα του τουφεκιού την κατηύθυνε ακριβώς στο μαξιλάρι που ο γέρος ακουμπούσε το κεφάλι του. Αυτός ο κάποιος ήξερε ότι ο Πέτρος θα πήγαινε να μιλήσει με το γέρο. Έδωσε ξανα θιδελλίσιο κορδόνι σ'ένα καρφί του τοίχου και την άλλη άκρη την έδωσε τσίμα- τσίμα με την σκανδάλη.

Πριν μισή ώρα πηγαίνει, βρέχει το βιδελλίσιο κορδόνι και φεύγει. Το λουρί σιγά σιγά στενεύει, κοντένει από την υγρασία του νερού. Τραβιέται η σκανδάλη, πέφτει η τουφεκιά.

Τρέχετε έσείς να δῆτε τί συνέβη. Η μικρή δεν μπορούσε να ξέρη ότι κάτω από τὰ κλαριά βρισκότανε κρυμμένο το τουφέκι. Σεις όμως, Άντερς, το ξέρατε. Όταν αφήσατε μόνη τη μικρή στην κάμαρά της, πήρατε το τουφέκι, το φέρατε και το κρύψατε εδώ, στην καλύβα του Πέτρο.

Δεν κάνατε καλά τη δουλειά σας, Άντερς. Πήρατε το τουφέκι, ξεγάλασε όμως το λουρί. Αυτό όμως δεν φθάνει να σας κρεμάσουν, γι' αυτό θα φροντίσω εγώ να σας θρώ ένα πιο μακρύ.

Ο δολοφόνος Άντερς κατέβασε το κεφάλι. Τα χέρια του είχανε ήδη δεχθῇ τις χειροπέδες του αστυνομικού.

Z. Z. BINΣAN

Γιατί άπατούνε οι γυναίκες

Μιά ψυχολογική όμιλία της Μαίης Ουέστ

Δεν θα μπορούσατε ποτέ να το φαντασθήτε: Η Μαίη Ουέστ είναι μια λεπτή ψυχολόγος!

Ένα θράδυ στο σπίτι της Σήρερ, κατέπληξε όλη την παρέα κουβεντιάοντας επί μια ώρα για ένα θέμα άρκετά τσουχτερό.

Γιατί άπατούνε οι γυναίκες; Αρχικώς η Λούπε Βελές έξιμολογού- μὲν τις άπιστίες της (και όπως ξέρομε στη ζωή της Βελές υπάρχουν άπιστίες, συζυγικές προδοσίες λογιών-λογιών, από την πιο τραγική στην πιο κομική) μὰς διηγότανε λοιπόν για μία άπιστία, που της συνέβη μέσα σ' ένα τραίνο.

Είχαμε πιάσει με τον άνδρα μου ένα διαμέρισμα μέσα στο τραίνο, έντελως ξεμοναχιασμένο — διηγότανε η Λούπε — παρετήρησα όμως ότι κάποιος νέος τριγύριζε στο διάδρομο και διαρκώς απέξω κοττούσε ξένα.

Σε μια στιγμή ο άντρας μου, μάλλον θυμωμένος σηκώθηκε και τράβηξε τις κουρτίνες της πόρτας.

Έ, λοιπόν, από τη στιγμή εκείνη, εγώ που είχα δεχθῇ μάλλον ψυχρά το κόρτε του αγνώστου δεν μπορούσα πια να είμαι κυρία των πράξεών μου.

Η τουλάχιστον ο σύζυγός μου δεν έπρεπε να μου ζητήσει καφέ.

Ξέρετε, ότι μαζί μου πάντα παίρνω κάτι χαπάκια για να καλυμάρω τὰ νεύρα μου ή να μου φέρνουν ύπνο.

Δεν είναι βέβαια ένα ναρκωτικό σε μικρή δόση, αλλά αν βάνη κανείς σ' ένα φλυτζάνι καφέ 3—4 από αυτά τὰ χάπια, μπορείς να άποκοιμήσης εύκολα τον άντρα σου. Αλλά σὰς βεβαιώω ότι τη στιγμή εκείνη δεν ήξερα τί έκανα.

Εκείνη τη στιγμή την διέκοψε η Μαίη Ουέστ:

— Λόγια! Τὸ ήξερες πολύ καλά, αγαπητή μου!

Η Λούπε κοκκίνισε:

— Αγαπητή μου, συνέχισε η Μαίη, ή άπιστία της γυναίκας είναι πάντοτε προμελετημένη. Δεν υπάρχουν γυναίκες που δεν έχουν σκεφθῇ να προδώσουν τον άντρα τους, μολοντί υπάρχουν γυναίκες που δεν τον έπρόδωσαν ποτέ. Μιά γυναίκα έξετάζει με ευχαρίστησι τους τρόπους που θα μπορούσε να άπατήσει άσχετως αν δεν το κάνει.

Με συγχωρείτε, είπε η Κλάρα Γκαί- ημπλ. Αλλά όταν μια γυναίκα αγαπά πραγματικά, τότε δεν άπατᾷ τον άντρα της.

Για σκεφθῇτε! Αυτό είναι ακριβώς, τὸ να προδώσει είναι ένα άμάρτημα, αλλά τὸ να σκεφθῇ να προδώσει είναι ένα ρωμάν- τσο. Και συνήθως ή γυναίκα αγαπά πάρα πολύ τὰ ρωμάντσα. Καταλαβαίνετε; Ί- σως δεν με καταλάβετε, αλλά θὰ προ- σπαθῶ να με έννοήσετε.

Μιά γυναίκα είναι τίμια, είναι έρωτευ- μένη, αλλά δεν άποκλείει τὸ κόρτε με ξ- ναν άλλο άντρα.

Δεν έμποδίζει τον έαυπό της να σκε- φθῇ: «Είμαι τίμια, είμαι έρωτευμένη, αλλά τί θὰ έκανα αν δεν ήμουνα τέτοια;»

Ακούστε: Είχα μια φιλενάδα, μια Έ- θελ, που παντρεύτηκε κάποιον Νόρτον, έ- ναν τρομερά ζηλιάρη. Αυτός είχε ένα με- γάλο μαγαζί υφασμάτων. Την πήγαине τὸ

πρωί στη δουλειά, και όταν έκλεινε πάλι τη συνόδευε μέχρι τὸ σπίτι. Εκείνη τον αγαπούσε, γιατί οι γυναίκες αγαπούν στὸν άντρα ακόμα και την σκληρότητά του.

Επειτα μπήκε στη μέση κάποιος άλλος άντρας και ή φαντασία της Έθελ άρ- χισε να παίρνει σάρκα και ὅστα και ίσως χωρίς να τὸ θέλη.

Με τον άνθρωπο όμως εκείνον, εσυνέ- χισε η Μαίη, δεν έπιτυχαίναν τὰ σχέδια της. Έκανε λοιπόν την άρρωστη. Ο άν- τρας της δεν την άφινε στιγμή πάνω από τὸ μαξιλάρι της. Έκανε τὸν γιατρό να την στείλουν στη θάλασσα, στὸ θουνό. Έμ- πιστεύθηκαν τὸ μαγαζί σ' ένα διευθυντή και τὴ συνόδευσε όπου κι' αν έπήγε.

Τότε ή Έθελ σκέφτηκε ένα τρομερό σχέδιο: να τον καταστρέψει. Όταν θὰ πτώχευε άσφαλῶς θὰ την άφηνε μόνη για ν' αὐτὴ να ψάξει για δουλειά.

Ξαναγύρισε στὸ μαγαζί, πήρε τη θέση της δίπλα του και έβανε εἰς ενεργείαν τὸ διαβόλεμένο σχέδιό της. Πολλά χρη- ματικά ποσά ξεφανίζοντο μυστηριω- δῶς. Μεγάλοι άνωμαλίες παρετηρήθη- σαν στὰ βιβλία, ὀλοκλήρα τόπια ύφασμα είχαν καὶ από δέξα, συναλλαγματικά έ- ξεφανίστησαν.

Πάντως κατάρθωσε μια μέρα που έ- κείνος άπεμακρύνθη να πάη να βρῇ έ- κείνον τὸν άλλο.

Ε, λοιπόν τη στιγμή που θρέθηκε ά- νάμεσα στὰ μπράτσα του τὸν έγκατέ- λειψε.

Η Έθελ άγαπούσε τὸν άντρα της και δεν τὸν πρόδωσε.

Μάλιστα, αγαπητή μου Λούπε, ή Έ- θελ τὰ έξιμολογήθη ὅλα στὸν άντρα της και τώρα βρίσκονται σε κάποια πό- λι της έπαρχίας και προσπαθοὺν να ξα- ναφτιάσουν εκείνα που ή έπιμονή της γυναίκας του κατάστρεψε για να κατα- στραφῇ κι' αὐτή... Έν τούτοις έσώθη.

Η Μαίη σταμάτησε.

Ο μεγαλύτερός μας εχθρός σε μὰς τις γυναίκες, είναι ή φαντασία. Αυτό έ- πρεπε να τὸ ξέρουν οι άντρες κι' όταν μὰς βλέπουν σε ώριμένη στιγμή να σουφρώνωμε τὸ κούτελο, πρέπει να πλη- σιάζουν και να μὰς προσφέρουν τὰ ά- παλά χάδια τους.

Μάλιστα, αὐτή είναι ή Μαίη. Τη φαν- ταζόσατε ποτέ;

Γύρισα τη ματιά μου και είδα τις κυ- ρίες που ήσαν στη συντροφία μας: Νόρ- μαν Σήρερ, Ντολорές Ντέλ Ρίο, Τζόαν Κράουφρντ.

Τὰ μάτια τους γυαλίζανε, μὰ τὰ χεί- λη τους σιωπούσανε. ΜΠ. ΓΚΟΥΕΡΙΖ

Μετά τὰ μπάνια ή ήλιοθεραπεία όχι πια στην άμμουδιά και έκτεθειμένη στην υγρασία της θα- λάσσης, αλλά με ραδιοακτίνες, οι όποίες, σύμφωνα με τον περίφημο ιατρό Χόλμπερκ άφελούν πολύ περισσότερο από τον ήλιο. Στη θεραπεία αυτή έχει υποβληθῇ ή ήθοποιός του κινηματογράφου Άρμάντ Ζούλυ.

Η Λούπε Μπρούκ, ένα νέο άστέρι του Χόλλυγουντ, δεν πρόλαψε να περάσει τὸν μήνα τὸ μέλιτος στὸ Μπάρντε και άπληξη άικειοθελῶς από τὸν τραπέζι- την Φόλσταρ της Βιέννης.

Οί φίλοι στὸν ἔρωτα

Αἰσθηματικὰ ζητήματα

Κάθε ἄνθρωπος, σὲ κάθε ὑπόθεσί του σοφάρη, συνήθως δὲν ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του μονάχα. Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσει καὶ τὴ συμβουλή τῶν γυναικῶν καὶ τῶν φίλων του. Ἐπὶ τοῦτον ἔχει καὶ καλύτερο θὰ εἶναι νὰ τοῦ υποδείξουν σὲ ἀριστέστερες συστάσεις.

Αὐτὸ παρατηρεῖται ἀκόμα περισσότερο στὸν ἔρωτα.

Οἱ ἐρωτευμένοι = καὶ οἱ πρὸ ἐπιβίβει ἀκόμα = βρίσκονται μπροστὰ σὲ διάφορες φάσεις τοῦ ἐρωτός, ποὺ δὲν ἐξαρτοῦνται ἀπὸ τὴν ἀντιμετωπίζουν. Ἰδιότητες ἔκλειψαν ἢ ἐκείνου, καπρίτσια, μελαγχολίες ἀδικαιολόγητες, δάκρυα, παράπονα, ἀπουσίες σὲ ραντεβού, ἐνδείξεις ἐκφυγῆς ψυχρότητος καὶ τῶς ἄλλα συννεφάκια, ποὺ παρουσιάζει ὁ οὐρανὸς ἐνὸς ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου, θέλουν καὶ τὴν κατάλληλη ἀντιμετώπιση. Ὁ ἐρωτευμένος, ὅταν βρίσκεται μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ καπρίτσια, τὰ χάνει, δὲν ἔχει πῶς νὰ φερθῇ. Καὶ τότε καταφεύγει σ' ἕνα φίλο του, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζητεῖ τὴν κατάλληλη συμβουλή.

— Ἐξέρει. Βρίσκομαι σὲ μιὰ περίεργη κατάσταση. Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

— Τί σοῦ συμβαίνει;

— Ἡ λίτσα ἄρχισε νὰ μὴν ἔρχεται στὰ ραντεβού τακτικά. Καὶ ὅταν ἔρχεται, φαίνεται ψυχρή. Τί νὰ κάνω;

— Ἀ! Θὰ σοῦ πῶ ἐγώ. Θὰ τὴς στείλῃς ἕνα γράμμα καὶ θὰ τὴς λές ὅτι ἀποφάσισες νὰ διακόψῃς πιά τις σχέσεις μαζί της.

— Καὶ τί ἀποτέλεσμα θάχῃ αὐτό;

— Μεγάλο ἀποτέλεσμα. Θὰ πικარიστῇ ἡ ἴδια καὶ θὰ φοβᾶται νὰ μὴ σὲ χάσῃ καὶ θὰ γίνῃ πάλι θερμὴ μαζί σου, ὅπως καὶ πρῶτα. Δοκίμασε αὐτὸ τὸ μέσο καὶ θὰ μὲ θυμηθεῖς.

— Ἀν τὴν παρακαλέσω;

— Τότε εἶπε πού τὴν ἔχασες! Ὅταν ἡ γυναῖκα καταλάβῃ ὅτι ἔχεις μεγάλη ἀδυναμία σ' αὐτήν, σοῦ δίνει τὰ παπούτσια στὸ χέρι χωρίς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ὁ ἀμήχανος ἐρωτευμένος δὲν ἀρκεῖται σ' αὐτὴ τὴ συμβουλή. Καταφεύγει καὶ σὲ ἄλλον ἐμπιστὸ τοῦ φίλο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζητεῖ ἄλλη ὑπόδειξι. Αὐτὸς ἔχει φάρμακο τελείως ἀντίθετο:

— Πρέπει νὰ τὴν παρακαλέσῃς νὰ πῆς στὰ γόνατα, νὰ κλάψῃς ἐν ἀνάγκῃ! τοῦ λέει. Νὰ τὴν κάνῃς νὰ σὲ λυπηθῇ... Οἱ γυναῖκες, παρ' ὅλα ὅσα λένε, ἔχουν λεπτὴ ψυχὴ καὶ συγκινοῦνται σὰ δάκρυα.

— Ἐγὼ ἔλεγα νὰ κάνω τὸν ἀδίαφορο. Νὰ τὴς στείλω μάλιστα καὶ ἕνα γράμμα, νὰ τὴς λέω ὅτι ἀποφάσισα νὰ διακόψω τις σχέσεις μαζί της.

— Γιατί αὐτό;

— Για νὰ τὴν κάνω νὰ πεισμώσω.

— Χάθηκες, κακομοίρη μου!

— Γιατί;

— Γιατί τότε τὴς δίνεις τὴν εὐκαιρία νὰ θέλῃ νὰ σ' ἀφήσῃ νὰ τὸ κάμῃ μιὰ ὥρα πρὶν μπροστὰ. Ἀλλὰ καὶ νὰ σ' ἀγαπᾷ ἀκόμα, θὰ διακόψῃ.

— Γιατί;

— Γιατί οἱ γυναῖκες εἶνε ὑπερήφανες καὶ ἀκατάδεκτες. Μπροστὴ νὰ σ' ἀγαποῦν τρελλὰ καὶ ὅμως, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν ὅτι ξεπερνῶν στὰ μάτια σου, κάνουν τὸν ἀδίαφορο. Πῶς λοιπὸν θὰ καταδεχθῇ μιὰ περήφανη γυναῖκα νὰ σὲ παρακαλέσῃ; Δὲν τὸ καταλαβαίνει καὶ μόνος σου, ἐνῶ ἂν τὴς θῆς τὴν αἰσθηματικὴ χορδή, τότε θὰ κερδίσῃς τὴν ὑπόθεσί.

Ἡ ἐρώτησις ἐρωτευμένος βρίσκεται σ' ἕνα λαβύρινθο σκέψεων. Τί νὰ κάνῃ ἀπὸ τὰ δύο; Ποιὰ συμβουλή ν' ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ ξαναφέρῃ κοντὰ τοῦ τὴν ἀγαπημένην του, ποῦ τοῦ κάνει πεισμάτα; Δὲν ἔχει καὶ ὁ ἴδιος... Καὶ ἄλλοτε μὲν ἀκολουθεῖ τὴν μιὰ συμβουλή, ἄλλοτε τὴν ἄλλη καὶ ἄλλο-

στατα, κάποια φίλενάδα τὴν συμβούλεψε νὰ προσποιηθῇ γιὰ λίγον καιρὸ τὴν ψυχρὴ γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ περισσότερο.

Οἱ περισσότερες μεταβολές στὴ στάσι τῶν ἐρωτευμένων τις πρὸ πολλὰς φορές, ὀφείλονται σὲ συμβουλὲς καλῶν φίλων καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἔτσι οἱ διάφοροι καλοὶ φίλοι ἀναλαμβάνουν, μὲ τὴν καλὴ πρόθεσι ἵσως νὰ ἐξυπηρετήσουν τοὺς φίλους τῶν, νὰ τοὺς βοηθήσουν ἐνὰ σωρὸ ἱστορίας, μὲ τις συμβουλές δὲν ὑπάρχει νὰ ἐπιτελεῖται.

Οἱ τοιοὶ οἱ ἐρωτευμένοι θὰ πρέπει νὰ καταλάβουν ὅτι οἱ συμβουλὲς τῶν φίλων τῶν εἶνε ὁλέθριες, γιὰτί ἄλλα λέει ὁ ἕνας καὶ ἄλλα ὁ ἄλλος. Γι' αὐτὸ, τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα εἶνε γιὰ ἕνα ἐρωτευμένο ν' ἀκούσῃ μόνον τὴν συμβουλή τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ νὰ κανονίσῃ τὴν στάσι τὸν ἀναλογῶν μὲ τὴν ψυχολογικὴ του κατάστασι καὶ τις θελήσεις του. Μακρὰ ἀπὸ τις συμβουλὲς τῶν φίλων. Γιὰ τις αἰσθηματικὲς σὰς περιπτώσεις μὴν ἐμπιστεύεσαι σὲ κανένα. Γιὰ ὅτι σὰς συμβαίνει, γιὰτί σὰς παρουνεῖται στὴν ἐρωτικὴ σὰς ἱστορία, ρωτᾶτε μόνο τὸν ἑαυτὸ σας: Τὴν καρδιά σας καὶ τὴ λογικὴ. Εἶνε οἱ μόνοι φίλοι, ποῦ θὰ σὰς δώσουν ἐλκρινὴ συμβουλή, γιὰτί συμπάσχουν μαζί σας.

Ἔτσι μάλιστα διατρέχετε μικρότερο κίνδυνον νὰ κάνετε γκάφες. Κι' ἔπειτα, σκεφθεῖτε ὅτι οἱ συμβουλὲς τῶν φίλων δὲν εἶνε πάντα ἐλκρινεῖς...

ΡΩΜΑΙΟΣ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

Μετὰ τὸν ἔρωτα...

Ὅλο τὸν κόσμον ποὺ τυλίγει ἡ ἀγάπη ἐνωῖσα κοντὰ σου...

Εἰκόνας ποὺ μὲ δονοῦσαν σύγκορμα, κάποιες στιγμὲς μιὰς ἐποχῆς, πέρασαν μπροστὰ μου ζωντανὲς καὶ μοῦ χάρισαν ὅλη τους τὴν χάρι μὲ πανάρχαιες ἀπαιτήσεις. Λουλουδιὰ ἀφαντὰ στὸ θάθος τῆς καρδιάς μου ποὺ ἀνάνδιαν τὴν θεία εὐδία τους, ἔμεναν γιὰ νὰ μοῦ δυναμώνουν τὸν πόθο μιὰς ἄλλης πνοῆς, ὡς ποὺ μιὰ μέρα κύλισε ἡ χαρὰ γιὰ νὰ τὰ προσφέρει σὲ Σένα!...

Ἦσαν δεινὰ ὅλα τότε!... Ὅνειρα μὲ ὄρυγες ποὺ ζήσανε, ὅχι γιὰ νὰ ριζώσουν μόνον πόθο ὁμορφῆς, ἀγάπης αὐλῆς, ἀλλὰ νὰ θροῦνε καὶ τὴν τελευταία ζήση τῆς μεγάλης εὐτυχίας!...

.....

Μά, καλὴ μου!... γιὰτί τὰ μάτια σου ζητᾶνε νὰ ξεχύσουν καὶ ποῖον ἄχαρο ὑγρό;... Τάχα μὴ καὶ τὰ λόγια μου τώρα δὲν θγαίνουσι μὲ τὴν ἴδια δύναμι, μὲ τὴν ἴδια φλόγα γιὰ Σένα;... Μήπως καὶ πάντα ἐσένα δὲ σφιγνῶς στὴν ἀγκαλιά μου μὲ τὸν ἴδιο πόθο, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη, ὅπως πάντα, ἀπὸ τότε ποὺ οἱ ζωὲς μας σφίξαν γιὰ νὰ συμβολίζουσι τὴν πρὶν μετὰ τὴν χαρὰ τοῦ ὑπάρξεως;... Τότε γιὰτί λυπάσαι, ἀγάπη μου;... Γιατί ἀφήνεις τὸν ἀεγγοτὸ πόνον νὰ σπαράξῃ τὰ στήθεα σου, καὶ μπροστὰ σὲ μιὰ ἀδικαιολόγητη σκέψι, νὰ γέρνῃς κοντὰ μου σὰν νὰ ζητᾷς τὴ χαμένη σου εὐτυχία;...

Κύτταξε τριγύρω σου ποῖων ματιῶν θλέμματα χαρίζουν πιά γιὰ πάντα τὴ λάμπη τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης τους... ποῖων χειλῶν σιγοψιθύρισμα κρατᾷ τὸν τόνο τῆς σιγῆς σου... Καὶ κύτταξε... ποῖα ἀγκαλιά θερμὴ ἀνοίχτηκε πάντοτε γιὰ νὰ δεχθῇ ἐσένα προστατευτικά... Ὅχι! ἀγαπημένη μου, ὅχι!...

Ἄν ἡ πρώτη φλόγα ἐσθύσε, ἔμεναν τόσες ἄλλες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας ποὺ ἐκείνη μπροστὰ τους εἶνε μάταιη.

ΡΕΝΟΣ ΓΡΑΙΚΟΣ

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ καρδιές

Ὅταν ξυπνᾷ τὸ παρελθόν

— Μ' ἀναπᾷς λοιπόν;

— Ὅσον καὶ ὁ Ρωμαῖος τὴν Ἰουλί-
ἔτα:

Γέλασε τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνο γέλιο τῆς, γιόμιστο ἱκανοποίησι καὶ εὐθυμίας καὶ ἀγάπης, ἀλαφροῦ ἀλαφροῦ τοῦ αἰθέριο κορμὶ τῆς νὰ περᾷ πάνω του καὶ τὰ χεῖρά τῆς ἐνώνηκάνε μὲ τὰ δικά του, σ' ἕνα ἀτέλειωτο, λᾶγνο, γλυκὸ φίλ.

Ἡ θαρκοῦλα, νεράδα τοῦ γαλοῦ, ἔτρεπε πάνω στὴ λαφειρῆνα θαλάσσης. Τὴν ἔβρι χαιδεύε γλυκὰ τ' ἀσπρά τῆς πινὰ καὶ ἡ θαλάσσης τοὺς μύρωνε μὲ τὸ ἀρώμα τῆς.

Κι' ἡ βάρκα ἔφευγε... ἔφευγε γοργὰ γιὰ τὸ λιμάνι τῆς εὐτυχίας τους. Κι' αὐτοὶ ἀφήνοντο στὰ τρελλὰ ὄνειροπολήματα τους, στὴν ἀγάπῃ τους, εἶχαν ἀφήσει τὴ βάρκα ἀκυβέρνητη νὰ πηνάινῃ πρὸς τὸ ἀγνώστο, ἐκεῖ ποὺ ὁ θεῖος Ἐρωτὰς θὰ τοὺς ὠδήγαγε. Ἡ θάρκα ἔπαιε... ἔπαιε κι' αὐτοὶ μεθυσμένοι χόρευαν στὸ τρελλό, τῆς μεθυσμένης θαρκοῦλας χορὸ.

Κι' ἔλη τὴν ἡμέρα μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, πότε καὶ πότε στὴν ἀμμουδιὰ ἔπαυον. Ὁ κόσμος δὲν ἔβλεπε τὸν ἄλλο καὶ πότε ἔβλεπε τὸν ἄλλο κυνηγώντας εὐτυχισμένοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Οἱ δυὸ αὐτὲς εὐτυχισμένες ὑπάρξεις ἦσαν ἐρωτευμένες. Παντρεμένες τοὺς νόμιζαν μὰ δὲν ἦσαν. Ζούσαν σ' ἕνα ὁμορφὸ νησάκι εὐτυχισμένοι, χαρούμενοι. Ὁ κόσμος τοὺς ζήλευε. Ζήλευε τὴν εὐτυχία τους, ποὺ τοὺς χάριεν ἡ ἀγάπῃ τους ἡ μεγάλη τους ἀγάπη.

Τὴν εἶχε γνωρίσει σὲ κάποιο χορὸ, ἦταν φτωχοῦλα, ὀρφανή, μὰ ὠραία. Ἡ ὁμορφὴ τῆς τὸν μάγεψε. Τὴν ἀγάπησε. Ἀγαπήθηκαν. Καὶ μιὰ μέρα ἔφυγαν καὶ οἱ δυὸ τους, μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, πῆγαν σ' ἕνα νησί τοῦ Αἰγαίου, ... ἴσως ἕνα ὁμορφὸ σπιτάκι καὶ κεῖ ἐξένοιαστο, στὴν ἐρωτικὴ τους φωλιτσα, ἀφῆκαν στὴ λατρεία τοῦ εἰδώλου τους, τῆς ἀγάπης τους, τῆς τρανῆς.

Πολλὲς φορές μέσα στὴν ἐρωτικὴ τους παραφορὰ, ἀνάμεσα στὰ χάρδια καὶ τὰ φιλιὰ τοῦ ζήταγε παραπονήρικα νὰ τὴν παντρευθῇ, νὰ νομιμοποιήσῃ τις σχέσεις του μαζί της καὶ αὐτὸς, ὁ καλὸς, ὁ ὠραῖος τῆς Νικᾶκης, καθὼς χαιδευτικά τὸν ἔλεγε, μὲ τὸ ἀτάραχο ὄφρος του, ἔχοντάς τὴν ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά του, καὶ χαιδεύοντάς τὴν τὰ χρυσὰ μαλλιά, τῆς ἔλεγε, τῆς τραγουδοῦσε, πῆς καλλίτερα:

— Ἀλλοῖμονο, χρυσή μου. Νομίζεις πῶς μὲ τὸ γάμο, ἐπειδὴ θὰ μὰς φορέσουν τὰ συμβολικά δαχτυλίδια, θὰ γίνῃ πρὶν τῆς ἀγάπης μας;

— Ὅχι μὰ...

— Φοβᾶσαι μὴ σὲ ξεχάσω; Χὰ, χὰ, χὰ. Ζῶ γιὰ νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀγαπῶ γιὰ νὰ ζῶ.

— Κι' ὁ κόσμος τ' ἰθὰ λέη;

— Ὁ κόσμος μὰς νομίζει γιὰ παντρεμένους καὶ ἔτσι τὰ πράγματα ἡσυχάζουν.

Ἦταν, παρ' ὅντας τὴν στὴν ἀγκαλιά του, τὴν γιόμιζε φιλιὰ. Κι' αὐτὴ, βλέποντάς τὴν ἀγάπῃ του, ἔβλεπε τὸ γάμο καὶ παραδινότανε στὰ χάρδια αἰ στὰ φιλιὰ του. Ἀλλὰς τὴν ἴδια μ' αὐτὸν γνῶμην εἶχε γιὰ τὸ γάμο. Ἀλλὰ τῶκαε γιὰ τὸν κόσμον. Ναι, μὰ μὴ ποὺ ὁ κόσμος τοὺς νόμιζε παντρεμένους, τί ἀνάγκη εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τὸν καθένα. Ἀκούς ἐκεῖ.

Κι' ἔτσι, εὐτυχισμένοι καὶ οἱ δυὸ τους, ζούσαν κι' ὁ κόσμος τοὺς χαιρότανε μὰ καὶ ἐζήλευε τὴν εὐτυχία τους.

Μὰ ἦταν φυσικό. Ἦταν τῆς τύχης τους, δὲν ἔβλεπε, πάντως ἦταν γραφτὸ τους. Ἡ εὐτυχία τους νὰ διαλυθῇ σὰν τὸ καπνὸ. Τὸ ὄνειρον, μέσα στὸ ὁποῖο ζούσαν, νὰ χαθῇ καὶ νὰ μείνῃ μπρὸς τους ἡ σκληρὴ πραγματικότητα. Τραβήχτηκε τὸ πέπλο καὶ φάνηκε ἡ νύχτα, μα ἡρῆ, κρύα, φοβερή. Ἡ ἀδυσσας ποὺ τὴν τρόμαζε τὴν ἔκανε νὰ ταραζέται, νὰ κλαίῃ, νὰ τρέμῃ.

Ὁ Νικᾶκης τῆς, ἕνα πρωτὶ ἔφυγε, γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ. Ἐφυγε μὲ κάποια ἡθοποῖα τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου.

Αὐτὸ ἦταν τὸ φριχτό, ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ καὶ ἐμείνε αὐτὴ μὴ τὴν καρδιά τῆς ἐρεκκισμένη ἀπ' τὸν ἔρωτα καὶ ἀπ' τὸν πόνο.

Ἡ ἐκείνη μερὸς, χτυπιότανε καὶ στὸ κλαῖμα τῆς ἐρεκκισμένης παρηγορία, ἀνέει. Μὰ τὸ κλαῖμα δὲν ζωντανεύει τὸν πεσμένο, μάλλον πεθαίνει τὸν ζωντανό, γιὰτί πεθαμένος γι' αὐτὴν, καὶ γιὰ τοὺς, ἦταν ὁ Νικᾶκης τῆς.

Ἀρρώστησε. Ἐπεσε ἀρρώστη βαρεῖα στὸ κρεβάτι. Δὲν εἶχε κανένα νὰ τὴν κυττάξῃ. Μιὰ γυναῖκα, καὶ κοντὰ, προσφέρθηκε νὰ τὴν κἀν συντροφιά στὸν πόνο τῆς καὶ τὸ σπουδαιότερον, μποροῦσε νὰ τρῶ καὶ λίγο φαί τῆς ἀνθρώπινης. Οἱ πελάτες τὴν πείραζαν, γιὰτί ἦταν ὁμορφὴ, μὰ αὐτὴ τοὺς ἀπέφευγε μὲ ὠραῖο τρόπο ποὺ στὸ τέλος τοὺς ἐπένευσε τὸν σεβασμό. Τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι. Γιὰ τὴν τιμιότητά της. Ὅχι. Τὴν μισοῦσαν γι' αὐτὸ. Μὰ γιὰ τὴ δύναμι τῆς ἰσχύος τῆς. Γιὰ τοὺς τρόπους τῆς, τὰ φερσίματά της. Κι' ἔτσι μιὰ πονηρὴ καὶ ἐξυτην γατίτσα κατὰφερε νὰ ἡμερεύῃ τὰ θηρία.

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργικὴ περιποίησι τῆς φτωχῆς γυναῖκούλας τὴν ἔκαμαν γρήγορα νὰ πάρῃ ἀπάνω τῆς.

Γίνεκα καλὰ μὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀρρώστησε! Τὸ ἀναιμικὸ τῆς πορτοφολί. Δὲν εἶχε χρή-

Ἐνα βράδυ μῆκε στὸ μῦθρον μιὰ παρὰ ἀπὸ τέσσερα άτομα. Ἦσαν δυὸ ζευγάρια. Φαίνεται πῶς ἐρχόντουσαν ἀπὸ δι-
ασκέδασι, γιὰτί ὅλοι ἦσαν κουρασμένοι, μὲ τὰ σμόκιν καὶ οἱ κυρίες μὲ τις τουα-
λέττες των τοῦ χοροῦ. Μῆκεν σ' ἕνα ἰδιαίτερον δωμάτιον τοῦ μῦθρον, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ χαρτοπαικτικὴν λέσχη. Ζήτησαν μύθρες καὶ ἄρχισαν νὰ παίξουν πόκερ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ μῦθρον, ἔτρεξε χαρούμενος στὴν ὑπάλληλὸ του:

— Γρήγορα, Κούλα, νὰ πᾶς νῆς μύθρες μέσα στὸ δύο. Εἶνε ὁ χρηματιστὴς Νίκος Χρησίδης, καλὸς παλάτης μας.

Ἡ Κούλα τάχασε. Κλονίστηκε καὶ ἔπεσε βαρεῖα πάνω σὲ μιὰ κολώνα. Ὁ διευθυντὴς στὸ ἀναμεταξύ εἶχε φύγει. Τὸ μαγαζὶ, στὰ ἰατρεία, γυρίσε. Τ' αὐτιά της βοοῖζαν. Πάγωσε. Τὰ μέλη της τρέμανε.

— Αἰ, ζωντόβολο, κοιμήθηκες;

Τὴν ζήτησε ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ἀφεντικού. Χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω, ἔτρεξε στὸν μπουφέ, πήρε τις μύθρες καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δύο.

Μῆκε μέσα. Ἐτρεψε. Τὸν εἶδε ὀρθὸ πάνω ἀπὸ μιὰ ξανθιά κυρία, οἱ ἄλλοι καθόντουσαν. Ἰσχυρὴ μιὰ λυπητερὴ ματιά. Αὐτὸς τὸν ἀναγνώρισε. Ντροπιάσθηκε γιὰ τὴν ἀτιμία τοῦ καὶ κατέβασε τὸ κεφάλι του. Στὰ μάτια τῆς Κούλας ἕνα δάκρυ κύλισε. Ὑστερα, ἀφ' οὗ πῆσαν τις μύθρες, ἔφυγε καὶ, φεύγοντας, ἀκούσε τὴ μελαγχολικὴν κυρία ποὺ μόνη αὐτὴ, καθὼς φαίνεται, εἶδε τὸ δάκρυ, νὰ λῆ:

— Δὲν εἶδατε, τὴ γκαρσούνα ποὺ ἔκλεγε;

Μιὰ ἀνδρική φωνὴ — ἦταν τοῦ Νικᾶκη — ἀπάντησε:

— Δὲ θὰ βρῆκε κανένα πλάτη γι' ἀπόψε καὶ ὁ ἀγαπητικὸς τῆς θὰ τὴν χαστούκιζε...

Ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ αἰσθάνθηκε τὸ αἶμα τῆς νὰ τῆς πνίγῃ τὸ λαϊμό. Ἐσφίξε τις γροθιὲς τῆς. Σὰν θάνα βρυχήθηκε: «Τὸν ἀτιμῶ».

Θέλησε νὰ πᾶ νὰ τοῦ τὴν ὅλα, νὰ τὴν πᾶ καὶ στὴν παρέα του τὰ ὅσα γι' αὐτὸν τράβηξε. Νὰ τὸν θρίσῃ. Νὰ τὸν φύσῃ. Μὰ συγκρατήθηκε. Εἶδε πόσο ἡ ξανθὴ κυρία τὸν ἀγατοῦσε καὶ πόσο καὶ αὐτὸς τὴν ἀγατοῦσε καὶ τὸν λυπήθηκε. Δὲν θέλησε νὰ τοῦ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία του:

— Εἶνε τόσο εὐτυχισμένος, μουρμούρισε, γιὰτί νὰ τὸν κάμω δυστυχῇ, ὅπως κι' ἐμένα αὐτὰς

τὴν ἔδλεπαν μὲ παράξενα καὶ εἰρωνικά βλέμματα ποὺ τὴν ταραζάν. Κι' ἔτσι ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, ν' ἀφήσῃ τὴ φωλιτσα τῆς καὶ νὰ πᾶ στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ τοῦλάχιστο θὰ ζοῦσε ἀγνώστη ἀπ' τὸν κόσμον. Θὰ βρῆκε μιὰ δουλίτσα, ὅποια νᾶναι, καὶ δουλεύοντας γιὰ τὸ ψωμί τῆς, θὰ ἐξέγαγε

Πῆγε καθαρίστρα σ' ἕνα γραφεῖο, μὰ ὁ ἰδιοκτήτης, βλέποντάς τὴν ὁμορφῇ, τῆς εἰχτηκε καὶ ἔτσι ἔφυγε σὲ δυὸ μέρες, ἀπὸ πρῶτα τις ἔβρεξε μὲ τὸ σκουπόφυλόν τ' ἀφεντικό τῆς. Τῆς ἔμειναν πολλὰ πε-

ριστικά ἀπὸ διαφόρους παληποῦδες τοὺς ἐκμεταλλεύετο τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας, μὰ αὐτὴ, μὲ τὴν τιμιότητά της, τὴν παληποῦδα τῆς, κατωρθώσε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὰς τις φάκες τῆς ἀτιμίας.

Ὅς ποὺ στὸ τέλος, χάρις σὲ μιὰ καλὴ συστάσι, μῆκε γκαρσούνα σ' ἕνα μῦθρον. Ἦταν καὶ σπουδαῖο τὸ μαγαζὶ μὰ αὐτὴ ἦταν εὐχαριστημένη. Δούλευε, ἔβγαζε τὸ ψωμί τῆς καὶ, τὸ σπουδαιότερον, μποροῦσε νὰ τρῶ καὶ λίγο φαί τῆς ἀνθρώπινης. Οἱ πελάτες τὴν πείραζαν, γιὰτί ἦταν ὁμορφὴ, μὰ αὐτὴ τοὺς ἀπέφευγε μὲ ὠραῖο τρόπο ποὺ στὸ τέλος τοὺς ἐπένευσε τὸν σεβασμό. Τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι. Γιὰ τὴν τιμιότητά της. Ὅχι. Τὴν μισοῦσαν γι' αὐτὸ. Μὰ γιὰ τὴ δύναμι τῆς ἰσχύος τῆς. Γιὰ τοὺς τρόπους τῆς, τὰ φερσίματά της. Κι' ἔτσι μιὰ πονηρὴ καὶ ἐξυτην γατίτσα κατὰφερε νὰ ἡμερεύῃ τὰ θηρία.

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργικὴ περιποίησι τῆς φτωχῆς γυναῖκούλας τὴν ἔκαμαν γρήγορα νὰ πάρῃ ἀπάνω τῆς.

Γίνεκα καλὰ μὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀρρώστησε! Τὸ ἀναιμικὸ τῆς πορτοφολί. Δὲν εἶχε χρή-

— Μ' ἀναπᾷς λοιπόν;

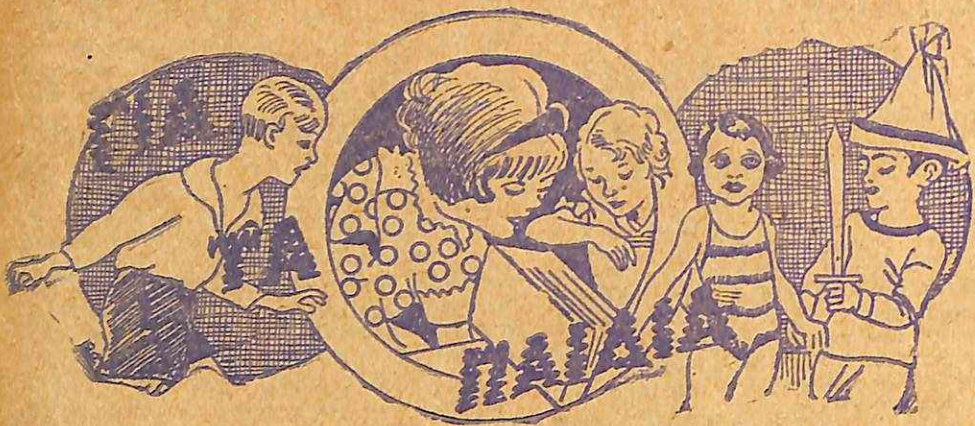
— Ὅσον καὶ ὁ Ρωμαῖος τὴν Ἰουλί-
ἔτα:

Ἐκεῖνος τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνο γέλιο τῆς, γιόμιστο ἱκανοποίησι καὶ εὐθυμίας καὶ ἀγάπης, ἀλαφροῦ ἀλαφροῦ τοῦ αἰθέριο κορμὶ τῆς νὰ περᾷ πάνω του καὶ τὰ χεῖρά τῆς ἐνώνηκάνε μὲ τὰ δικά του, σ' ἕνα ἀτέλειωτο, λᾶγνο, γλυκὸ φίλ.

Ἡ θαρκοῦλα, νεράδα τοῦ γαλοῦ, ἔτρεπε πάνω στὴ λαφειρῆνα θαλάσσης. Τὴν ἔβρι χαιδεύε γλυκὰ τ' ἀσπρά τῆς πινὰ καὶ ἡ θαλάσσης τοὺς μύρωνε μὲ τὸ ἀρώμα τῆς.

Κι' ἡ βάρκα ἔφευγε... ἔφευγε γοργὰ γιὰ τὸ λιμάνι τῆς εὐτυχίας τους. Κι' αὐτοὶ ἀφήνοντο στὰ τρελλὰ ὄνειροπολήματα τους, στὴν ἀγάπῃ τους, εἶχαν ἀφήσει τὴ βάρκα ἀκυβέρνητη νὰ πηνάινῃ πρὸς τὸ ἀγνώστο, ἐκεῖ ποὺ ὁ θεῖος Ἐρωτὰς θὰ τοὺς ὠδήγαγε. Ἡ θάρκα ἔπαιε... ἔπαιε κι' αὐτοὶ μεθυσμένοι χόρευαν στὸ τρελλό, τῆς μεθυσμένης θαρκοῦλας χορὸ.

Κι' ἔλη τὴν ἡμέρα μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, πότε καὶ πότε στὴν ἀμμουδιὰ ἔπαυον. Ὁ κόσμος δὲν ἔβλεπε τὸν ἄλλο καὶ πότε ἔβλεπε τὸν ἄλλο κυνηγώντας εὐτυχισμένοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

‘Η άπαγωγή μιᾶς κούκλας

Σε πολύ μακρινή εποχή, όταν ακόμη οι άνθρωποι είχαν τα τόξα και τις ασπίδες για όπλα και πολεμούσαν για ένα κουβά νερό, υπήρχε κάπου ‘κει στην Γοσκάνη της ‘Ιταλίας ένα μικρούτσικο τιμάριο, το φέουδο του Σπανού Βράχου.

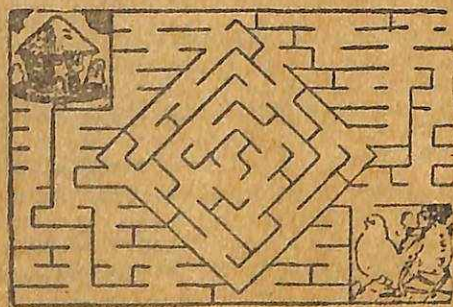
Τό δνομά του, όπως καταλαβαίνετε, το χρωστόσε στην ξερή γή του, από την όποια οι κάτοικοι, με δυσκολία και κόπο, έβγαζαν ό,τι έπρεπε να δίδουν για φόρο στον άφέντη του τόπου, τον σκληρό άρχοντα Κανάκη του Λαμπορέκιο, κακό τύρρανο και φοβερό έχθρό των παιδιών.

Κάποια μέρα πού ό φεουδάρχης αυτός είχε βγή στο κυνήγι, ό μικρός Κολούτσιο, δώδεκα χρονών παιδί, παίζοντας κάτω κεί παράμερα, του πέταξε άθελα μία μικρή ξύλινη σφαίρα πάνω στο άρχοντικό του κεφάλι. Ό άφέντης Κανάκης έγινε έξω φρενών και, έπειδή δέν μπόρεσε να θρή τον ένοχο, γιατί ό μικρός πρόφτασε να κρυφτεί, για να έκδικηθί το πάθημά του, έβγαλε κήρυκες στο τιμάρίό του, διατάζοντας τά παιδιά των ύποτελών του, να φέρουν όλα τους τά παιγνίδια και να τά παραδώσουν στην ύπηρεσία του πύργου.

Οί διαταγές του άρχοντα του Λαμπορέκιο δέν σήκωναν ποτέ συζήτηση γιατί τους παραβάτες, ό Κανάκης, τους τιμωρούσε σκληρά.

Κί έτσι την άλλη μέρα από πολύ πρωί, μία θλιβερή λιτανεία παιδιών, με όλων

Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

“Όπως βλέπετε, ή κλώσσα έβγηκε να βρή φαί για τά κλωσσοπούλά της και έποπλανήθηκε στους κάμπους. Ψάχνει λοιπόν να θρή το σωστό δρόμο για να φθάση επάνω στην κλωσσοφωλιά της.

Λοιπόν, όποιος από σας βοηθήσει την κλώσσα και περάσει ανάμεσα από τά διάφορα μονοπάτια και την πάη στην κλωσσοφωλιά, να χαράξη με ένα μολύβι τη γραμμή πού θα πάρη.

Οί λύσεις πρέπει να φτάσουν στα γραφεία μας μέχρι της 31 Αυγούστου.

Μεταξύ εκείνων πού θα στείλουν σωστή λύση, θα γίνει κλήρωση και θα δώσουμε στον Α' έτήσια συνδρομή, στον Β' έτήσια.

παγκάκι επάνω, κοιτόνταν ή μικρή κούκλitsa, την άρπαξε και τρέχοντας γήκε πάλι έξω. “Όταν οι χωρικοί αντίκρισαν το παιδί με την κούκλα, ένθουσιάζονταν για το κατόρθωμά του, πήραν καινούργιο θάρρος και άσυγκράτητοι πιά ώρμησαν στην πύλη, ή όποια σε λίγο ύποχώρησε μπροστά στην καινούργια όρμη τους.

“Ο Μάστρο - Ρινάλδος μήκε πρώτης στον πύργο και σκότωσε τον τύρρανο με τά ίδια του τά χέρια. Οί χωριανοί του από εύγνωμοσύνη τον ανακήρυξαν άρχοντα κι' όταν ή κόρη του μεγάλωσε παντρεύθηκε τον γενναίο Κολούτσιο κι' έκαμαν μία καλή κι' εύτυχισμένη οίκογένεια.

ZINET ΜΠΑΡΤΟΖ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

‘Ο νόμος του Τζαφέρ

“Ο Τζαφέρ πήγε μία μέρα στην αγορά της Μεδίνας για να πουλήση δυο προθιές φρεσκογαρμένων ζυγουριών, μα κανείς δέν θέλησε να τις αγοράση. “Ενα μουλούκι σκύλλο, όμως, τον πήρε στο κατόπι, με γαυγίσματα και πηδήματα χαράς.

—Θέλετε ν' αγοράσετε τις προθιές; ρώτησε ό Τζαφέρ τά σκυλλιά, σηκώνοντας ψηλά το έμπορεύμα του.

Οί σκύλλοι γι' άπάντησι, δυνάμωσαν το γαύγισμα και τά πηδήματά τους.

—Σας τις πουλώ για δυο φράγκα, ξανάπε ό άράκης.

Μά οι σκύλλοι, δόστου και φωνές.

—Μήπως είστε άπένταροι; τους ρώτησε.

—...

—Τότε — έίπε ό Τζαφέρ — πάρτε τις και θά με πληρώσετε σε όχτώ μέρες. Την άλλη βδομάδα θά σας περιμένω στο ίδιο μέρος. Και τους έριξε τις ζεστές ακόμη προθιές.

Στις 8 μέρες ό Τζαφέρ πήγε στην αγορά και βλέποντας τους όφειλέτες του τους ζήτησε την έξόβλησι του χρέους. Μη παίρνοντας όμως άπάντησι τους θύμωσε, πήρε ένα μπαστούνι και με τη θία ανάγκασε τά σκυλλιά να χωθούν σε μία μικρή μαντρίτσα, πίσω άπ' την αγορά. “Αμα έφραξε την είσοδο με πέτρες και ξύλα, έίπε στα σκυλλιά:

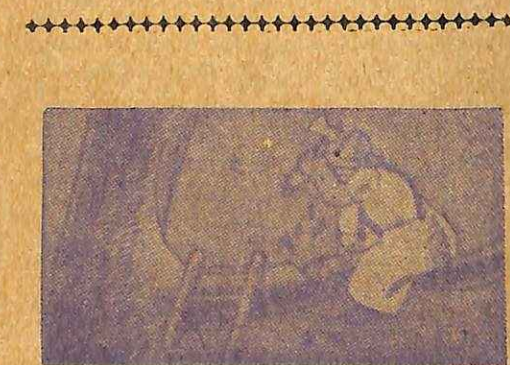
—Σας φυλακίζω για χρέη. “Όταν με πληρώσετε, θά σας λευτερώσω.

“Υστερα από δυο μέρες οι σκύλλοι, άπελτισμένοι άπ' τη δίψα και τη πείνα, άρχισαν να σκούζουν και να σκαλίζουν τη γή. Σκάλιζε—σκάλιζε, έξσκαψαν ένα τσουκάκι γεμάτο χρυσά νομίσματα.

Τότε ό Τζαφέρ ίκανοποιημένος, τους άφησε έλευθερους λέγοντας:

—Είχα άδικο ν' αμφισβάλλω για την τιμότητά σας. “Αλλά ίσως και σεις να μη με πληρώνετε άν δέν εφάρμοζα αναγκαστικά μέτρα, όπως ό νόμος όρίζει για τους ανθρώπους. Τώρα πηγαίνετε στο καλό.

ΑΜΠΝΤΟΥΛ ΑΖΙΖ

Ποιος μπορεί να καταλάβει τί λάθος έκανε αυτός ό άνόητος Ξυλοκόπος;

‘Ενας έρωτας πού δέν πρόλαβε να ζήση!

Την αυγή με τη δροσούλα
έξεφύτρεσ' ένα ρόδο
Την αυγή με τη δροσούλα
έμαράθηκε το ρόδο.

— Φύγε! Φύγε, δέν θέλω να σε ξαναϊδώ! Νά μην ξαναπατήσης στο σπίτι μου γιατί θά σου τσακίσω τά πόδια.

Με το κεφάλι σκυμμένο, τά μάτια βουρκομένα κατέβαινε ένα-ένα τά σκαλοπάτια ή ‘Αννούλα με την ψυχή βαρειά, μουντη από την άπελτισία.

Την έδιωχνε ό πατέρας της!

Τ' άκουε μα δέν το πίστευε... “Οχι, δέν ήταν δυνατόν...

“Ο πατέρας της;

“Αλλοίμονο, ναι... ό πατέρας, ό μόνος άνθρωπος πού της άπόμεινε στη γή.

Και ό Τάκης; “Ο κομψός και ώμορφος έκενός τραπεζιτικός υπάλληλος, ό άνθρωπος της καρδιάς της;

“Ενας λυγμός, μία νότα ψυχικού πόνου σκόρπισε σ' όλο της το είναι. “Ερρίγησε ξαφνικά κ' έπιασε το κεφάλι της με τά δυο της χέρια.

Είχαν γνωριστή ένα βράδυ στον έπιτάφιο.

“Η ‘Αννούλα ήταν από τις πρώτες δακτυλογράφους πού έπιανον δουλειά σε έμπορικές εταιρίες. “Ο πατέρας της έφερε δυσκολίες στην άρχη, δέν ήθελε το κορίτσι του να ξενοδουλεύη. Τί θάλεγε ή γειτονιά; —Νά, ό κύο Βαγγελάκης δέν ήταν άξιος να φέρη βόλτα το σπίτι ου. Και όμως ή άναδουλειά, ή ακρίβεια και λινάκι το κρασί τον ανάγκασαν να παραδεχθί και ν' άποφασίση.

—“Ολα κι' όλα όμως τίμια πράματα. “Η ‘Εταιρία Α... ήταν σοβαρή, είχε άνθρώπους όλους καθώς ποέπει. Και ή ‘Αννούλα ήταν ταχτική, από το σπίτι στη δουλειά, κι' από τη δουλειά στο σπίτι...

“Ε, δυσκολευτήκανε στην άρχη, το σπίτι έμεινε μόνο, συνθησάμε όμως σιγά-σιγά. “Από μικρή ή ‘Αννούλα δέ θυμότανε πιά τη μητέρα της. Είχε πεθάνει νέα ή δύστυχη.

Κί έτσι έκενός το βράδυ με δυο φιλενάδες της ή ‘Αννούλα αγόασαν τά κεράκια του έπιτάφιου και πήγαν στη Μητρόπολι. Κόσμος πολός στην πλατεία, περιμέναν απέξω να βγή και να συνοδεύουν τον Υίο του ‘Ανθρώπου στην περιφορά.

Τά κορίτσια τά σκόρπισε ό κόσμος, και κεί στο Σύνταγμα δίπλα της θρέθηκε ό Τάκης. Κάποιο παιδάκι στο συνωστισμό άκούμπησε τη λαυπάδα κοντά στο φόρεμα της ‘Αννούλας. Πήρε φωτιά ή κορδέλλα του φουστανιού της και κείνος —ό Τάκης— πού το είδε πρώτος, γιατί δέκα λεπτά τώρα πού την παρακολουθούσε, τη βοήθησε να τη σβύση και να τη συνοδεύη έξω από τον κόσμο γιατί θά λιγοθυμούσε.

Μεγάλη Παρασκευή βράδυ ή ‘Αννούλα γύρισε τά μεσάνυχτα σπίτι της. Γύρισε μ' ένα καινούργιο φουστάνι, γιατί το άλλο είχε καταστραφή. Γύρισε με μία κρυφή χαρά, γυναίκα πιά, πώς την άλλη μέρα

το πρωί ό Τάκης θά την ζητούσε από τον πατέρα της.

Πώς παρασύρθηκε; Πώς τον αγάπησε; “Ανάμεσα σε πασχалиές και σε ζουμπούλια άλλαξαν το πρώτο τους φιλή, τους πρώτους όρκους αγάπης!

“Η ‘Αννούλα ήταν εύτυχισμένη.

Κί όταν έγύρισε σπίτι, ό πατέρας της άγριεμένος τη μάλωσε.

Με τη ντροπή στο πρόσωπο και τη χαρά στην ψυχή γονάτισε μπροστά του, του έίπε πώς ό Τάκης, ένας τίμιος νέος, θάρχοταν ‘αύριο’ να τη ζητήσει για γάμο.

Χάρηκε ό πατέρας πού θάποκαθιστούσε την κόρη του μ' έναν τίμιο άνθρωπο, μα και τη μάλωσε πάλι λιγάκι, πού τά κανόνισε έτσι μονάχη της...

Την άλλη μέρα, παραμονή του Πάσχα, ή ‘Αννούλα έλαμπε από χαρά. Της δέ είχε πη, θάρχότανε στις δέκα το πρωί.

Θάφευγε μία στιγμούλα από την Τράπεζα. Μά κι' ό πατέρας, σάν πατέρας, σκέφτηκε πώς θάπρεπε κάτι να ξέρη για το γαμπρό πού έδινε στην κόρη του.

Ντύθηκε, σιγυρίστηκε και μία και δυο πήγε στην Τράπεζα να πάρη τις πληροφορίες του.

“Επιασε κουβεντούλα με τον κλητήρα, ήταν παλμός του φίλος, και έτσι σά να τώφερνε ή κουβέντα, έμαθε.

Τί έμαθε; Καλλιτέρα να μην το μάθαινε, χρονιάκα μέρα τούττανε.

“Ο Τάκης, παντρεμένος και με δυο παιδιά. “Η γυναίκα του και τά παιδιά τον

λείπανε στην πατρίδα πού τάχε στείλει να περάσουν το Πάσχα, κι' αυτός με άδεια είχε φύγει το πρωί έκενός για το χωριό.

Γονατιστή μπροστά του, έκλαψε ή ‘Αννούλα, δέν παρακάλεσε.

Τώρα, χαμένη έξω από την πόρτα, βουίζαν ακόμα στ' αυτιά της οι φωνές:

— Φύγε! Φύγε!

Τί σκληρά πού τη βασάνιζε ή μοίρα!

“Αγάπησε κι' αυτή τόσο πολύ, για πρώτη φορά στη ζωή της έναν άνθρωπο, κι' ως πού να το καλοσκεφθί, έσθυσε, πάει τδνειρό της.

★

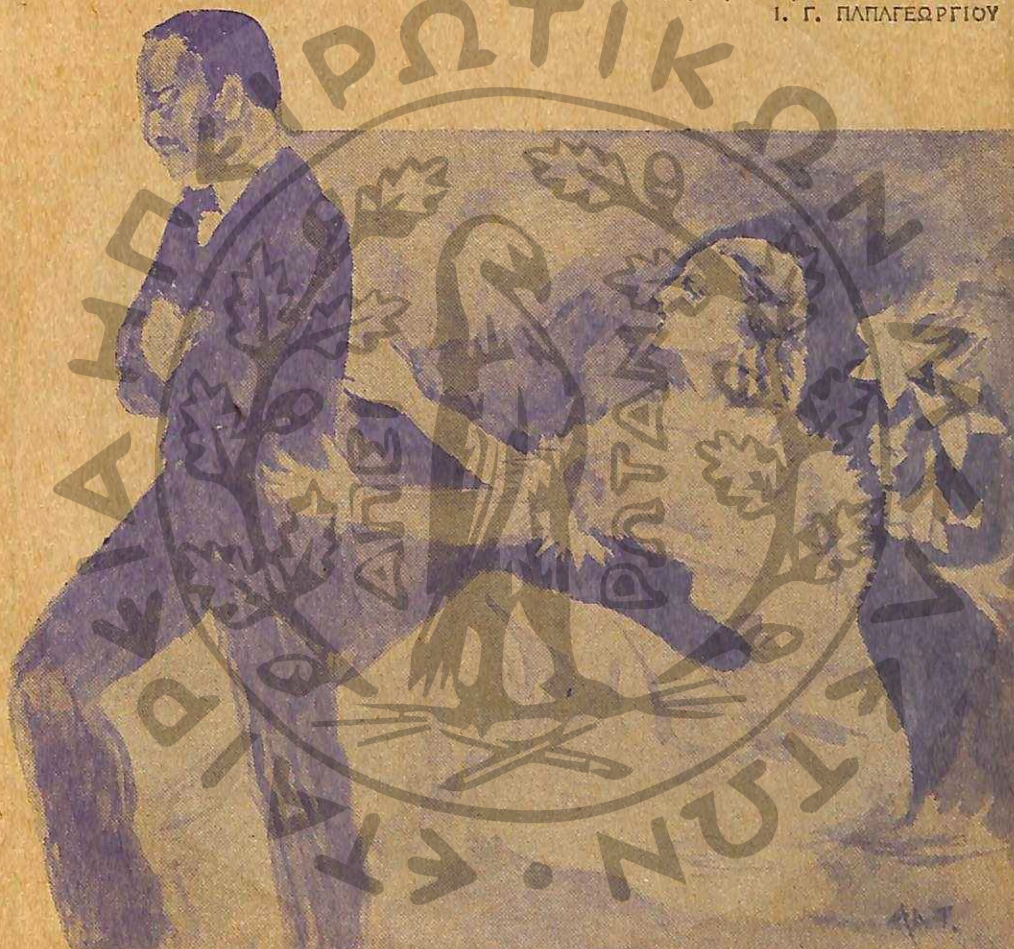
“Ανάμεσα στους άλλους τίτλους και τις χαρμόσυνες άγγελίες πού είχαν οι έφημερίδες του Πάσχα, ανάμεσα στα κόκκινα χτυπητά γράμματα δυο είδησοδλες μαύριζαν με ψιλά γράμματα, ένα μικρό χάρο κι' έκλειναν μέσα τους ένα μεγάλο δράμα!

“Ευρέθη τεμαχισμένος το σώμα μιας νέας έπι των ραμμών του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου κ.τ.λ. “Ενθ οι γειτονες της όπ' αριθ. 15, της όδου Σ... αίκιας, διασκέδαζαν και έχαιροντο διά την ‘Ανάστασιν του Κυρίου, ήκουσαν πυροβολισμών προερχόμενων από το άνω πάτωμα. “Η θύρα παρειάσθη και ευρέθη νεκρός ό υποδηματοποιός Κ.... βληθείς από σφαίρας περιστροφου....».

“Ενας ρομαντικός ένθουσιασμός έβγαλε μέσα από την Πασχαλιάτικη χαρά δυο ύπάρξεις, πύ το μυστικό έμεινε βαθεία μέσα στον τάφο τους και έξω μακριά από την κοινωνία πού διασκέδαζε το θάνατο για μία ‘Ανάστασι!

Την αυγή με τη δροσούλα
έξεφύτρεσ' ένα ρόδο
Την αυγή με τη δροσούλα
έμαράθηκε το ρόδο.

Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γονατιστή του έξωμολόγηθί το άμάρτημά της και του ζητούσε συγχώρησι...

Τὸ πέτυχε

Οἱ ἐρωτικές περιπέτειες τοῦ Δήμου

—Τί λές, ρε Κώστα; "Ἐχει ἡ πολιτεία ὁμορφες καὶ ζουμερές κοπέλλες σάν τοῦ χωριοῦ, γιὰ θά γίνῃ τὸ μάτι μας γαρὶ-δα νὰ δοῦμε κανένα θηλυκὸ τῆς προκο-πῆς;

—"Ἀκου λέει! ἂν ἔχῃ κοπέλλες ὁμορ-φες ἡ χώρα... "Ἐχει καὶ παραέχει! Καὶ τί κορίτσια! Πεταλοῦδες ὅλες τους, ὅχι σάν τὶς δικές μας πού εἶνε ἴδιες χήνες.

—"Ἔτσι, ἔ; "Ἄμ' τότες δὲν με νοιάζει πὺ πᾶω στρατιώτης.

Αὐτὰ τὰ λόγια λέγανε δυὸ φίλοι κα-θισμένοι στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ. "Ἦταν δυὸ θουνήσια παλληκάρια, γεμάτα ἀπ' τοὺς χυμούς τῆς νεότητος.

Ὁ Δήμος ἦταν γυναικάς ἀπ' τοὺς λίγους. "Ἐμοιάζε τοῦ παπποῦ του, τοῦ ἐξακουσμένου γερο-Κίτσου, πού εἶχε τὸ ταιριαχτὸ παρατσουκλι «Ὁ ποδόγυρος». Στὰ νειάτα του μάλιστα εἶχε φάγει ξύ-λο ἀρκετὲς φορὲς ἀπ' τοὺς συγχωρια-νούς του γιὰ τέτοιες θρωμοδουλειές. Μουρτάρης, με τὸ ὄνομα.

"Ἐ! λοιπὸν καὶ ὁ ἐγγονὸς ἦταν ἴδιος ὁ παππούλης.

—Θὰ τὸν ξεπεράσῃ τὸ γέρο—λέγανε οἱ χωριανὲς ἀναμεταξύ τους, ὅσες φορὲς γινότανε λόγος γιὰ τὰ ἐρωτικά του κα-τορθώματα.

Ριχνόταν σ' ὅλες, σὲ μικρὲς καὶ μεγά-λες, λεύτερες καὶ παντρεμένες. Ἀρκεῖ νὰ τὶς εὗρισκε μιά στάλα νόστιμες.

—"Ἀγαπῶ ὅλες τὶς γυναῖκες—ἔλεγε στοὺς φίλους του.

Κάποτε συζητούσαν οἱ γυναικοὶ στὸ καφενεῖο, ποῖο εἶνε τὸ καλύτερο φρούτο: τὰ σύκα, γιὰ τὰ μῆλα; Ἀμέσως ὁ Δήμος πετάχθηκε ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη καὶ φώ-ναξε:

—"Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ πιὸ καλὸ φρούτο... "Ὅλοι γέλασαν. Καὶ κάποιος παρέκει πού

ἠθελε νὰ κάνῃ τὸν ξεπνο, ξαναρώτησε:

—Καὶ ἀπ' τὰ ξηρὰ φρούτα ποῖο σ' ἀρέ-σει, Δήμο; Τὰ κάστανα, γιὰ τ' ἀμύγδαλα;

—Πάλι ἡ γυναῖκα καὶ ξερὴ καὶ χλωρὴ, ὅπως καὶ νάνε—ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα.

"Ἐ! τότε ἔγινε πανδαμόνιο.

Οἱ ἀπλοῖκοι θαμῶνες τοῦ καφενεῖου γε-λουσαν πιάνοντας τὶς κοιλίες τους.

Τότε κάποιος πού καθότανε δίπλα του, θέλοντας νὰ δείξῃ πνεῦμα, τὸν ρωτᾷ μι-σοκλείνοντας τὸ μάτι μὲρτικα.

—Καὶ τὸ κρασί ἀπὸ ποῦ θέλεις νὰ τὸ πίνῃς; Ἀπ' τὸ ποτήρι, ὅπως τὸ πίνουν σὲς πολιτείες, γιὰ ἀπ' τὴ τσάντρα, ὅπως τὸ πίνουμε ἡμεῖς οἱ χωριάτες;

—Ἀπ' τὰ χεῖλια τῆς γυναῖκας πίνω μο-ναχὰ καὶ ἂς εἴν' καὶ παλῆ—ἦταν πάλι ἡ ἀπάντησι.

Τέτοιος φιλοθῆλυκος ἦτανε.

"Ἐφτασε ἐπὶ τέλους ὁ καιρὸς του νὰ πάῃ στρατιώτης. Τὸν ἔστειλαν στὴ πρω-τεύουσα. Σάν τὴν πρωτόειδε, μαγεύτηκε κυριολεκτικά. Εἶδε καὶ τὶς ὁμορφες γυ-ναῖκες πού περνοῦσαν ἀδιάφορες ἀπὸ μπροστὰ του καὶ ἀπελπίσθηκε.

—"Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴ μοῦ δίνουν σημα-σία... Καὶ ποίαν; Τὸν Δήμου τοῦ λε-θέντη πού ἦτανε πρῶτος στὸ χωριό—ἔλε-γε ἀπὸ μέσα του. "Ἦτανε γεμάτος φούρ-κα. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀ-διαφορία τῶν γυναικῶν τῆς χώρας...

Πιάνει καὶ γράφει ἀμέσως στὸ φίλο του:

«Ἀγαπητέ μου Κώστα,

»Υγιάν ἔχω καὶ ὕγιαν ποθῶ καὶ γιὰ σένα. "Ἐφτασα στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ καλὸ. "Ὅπως τὸ εἶπες, ἦταν ἀλήθεια, πὼς ἐδῶ οἱ γυναῖκες εἶνε σάν τὶς πεταλοῦδες. "Ἐ-τσι εἶνε, μὰ τὸν Χριστό. Μά, ἔλα πού δὲν μπορῶ νὰ πιάσω καμμιὰ! Τοῦ κάκου τὶς κυνηγάω, τὴν ὥρα πού δὲν ἔχω ὑπηρε-

σιὰ. Γράψε μου, σε παρακαλῶ, καὶ νὰ μου γράφῃς, ἐσύ θὰ ἔγερῃς τὴ χοντρή, στὴ Κανέλλα τὴ μαυροφρύδα καὶ στὴ Μοσχά-νη μὲ τὰ γλυκὰ μάτια.

Σὲ φιλῶ

Δήμος τοῦ Κίτσου, στρατιώτης

στὸ πρῶτο λόχο»

Ὁ Κώστα, μόλις πῆρε τὸ γράμμα, ξε-καρδίσθηκε ἀπ' τὰ γέλια. Ἀπάντησε ἄ-μέσως:

«Ἀγαπητέ μου Δήμο,

»Οἱ πεταλοῦδες δὲν πιάνονται μονο-μιάς, βρὲ σαχλαμάρα! Κονταζυγανέ τις μὲ τρόπο, κάνε μεταβολὴ κανονικῇ, καμ-μὴ φορά, καὶ ξαναρρίξῃς σιγά-σιγά καὶ μὴ μαστοριά. "Ὅχι μονοκόμματα καὶ μπερ-μπάντικα.

Σὲ φιλῶ: Ὁ Κώστα

ἔτρεξε

στὸ Ζάππειο καὶ στοργυλοκάθησε σ' ἕ-να παγκάκι γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ ἐκεῖ μὲ ἡσυχία.

Μόλις τὸ ξεδίπλωσε τὸν ζυγώνει ἕνα στρουμπουλὸ κοριτσάκι ὡς δέκα ἔφτα χρόνων. Φοροῦσε ἄσπρη ποδιά καὶ εἶχε κατὰ ψώνια μέσα σ' ἕνα δίχτυ.

—Ξέρεις, στρατιώτη, τί ὥρα εἶνε;—τὸν ρώτησε μὲ γλυκὸ χαμόγελο.

Ὁ Δήμος τὴν κυττάζε μὲ θάρρος. Ξα-ναβῆρκε μονομιάς τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἀ-πάντησε δίχως δισταγμό.

—Τὴν ὥρα δὲν τὴν ξέρω, μὰ ξέρω ὅτι εἶσαι ποῦ ὁμορφῇ.

Ἡ μικρὴ ξεκαρδίσθηκε. Τῆς ἄρρεσε τὸ κοπιμμένο καὶ φανέρωσε τὸν ἐνθουσιασμό

της.

—Καὶ σὺ εἶσαι ὁμορφος, πιδ ὁμορφος ἀπὸ μένα—πρόσθεσε μὲ χαριτωμένη ἀφέ-λεια.

"Ἔτσι ἔγινε ἡ γνωριμία. "Ἐμαθε καὶ τὸ ὄνομά της ἀπ' τὴ πρώτη στιγμή. Τὴν λέ-γανε "Ελένη. Ὑπηρετοῦσε μὴ στριμμένη

γεροντοκόρη, ἕνα σαράβαλο ἐξήντα χρό-νων, μὲ μὴ ξανθὴ περροῦκα.

—"Ἐ! ἔλα τὸ θραδάκι ὡς τὸ σπῖτι. "Ἐ-κεῖ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο πού κυττάζει

στὸ κῆπο. Εἶνε χαμηλά. Στὸ σκοτάδι, τοῦλάχιστο, γιατί ἔτσι...ντρέπομαι πού σὲ βλέπω.

Αὐτὸ ἦτανε. Ἡ ἄδεια θῆκε. Σωστός αὐτοκρατορικός ἱραδές.

Ὁ Δήμος τὸ ἔσκασε ἀπ' τὸ λόχο μὲ μὴ πρόφται καὶ δρόμο γιὰ τὸ φίλ. Τὸν ἔ-καψε ὁ πυρετός τοῦ πόθου καὶ τὰ χεῖλη του ἦτανε φλογισμένα. Τὰ δρόσιζε κάθε τόσο μὲ τὸ νερὸ πού εἶχε στὸ παγοῦρι του. "Ἦταν πιά σκοτάδι σάν ἔφτασε ἐκεῖ.

Κτυπᾷ τὸ παράθυρο μὲ τρόπο.

"Ἐκείνη τὴ στιγμή...ἀτυχία, βλέπετε, ἡ 'Ελένη ἦταν κάπου ἄλλου καὶ τρέχει ἡ

κυρὰ της νὰ δῇ ποῖος εἶνε. Δίχως νὰ μι-λήσῃ, ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ σκύθει δέξω.

Δὲν πρόφτασε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. Δυὸ ζεστά χέρια ἀρπάζουν τὸ κεφάλι της καὶ δυὸ χεῖλια φλογισμένα τὴ φιλοῦν στὸ στόμα μὲ πάθος, συνέχεια, δυὸ - τρεῖς φορὲς.

Ὁ Δήμος ἔπινε παλὴ κρασί, δίχως νὰ παίρνῃ ἀνάσα...

—"Ελένη γρήγορα, τὴ λάμπα, βοήθεια... στρίγγλισε ἡ γρηά. Παληοτάμαρο, μπερ-μπάντη—βρυχήθηκε ἔπειτα.

Μ' ἕνα δυνατό τράνταγμα τὸ κεφάλι

ξεμπερδεψε, ἀφοῦ ἄφηκε στὰ χέρια τοῦ Δήμου μὴ τοῦφα μαλλιά.

"Ἦταν ἡ περροῦκα τῆς γεροντοκόρης, πού τὴν ἔβγαλε τὸ ἐρωτευμένο παλληκά-ρι πάνω στὴ φούρια του, δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

Σάν κατάλαβε τὴ γκάφα του, τὸ ἔθα-λε στὰ πόδια. "Ἐφυγε σάν ἄστραπὴ, φτύνοντας στὸ δρόμο ἀπὸ ἀηδία.

Ἡ "Ελένη μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια της.

—Μαγαρεύτηκε, παιδί μου.—τῆς ἔλεγε ἡ κυρὰ της, σκουπίζοντας τὰ χεῖλη γιὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ χεῖλη τοῦ φιλοῦ... μαγαρεύτηκε σ' αὐτὴ μου τὴν ἡλικία...

—Τὸ πέτυχε ὁ Δήμος τὸ φίλ.—ἔλεγε ἡ "Ελένη ἀπὸ μέσα της, κυττώντας τὴ κυ-ρὰ της.

ΕΥΡΥΑΝΘΗ

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ κομμένα δάχτυλα

Μιὰ ἱστορία φρίκης

Τὸ βαγόνι τοῦ τραίνου ἦταν γεμάτο ἀ-πὸ κόσμο ποῦχε μὴ ἀπὸ τὸ σταθμὸ, στὸ Λοῦδνιο. "Ἄντρες, παιδιά, γυναῖκες, συζη-τοῦσαν μὲ δυνατὲς φωνές, ἄλλοι κάπνιζαν καὶ ἄλλοι τραγουδοῦσαν. "Ἐνῶ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ Σούθαμπτον, κάποιος εἶπε:

—"Ἐδῶ εἶνε ὁ τόπος πού δολοφονοῦν!

—Μάλιστα, εἶπε κάποιος, κουνώντας πρὸς τὰ κάτω τὸ μεγάλο κεφάλι του μὲ τὰ κατὰμαυρα μαλλιά, ἔινε ἕνας μεγάλ-ος ἐκδικητής. Κι' αὐτὸ θὰ σὰς τὸ ἀπο-δείξω.

Πῆρε ἀπὸ δίπλα του μὴ μικρὴ βαλι-τσούλα μὲ μαῦρο μαροκινὸ δερμα καὶ τὴν ἀνοίξε. "Ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα ἄλλο ἐθέ-νινο κουτί καὶ τ' ἀνοίξε κι' αὐτό. "Ὅλοι τότε εἶδαν περίεργοι ἕναν μικρὸ Βούδδα νὰ προβάλλῃ μέσα ἀπὸ κεῖ. Μόλις τὸν ἄγγιξε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἄρχισε νὰ λὴ κατὶ μυστηριώδεις λέξεις χωρὶς νὰ κυτ-τάξῃ καθόλου γύρω ὡ.

Τὴν ἴδια ὥρα τὰ φῶτα τοῦ βαγονιοῦ ἔ-σβυσαν ἀπὸτομα. Τότε ὅλοι ἐντρομοὶ εἶ-δαν δυὸ μικρά-μικρά μάτια στοργυλά, στοργυλά νὰ λάμπουν καὶ νὰ καρφώ-νονται ἀπάνω τους. Τὰ παιδιά ἄρχισαν νὰ κλαῖνε, οἱ γυναῖκες νὰ τρέμουν κι' οἱ ἄντρες, οἱ μισοὶ φοβισμένοι κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ ἐκπληκτοὶ νὰ κυττάζουν τὸ παρά-ξενο θέαμα.

—Σωπάστε, φώναξε δυνατὰ, σωπάστε! Τὰ μάτια τοῦ κυρίου μου σὰς κυττάζουν καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τρασηῇ ἀπὸ τὸ βλέμμα του. Κανεὶς νὰ μὴ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του... Θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία καὶ ὅλοι πρέπει νὰ τὴν ἀκούσε-τε... "Ἐνα πρωί, πρὶν ὁ ἥλιος καλὰ-καλὰ νὰ φέξῃ στοὺς κάμπους τοῦ Λευκοῦ "Ὁ-ρους, εἶχε ἔρθει μὴ συντροφιά ἀπὸ Πλέν-κι ("Ἐγγλέζους). Οἱ ξένοι αὐτοὶ μόλις ἔφτασαν στὸ ἔρημο αὐτὸ ὁροπέδιο, ἔκτισαν βιαστικά τὸ ξύλινο σπῖτι τους καὶ τριγύ-ρω ἔστησαν μικρὲς παράνκες καὶ σκη-νές. "Ἐμειναν ἐκεῖ χωρὶς νὰ προχωρήσουν βῆμα πρὸς τὶς ἐσωτερικὲς ἐκτάσεις τοῦ

Θιβέτ. "Ἦταν ὁ μηχανικός Ρόλς Σπέκ, ὁ

γιατρός Οὐίλλιαμς Τῶλντερ, ὁ λοχαγὸς

Σέυλινς "Ἀσπριν, ὁ λογίας "Ἀρτουρ-Γκρό-βερ, ὁ στρατιώτης Οὐίλριχ Μέρλιγκ καὶ

ἄλλοι ὀκτώ....

"Ὁ "Ἀρ-Μακόρ, καθὼς εἶπε ὁ ἄγνωστος

ὅτι λεγόταν, ἐξακολούθησε τὴν διήγησί του.

— Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φερ-θήκαν στοὺς ἰθαγενεῖς πολὺ καλοὶ, ὡς

ποῦ νὰ μάθουν ἐκεῖνο πού ἤθελαν. "Ὁ-ταν τῶμαθαν, ἄρχισαν νὰ φέρνανται μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. "Ὅσους προσέλασαν

στὴν ὑπηρεσία τους τοὺς ἔδερναν μὲ τὸ βούρδουλα. "Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ τῶν ἐξε-

ρευνητῶν σκόπευε νὰ μῆλ στὴ Λιάσσα, τὴν ἁγία πόλιν τῶν Θιβητιανῶν, σ' ἕνα πα-

σιὰ καὶ ἀποστολὴ τοῦ Γιό-Κζακ τῆς Βουδ-λῆδ παρεκκλήσι τοῦ Γιό-Κζακ τῆς Βουδ-λῆδ παρεκκλήσι τοῦ Γιό-Κζακ τῆς Βουδ-λῆδ

δικῆς μητρόπολης τῆς Λιάσσας. "Ἐκεῖ μέ-

σα νόμιζαν πὼς θὰ βροῦν τὸ παλὸ χερσό-

γραφο πού θὰ τοὺς ἀδηγοῦσε στὰ μυστή-

ρια τοῦ Λευκοῦ "Ὁρους.... Τὸ χερσόγραφο

λέει ὅτι ἡ Λιάσσα δὲν εἶνε, ὅπως πίστευαν

ὅλοι ὡς τότε, ἡ ἀληθινὴ θρησκευτικὴ πό-

λις τοῦ Βουδδισμού. "Ἡ ἀληθινὴ, ἡ μονα-

δικῇ, ἡ ἀγνωστὴ, εἶνε κρυμμένη ἀπὸ ὅλα

τὰ μᾶτια καὶ βρίσκεται βαθειὰ μέσα στὰ

ἔγκατα τῶν Ἰμαλαίων. Μόνον ἕνας δρό-

μος ὑπάρχει γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς ἐκεῖ.

"Ἀλλὰ πὼς ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ

δρόμο, πού τὸν ξέρουν μόνον οἱ Λαμάδες,

οἱ παπάδες νὰ πούμε τοῦ Βούδδα; Λοιπὸν,

τὸ χερσόγραφο λέει ὅτι σάν δὲν ἔξερει κα-

νεὶς τὸ δρόμο, μπορεῖ νὰ πάρῃ ἕναν ἄλ-

λον, πού ἀρχίζει ἀπὸ τὸν βυθὸ υἱὰς ἀθύσ-

σου, σὲ ὀρισμένο βάθος. Κι' ὅταν βρεθῇ

ὁ δρόμος μέσα στὴν ἄβυσσο, ἐξακολουθεῖ

τὸ χερσόννησο, ὑπάρχουν τρεῖς στενές,

μυστηριώδεις καὶ ἐπίφοδες πόλεις. Στὴ

μὴ ἀπὸ τὶς τρεῖς πρέπει νὰ μῆλ κανεὶς

γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν ἱερὴ πόλιν. "Ἄν μῆλ

ΟΤΑΝ ΦΕΥΓΕΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

σὲ καμμιὰν ἀπὸ τὶς ἄλλες δυὸ, θὰ μπλέ-ξῃ σ' ἕναν φριχτὸ λαθῦρινθο, ἀπ' ὅπου

δὲ θὰ βγῇ ποτὲ ζωντανός... "Ὅταν μπό-

ρεσαν καὶ μπήκαν στὸ Ναὸ τοῦ Γιό-Καγκ, κάποια νύχτα κρυφά, σκότωσαν

αὐτοὺς τοὺς τρεῖς καὶ κλέψανε ὅτι βρή-

καν μπροστὰ τους.

Μαζὶ μὲ κείνα πού κλέψανε, πήρανε μπρὸς

ἀπὸ τὸ μεγάλο τῆς Θεᾶς Καλλὶ τὸ μικρὸ

δομοῦμα της. "Ἐνα μικροσκοπικὸ ἀγαλ-

ματάκι πού γι' αὐτὸ καὶ μόνο οἱ Θιβητια-νοὶ

παλεύουν χιλιάδες τῶρα χρόνια μὲ τὰ

κακὰ πνεύματα πού τὰ προστατεύει ὁ

μαῦρος αἰετός. "Ὑστερα φύγανε. Νομίζανε

ὅμως πὼς τὸ ἔγκλημα τοὺς θάμενε κρυ-

φά, πὼς τίποτε δὲν ὀ ἀνεκαλύπτετο. Δὲν

εἶδαν ὅμως πὼς κάποιος νέος Λαμάς πα-

ρακολουθοῦσε ἀόρατος ἀπὸ κάπου ὅλη

τὴ σκηνή. "Ὅταν ἐφύγαν οἱ Πλένκι, ἔπεσε

μπρὸς στὰ πόδια τῆς Θεᾶς Καλλὶ κι' ὠρ-

κίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ. "Ἐκοψε καὶ τὰ τρία

δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ χεροῦ καὶ τὰ θυ-

σίασε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἡ θεὰ θάρρος γιὰ

τὴ μεγάλη του ἀποστολή...

"Ἐνας ψιθύρος ἀκούστηκε μὲς στὸ βα-

γόνι. Μερικοὶ στεναγμοὶ βῆκαν ἀπὸ τὰ

στήθη τῶν γυναικῶν. Τίποτε δὲν μπορού-

σαν νὰ πουν γιατί ὁ "Ἀρ-Μακόρ ἐξακο-

λουθοῦσε μὲ τὴν ἴδια βαρεὶά καὶ ἐπιθλη-

τικὴ φωνή. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ νέος Λαμάς

ἔφυγε γιὰ τοὺς κάμπους ποδῶν κατα-

σκηνώσει οἱ λευκοὶ καὶ δὲν βρῆκε τίποτε

ἐκεῖ. Οἱ παράγκες ἦσαν ἔρημες. "Ἀκο-

λουθῆσαν τὰ ἴχνη τους μὲ πολλοὺς κόπους

κι' ἔφθασε ὡς τὸ Λοῦδνιο, ἐδῶ δηλαδὴ

πού ἔγιναν οἱ δώδεκα φόνοι, στὴ "Μεγά-

λὴ Λέσχῃ τῶν "Ἐξερευνητῶν πού ἐτοιμά-

ζε μὴ νὰ ἀποστολῇ γιὰ τὸ Θιβέτ. Τοῦ

διέφυγε ὅμως ὁ δέκατος τρίτος, αὐτὸς δη-

λαδὴ πού ἔκλειπε τὸ ἀγαλματάκι. "Ἀλλὰ

ἡ τύ

—Ζώρτζ Καρμέ, του είπε ο ανακριτής, «όταν έμειναν μόνοι, έξερεις το έγκλημα για το οποίο κατηγορείσαι και έξερεις καλά πώς τα συμπεράσματα της προανακρίσεως δεν είναι καθόλου ευχάριστα για σένα. Είπε αλήθεια πως τα πορίσματα της προανακρίσεως θυγίκαν χωρίς την

—Δέν ξέρω. Δέν τὸ παρηκολούθησα αὐτό. Ὅπωςδὴποτε πρὸ δεκαπέντε ἡμέρων γυρίσαμε ἐδῶ. Ἐνα πρῶτ' ὅρισκόμαστε μαζί στο γραφεῖο μου, στήν προκυρία, καί παρακολούθησαμε τὸν κόπο τῆς ἐξέλιξης ἀπὸ τὸ «Περσέως».

—ο—
Τραγούδια τοῦ Μερικλή

Μ' αὐτὰ πού λέω, ρέ, μπορεί
νά πῆς πὼς εἰμ' αἰμοχαρής.
Ὅχι, ρέ θῆλεο, χαμερπής,
δὲν εἶμαι τέτοιο χτήνος.
Σκοτώνω, γιὰ νά μὴ θρεθοῦν
κάτι παραγάσηδες νά ποῦν
πὼς ὅταν πέφτη σέ καυγᾶ,
δειλιάζει. ρέ.

βλέμμα του προσηλώθη στο πόσωπο του
βαρκάρη, με σταθερότητα και επιμονή, η

πό να ξεακρίβωσ'... είχε σκο-
πώ να ερευνήσει τα πραγματικά συνέ-
βαινε στην ψυχή του ανθρώπου αυτού.

—Είπε ένας δειλός, σκέφθηκε, βλέπον-
τας ότι ο βαρκάρας, μη μπορώντας να ύ-
πομείνη το επίμονο βλέμμα, είχε γυρίσει
τό κεφάλι του.

Ο Κλαύδιος τώρα έπεισθηκε, ότι θα
μπορούσε να κινήση την ευσπλαχνίαν του
βαρκάρη. "Αρχι-ε λοιπόν... λι να λένη:

—Κατάλαθετε ότι δεν είχατε ανάγκη να
με κρατάτε φειωμένο; πιστεύετε, σ'ας ρωτώ
μέ' όλη την ειλικρίνεια, πιστεύετε ότι είναι
πραγματικώς αναγκαίο να μου σιχίστε το
κρέας μ' αυτά τ'α σχοινιά, που μπαίνουν
μέσ' στο κρέας μου τόσο, ώστε κάθε άλ-
λος στη θέσι μου θα φώναζε απ' τον πόνο;

—Αλλά, φ'ναζε ο Μαρτινιάκ, μισογε-
λών και μισοσοδαρός, ξέρεis γ'ι γιά έναν
άπλο ξυλοσάστη, όπως είσαι σύ, μιλ'ας
καλύτερα από έναν δικαστή του Σατελέ!
"Αν δεν είχε κανείς να έκτελεση ένα αυ-
στηρό καθήκον, θα γινότανε ίσως πιό μα-
λακός;

—Κάνετε το καθήκον σας με αυστηρό-
τητα, απήντησεν ο Κλαύδιος με σοβαρό
και άξιοπρεπή τόνο, αλλά όχι και με ά-
νόφηλη σκληρότητα.

Ο Θαρκάρης, όπως περίμενε ο Κλαύδι-
ος, ήλθε πάλι σε βοήθειά του.

—Σωστά, είπε, μπορεί κανείς ως τόσο
να του λύση τ'α σχοινιά που του έμποδι-
ζουν τ'α πόδια!... "Άλλως γιατί να φοθη-
θούμε; μήπως μ'ας φύγη ο αιχμαλώτης
μας; Ούτε τρία θήματα δεν θα έκανε εις
την ξηρά και θα τον τσακώσαμε... "Όσο
για να κολυμπήση, θα του ήταν δύσκολο,
γιατί δεν θα του λύσωμε τ'α σχοινιά που
το κρατούν τ'α χέρια και δεν θα μπορέση
να τ'α κουνήση.

»Τί λές, σύντροφε, Μαρτινιάκ;
—Ασφαλώς είσαι κατωμένος να γίνης
γιατρός κι' όχι δήμιος.

—Και τό καυχώμαι!

—Ως τόσο, θα του κόψω τ'α σχοινιά
άπ' τ'α πόδια του.

Ο Κλαύδιος ευχαρίστησε τον βαρκάρη
μ' ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης και υπόσχε-
σσεως επίσης για τ'ο μέλλον.

Ο Ξυλοκόπος άρχισε να ξαναβρίσκη
την έλπίδα, ή όποια τον είχε εγκαταλεί-
ψει από τότε που έμαθε ότι ο κωδωνοκρού-
στης χτυπήθηκε από την πιστολιά του
Μαρτινιάκ.

Ο στρατιώτης, γονατίζοντας, έτράβηξε
τό μαχαίρι του και έκοψε τ'α δεσμά, τ'α ό-
ποια κρατούσαν τ'α πόδια του Κλαυδίου,
και μόλις τέλειωσε, γύρισε λέγοντας στον
βαρκάρη:

—Είμαι της γνώμης, σύντροφε, ότι δεν
προχωρούμε πολύ.

—Είπε γιατί τ'ο ρεύμα είναι δυνατό σαν
διάβολος.

—Τότε πρέπει να σε βοηθήσω για να
σπρώξουμε δυνατό.

—Αμ' έπος άμ' έργον. Ο Μαρτινιάκ κά-
θηκε στο πλευρό του βαρκάρη και άρπα-
ξε με τ'α δυό του χέρια τ'ο βαρύν καμάκι.

—Οέ! φώναξαν μαζί οι δυό άνδρες.
"Η θάρκα προχώρησε λίγο περισσότερο,
έπίσης τ'ο ρεύμα έγινε αισθητό.

Ο Μαρτινιάκ έφώναξε:

—Θά νόμιζε κανείς πως άνακατεύεται ο
διάβολος.

—Είπε άλήθεια, γιατί δεν είδα ποτέ μου
τόσο δυνατό ρεύμα!

—Τότε πρέπει να τ'ο κόψουμε, διάταξε ο
Μαρτινιάκ. "Ακόμα μιά καλή σπρώξιό δώ-
σε. "Οέ! "!"

—Αλλά τ'η φορά αυτή ή θάρκα έτρεξε.

—Αχ, τί είναι λοιπόν; ρώτησε ο Μαρτι-
νιάκ.

—Μά την πίστι μου, άν ήτανε καμιά
ξέρα στη μέση από τ'ο ποτάμι, θα νόμιζα
πως καθήσκει! απάντησε ο βαρκάρης με
τόνο όχι πολύ σταθερό.

Και οι δυό άνδρες σκύψανε προς τόν πο-
ταμό για να ίδουν τί συνέβαινε.

—Διάβολε, φώναζε ο Μαρτινιάκ. Μ'ας
πλησίασαν.

—Ναι, απάντησε ο Θαρκάρης, νομίζει
κανείς πως ή θάρκα είναι άδεια.

—Φέρε τ'ο φανάρι, διάταξε ο στρατιώ-

της.

Ο βαρκάρης ξεκρέμασε από την πρω-
ραν τ'ης θάρκας ένα φανάρι μέσα στο ό-
ποιον έκαιε κερί από ρετινόνα.

Ο Μαρτινιάκ ήτανε πάντα σκυμμένος.

Όταν τ'ο φανάρι φωτίσε τ'ο νερό, έβγαλε
φωνή έκπληξεως.

—Κύταξε, λοιπόν, σύντροφε, είπε, είναι
αίμα εκεί μέσα. Φαίνεται ότι έγινε κάποια
φοβερή πάλη σ' αυτή τ'η θάρκα.

—Η καλύτερα πως δολοφονήσανε κα-
νέναν σ' αυτή τ'η θάρκα! επρόσθεσε ο
βαρκάρης.

—Και δεν είναι πολλή ώρα.

—Αλήθεια, τ'ο αίμα είναι ακόμη νωπό...

Γιά μιά στιγμή σωπάσανε. "Επειδή μι-
λούσανε δυνατά ο αιχμαλώτης είχε άκού-
σει τί συνέβαινε. "Η θάρκα δε αυτή με τ'ο
αίμα τόν έκανε να άπορήση.

Εσκέφθηκε άμέσως τόν κωδωνοκρού-
στη, για τόν όποιον γνώριζε ότι μπορούσε
να κάμη μεγαλύτερα άνδραγαθήματα

στην ώρα του κινδύνου, έσκέπετο δε ότι
άν ο άρχηγός του ήτανε ζωντανός, θα έ-
κανε τ'α πάντα για να τόν έλευθερώση.

Και φαντάσθηκε ο Κλαύδιος ότι αυτή
την άδειαν ή θάρκα, την όποια έσπρώξε τ'ο
ρεύμα, θα την είχε, διευθύνει ο άτρόμητος
κωδωνοκρούστης. "Ισως τ'ο αίμα αυτό να
ήταν το γενναίο άρχηγού ή κανενός αν-
τιπάλου, τόν όποιον είχε σκοτώσει.

Αλλά τότε, γιατί να είναι άδειαν ή αυτή
ή θάρκα; σκεπτότανε ο Κλαύδιος.

Εν τούτοις τ'ο έρχόταν ή έλπίς και
μια άκατανίκητος έπιθυμία να έλευθερω-
θ'η. Το φανότανε ότι ή θεία Πρόνοια έρ-
χόταν εις βοήθειαν του και τ'ο ύπαγό-
ρευε τί να κάμη δια να σωθ'η.

Είχε μάλιστα τόσην έμπιστοσύνην εις
την έπιτυχίαν, ώστε έσκέπετο να πλέον
τολμηρά και έπικίνδυνα πράγματα και
πίστευε, ότι ή άδεια θάρκα ήτανε σύν-
θημα.

Ο Κλαύδιος ήτανε δραστήριος και άπο-
φασιστικός και δεν δοκίμασε κανένα δι-
σταγμό από τις δυσκολίες. "Επρεπε ακό-
μη και με κίνδυνο τ'ης ζωής του να προσ-
παθήση να ξεφύγη. Και έσκεπτότανε τί μέ-
σον να βρ'η. Οι δυό φυλάκες του, χωρίς
να τ'ο καταλάβουν, τ'ο τ'ο δείξαν.

Πραγματικά ο Μαρτινιάκ καθώς και
ο σύντροφός του ήβελαν να ρυμουλκήσουν
αυτή τ'η ματωμένη θάρκα.

—Σύντροφε, είπε, πρέπει να πάρωμε αυ-
τή τ'η θάρκα.

—Κι' εγώ τ'ο ίδιο λέω.

—"Ισως να είναι τίποτα κρυμμένο σ' αυ-
τήν.

—Δεν είναι άπίθανον.

—Τότε άς κάνωμε γρήγορα για να μην
άργήσωμε πολύ.

—Επρεπε να είχαμε ένα καλό κομμάτι
σχοινί...

—Πολύ στερεό.

—Αυτό άκριβώς μ'ας λείπει.

Ο Μαρτινιάκ έκανε κίνημα άνυπομονη-
σίας.

—Αλλά, επανέλαβε ο Θαρκάρης, έχει
άρκετο σ'α χέρια του και σ'α πόδια του
ο αιχμαλώτης. "Αρκετό και μάλιστα πε-
ρισσεύει για να τόν δέσωμε.

Ο Κλαύδιος δεν κουνήθηκε καθόλου,
αλλά ή καρδιά του άρχισε να κτυπά δυ-
νατά, γιατί κατάλαβε ότι σε λίγο θα μπο-
ρούσε να υπερασπίση τόν έαυτό του.

Ξαφνικά τ'ο αίμα τ'ο άνέβη στο κεφά-
λι και έφθασε σχεδόν στο σημείο να πνί-
ξη τόν Θαρκάρη, πριν προφθάση να φω-
νάξη και ζήτηση βοήθεια.

—Αλλά, σκεπτότανε, άν δεν έπετύχανε,
θα τόν πρόσεχαν αυστηρότερα και τότε
κατέστειλε τ'ην όρμη του και περίμενε.

Αυτό άλλως τε τόν ώφέλησε, γιατί ο
Θαρκάρης άρπαξε τ'ο σχοινί και έτρεξε
να τ'ο φέρη εις τόν Μαρτινιάκ, ο όποιος
είχε κατεβ'η στη θάρκα, όπου έμενε όρθι-
ος, κρατούμενος με τ'α δυό του χέρια από
την θάρκα τους.

—Πάρε αυτό τ'ο κομμάτι τ'ο σχοινί, τ'ο
έφώναξε.

—Τ'ο κρατάω!

—Δέστο στερεά από τ'ο σιδερένιο κρί-
κο, που θα βρ'ισκεται στο μπροστινό μέ-

φος τ'ης θάρκας.

—Τόν βλέπω.

—Αμέσως ο Μαρτινιάκ έκανε ό,τι τ'ο ύ-
πέδειξε ο βαρκάρης.

—Διάβολε, φώναζε, αυτός ο κρίκος είναι
γεμάτος αίμα. Νά, έγινε, είπε, όταν κα-
τώρθωσε να δέση τ'ο σχοινί στον κρίκο.

Εξ άλλου ο Θαρκάρης, κρατώντας τ'ην
άλλη άκρη τ'ο σχοινιού, έτοιμαζόταν να
ρίξη τ'η θάρκα, αλλά επειδή ή πρωρα τ'ης
είχε υπερδεσθ'η στη θάρκα του, έφώναζε:

—Οέ! Μαρτινιάκ! πρέπει να έλευθερώ-
σης τ'ην πλώρη...

—Αυτό δεν είναι εύκολο!

—Φαίνεται πως δεν είναι ναύτης. Τέλος
πάντων κάμε ό,τι μπορείς και σπρώξε με
τ'α δυό σου χέρια για να βγ'η ή πλώρη...
Μη φοβάσαι, σύντροφε, κρατώ καλά!

Ο Μαρτινιάκ δεν μπορούσε να όρθοπα-
τήση ως ναύτης σπρώχνοντας, καθώς τ'ο
είπε ο Θαρκάρης, κόντεψε να πέση στο
ποτάμι.

Εφώναζε βλασημώνας.

Ενδ λοιπόν οι δυό άνδρες ήτανε άπα-
σχολημένοι, ο αιχμαλώτης δεν έκανε τόν
καιρό του.

Γρήγορος στις αποφάσεις του, κατάλα-
βε ότι δεν είχε, παρά ένα μέσον να έλευ-
θερωθ'η από τ'α δεσμά που τ'ο σφίγγανε
τ'α χέρια. "Επρεπε να τ'α κόψη με τ'α δόν-
τια.

Αρχισε άμέσως τ'η δουλειά αυτή με μα-
νία. "Επρεπε με κάθε θυσία να πετύχη.

Εδάγκωνε τ'ο σχοινί με λύσσα, κόδον-
τας κάθε φορά κομμάτια από τ'ο στουπί.

Και ένόςμω περνούσανε τ'α δευτερόλεπτα,
έδιπλασίαζε τ'ο ζήλο του.

Είχε πλέον έν μέρει έπιτύχει τ'ο υπό-
λοιπο πιά ήτανε ζήτημα ύπομον'ης.

Εδιπλασίαζε τις προσπάθειές του, τ'α
οδ'α τ'ων δοντιών του είχανε σχισθ'η εκεί
που άκούμπουσε τ'ο σχοινί.

—Αλλά τί τόν ένδιέφερε για τόν πόνο
αυτό, άφου ή άπελπισία βασάνιζε τ'ην ψυ-
χή του; Ουμóτανε πως ή πυρκαϊά είχε
κάψει τ'ην καλύβα του και τ'ο παιδί τ'ης
Μαγδαληνής θα χάθηκε μέσα σε φρικτό
θάνατο.

Ουμóτανε τ'ην κόρη του, καθώς και τ'η
Μαγδαληνή, τ'ην όποια είχανε άρπάξει.

Γιά τ' άγαπημένα του αυτά παιδιά έπρε-
πε να κάμη τ'α πάντα για να κατορθώση
να τ'α βρ'η και να τ'α σώση.

Στ'ο τέλος οι προσπάθειές του γινόnton-
σαν με έπιτυχία. Τ'ο μασημένο σχοινί δεν
βάσταγε πιά. Τέντωσε τ'α χέρια του και
έσπασε τ'α δεσμίματα που κρατούσανε τ'ους
καρπούς.

Με τ'α χέρια έλευθερωμένα άρπαξε τ'ο
μαχαίρι που είχε άφήσει κάτω ο Θαρκά-
ρης και έκοψε τ'ο σχοινί που κρατούσε
δεμένους τ'ους άγκώνες του.

Και να αυτός έλεύθερος!

Τί να κάμη;

Δυό πράγματα ήρθανε στο μυαλό του.

"Η έπρεπε να προσπαθήση να ξεπερδέ-
ψη τόν Μαρτινιάκ και τόν Θαρκάρη, ή να
πέση στον ποταμό και να φύγη κολυμπών
τας.

Επρεπε ν' άποφασίση γρήγορα.

Ο Κλαύδιος συλλογιζότανε ακόμα, ό-
ταν ξαφνικά ο Θαρκάρης γυρίζοντας τόν
είδε δυό βήματα μακριά του.

Και πριν προφθάση ο Ξυλοκόπος να τόν
κάνη να καταλάβη ότι τ'ο συμφέρον του
ήτανε να πάη με τ'ο μέρος του, ο βαρκά-
ρης έβγαλε φωνή έκπληξεως.

Στ'ην φωνή αυτή ο Μαρτινιάκ έτρεξε
προς τ'η θάρκα.

Εφθασε κοντά στον Κλαύδιο με σηκω-
μένο τ'ο σπαθί, έτοιμος για να τόν κτυ-
πήση.

Στ'όν Κλαύδιο δεν έμενε, παρά ένα δευ-
τερόλεπτο για ν' άποφασίση.

Νά παλαίψη, τ'ο φάνηκε αδύνατο.

Πρώτον, γιατί είχε να κάνη με δυό άν-
τιπάλους κι' ύστερα τ'ο άπλο μαχαίρι που
ήτανε ώπλισμένος, δεν θα μπορούσε να
τόν υπερασπίση από τ'ο μακρύ σπαθί τ'ο
Μαρτινιάκ.

Μιά τελευταία έλπίς τ'ο έμενε, ότι ή
σως ο Θαρκάρης θα τόν βοηθούσε να έκ-
δικηθ'η τόν στρατιώτη.

—Μ' έμμένα! τ'ο φώναζε.

Και επειδή τ'ο φάνηκε ότι ο ανθρωπος
του βασιζότανε, είχε λιγάκι κλονισθ'η,
τ'ο είπε τ'ην έκφραστικήν αυτήν πρόσκλη-
σιν.

—Θά άφήσης να δολοφονήσουν ένα Γάλ-
λο, ένα αδελφό σου, έναν άθωο;

Αλλά προφθάνοντας ο Μαρτινιάκ, μπή-
κε στη μέση τ'η στιγμή που προσπαθούσε
ο ένας να πλησιάση τόν άλλον.

—Σκέψου τί θα κάνης, φώναζε στον
Θαρκάρη, γιατί ξέρεis, σύντροφε, πως ο
μαρκήσιος μου έμπιστεύθηκε αυτόν τόν άν-
θρωπο και είμαι ύπεύθυνος με τ'ο κεφά-
λι μου.

»Αν τόν βοηθήσης να δραπετεύση, ο
μαρκήσιος δ'α σε κρεμάση άμέσως, όπως
τ'ο άξίζεις!...

Συγχρόνως δίνει φοβερό κτύπημα με
τ'ο σπαθί.

Η άίχμη τ'ο σπαθιού σταματάει σε ά-
πόστασι ένός δακτύλου από τ'ο στήθος
τ'ο Κλαυδίου, ο όποιος από ένστικτο ώπι-
σθοχώρησε.

Ο Ξυλοκόπος καταλαβαίνει, ότι δεν τ'ο
μένει παρά μόνο ο ποταμός, και επειδή
όπισθοχωρώντας είχε φθάσει στην άκρη
τ'ης θάρκας, δεν έδίστασε πιά.

Και ένδ' ο Μαρτινιάκ ήτανε έτοιμος να
τόν κτυπήση πάλι, άφήνεται στο Θεό και
πέφτει στο ποτάμι.

Πέφτοντας, σηκωθήκανε άφροι και με-
τά πάλι τ'ο νερό γαλήνεψε.

Ξαφνιασθείς στην άρχη ο Μαρτινιάκ,
βρ'ηκε άμέσως τ'ην ψυχραιμία του και τ'ην
έτοιμότητά του.

Και είπε άργισμένος στον Θαρκάρη:

—Θά με ακολουθήσης.

—Πού;

—Νά κυνηγήσω τόν φυλακισμένο.

—Στ'όν ποταμό;

—Μήπως δεν έχωμε στη διάθεσί μας
μιά θάρκα;

—Πράγματι είναι αλήθεια! απήντησε ο
Θαρκάρης, ο όποιος δεν συλλογιζότανε
ά κινδυνεύση στο ρεύμα.

—Έχεις κουτιά;

—Έχω μόνο δυό γάντζους.

—Αυτό μ'ας φανούν για να οδηγήσω-
με τ'η θάρκα και έν ανάγκη να καμακί-
σωμε αυτόν τόν άφιλότιμο σαν τ'ο ψάρι.

Μιλώντας ο Μαρτινιάκ, έφθασε στον
Θαρκάρη και τόν βοηθούσε να περάσουν
τ'η θάρκα από τ'ην άλλη μεριά τ'ης σκα-
φίδας, για να τ'ην φέρουνε στο μέρος που
χάθηκε ο Κλαύδιος.

Η δουλειά αυτή δεν έγινε τόσο γρή-
γορα, όπως έπιθυμούσε ο Μαρτινιάκ, που
δεν έπαυε να λ'η όλες τις θλαστήμιες τ'ης
Γασκωνής.

Στ'ο τέλος, άφου κατωρθώσανε ό,τι θέ-
λανε, είπε ο Μαρτινιάκ στον Θαρκάρη:

—Εμπα στη θάρκα, σύντροφε, κι' εγώ
θα κρατάω τ'ο σχοινί.

Αλλά ο Θαρκάρης έδίσταζε.

—Και ποιος θα φυλάξη τ'ο σκαφίδι μου;

—Εμπα σού λέω! διάταξε ο Μαρτινιάκ
με θυμωμένη φωνή.

Ο Θαρκάρης αναγκάστηκε να ύπακού-
ση, τ'ο έκανε δε τόσο άνδρεχτα, ώστε ή
θάρκα παρά λίγο να άναποδογύριζε.

Ο Μαρτινιάκ πήδησε κι' αυτός στη θάρ-
κα και φώναξε:

—Τώρα πρέπει να μάθωμε ποδ πέρασε
ο άνθρωπός μας...

Ο Κλαύδιος είχε κάνει μιά θουτιά και
καθώς ήτανε καλός κολυμπητής, θέλησε
να φθάση τόν πυθμένα, μπορώντας έτσι
πιό εύκολα να περάση τ'ο ρεύμα.

Αλλά δεν είχε κρίνει καλά τις δυνά-
μεις του.

Επειδή είχε πολλές ώρες σφιγμένα τ'α
πόδια του κι' τ'α χέρια του, δεν μπορού-
σε άμέσως να ξαναβ'η τ'ην εύκινησία του,
για να παλαίψη ένάντια στο ρεύμα, που
ήτανε πολύ όρμητικό.

Χρειάστηκε να κάνη άγώνες και πάλευε
διάρκως για να συγκρατήη στο νερό,
τ'ο όποιο ήτανε πολύ ταραγμένο, και ά-
ναγκάστηκε για λίγο ν' άνεβ'η στην έπι-
φάνεια για ν' άνανέυση.

Όταν τ'ο κεφάλι του βρέθηκε έξω από
τ'ο νερό, αισθάνθηκε ζάλη, αλλά κατώ-

θωσε να υπερνικήση τ'ην έντύπωσιν αυτή.

Αλλά ό,τι είδε τόν έκανε να ριγ'η.

Η θάρκα που είχε τ'ους δυό άνδρες,
πήγανε προς τ'ο ρεύμα και προχωρούσε
κατ' ευθείαν άπάνω του.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΚΑ

Ο Κλαύδιος ως εκείνη τ'η στιγμή είχε
κάνει θαύματα για να δραπετεύση, αλλά
τώρα καταλάβαινε ότι όλες του οι προσ-
πάθειες πηγαίνανε χαμένες.

Αφού κατώρθωσε ν' άνακτήση τ'ην έ-
λευθερία του, έθλεπε και πάλι πως κινδύ-
νευε να πέση σ'α χέρια τ'ων φυλάκων του.

Αυτός, που ήτανε τόσο δυνατός, αισθα-
νόταν μιά κούρασι σε όλο του τ'ο σώμα,
ή όποια μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή.

Η τακτική που ακολουθούσαν οι δυό άν-
τρες επέτυχε έντελώς. Η θάρκα έπλησία-
ζε, και μπορούσε κανείς να φαντασθ'η πως
σε λίγο ακόμη θα τόν έφθανε.

Αδίκως ο Κλαύδιος έδιπλασίαζε τ'ους
άγώνες του. Δεν προχωρούσε παρά με
δυσκολία και λίγο. Σε λίγο μάλιστα ά-
κουε καθαρά τ'ην φωνή τ'ων διωκτών του.

Μπρος στον κίνδυνο που διέτρεχε ο δυσ-
τυχής, άρέθηκε στην Θεία Πρόνοια, παρα-
καλώντας να λυπηθ'η τ'ην "Ιωάννα και τ'η
Μαγδαληνή, που ήταν τόσο δυστυχισμέ-
νες και είχαν τόσο τ'ην ανάγκη του, για
να τις προστατεύση από τόν μεγάλο κίν-
δυνο που τις άπειλούσε.

Και στη σκέψη αυτή, παίρνοντας θάρρος,
άρχισε να κολυμπά με δύναμι.

Τ'ην φορά αυτή μπόρεσε και κρατήθη-
κε στο ρεύμα με τ'ο σώμα πλάι, όπως οι
καλοί κολυμβηταί. Ακόμα λίγο και ίσως
κατορθώση να φθάση στην όχθη, ή όποια
δεν ήταν μακρύτερα από είκοσι μέτρα.

Ξαφνικά άκούστηκε ή φωνή τ'ο Μαρ-
τινιάκ:

—Διάβολε! φώναζε ο Γασκωνός. Θά σε
μάθω εγώ πως καμακίζουμε τ'α ψάρια.

Συγχρόνως ο Μαρτινιάκ τοποθετήθηκε
στην πλώρη τ'ης θάρκας και σημαδεύον-
τας με τ'ο καμάκι, που είχε στην άκρη
ένα σιδερένιο άγκιστρι, είπε στον Θαρ-
κάρη:

—Αφησε να τόν φθάσωμε, σύντροφε.

Ο Θαρκάρης σήκωσε τ'ο καμάκι και ή
θάρκα σύρθηκε από τ'ο ρεύμα με ταχύ-
τητα κι' έφθασε κοντά στον κολυμβητή.

Ο Μαρτινιάκ κατάφερε έναντίον του τρο-
μερό κτύπημα με τόν γάντσον.

Ο Κλαύδιος τ'ο περίμενε και θούτ'ηξε.

Και σαν να ήθελε ή Θεία Πρόνοια να
προστατεύση τόν φυγάδα, ένα σύννεφο
σκέπασε τ'η σελήνη.

Σκοτάδι σκέπασε τ'ο
ποτάμι.

—Διάβολε τ'ης Κολάσε-
ως! φώναζε ο Μαρτινιάκ,
θα μ'ας ξεφύγη τ'ο ψάρι.

Ο Θαρκάρης δεν άπ'ήντησε.

Ποιος ξέρει τί να συνέβαι-
νε στην ψυχή α'υτού τ'ο αν-
θρώπου. "Ισως να έπιθυ-
μούσε να γλυτώση ο Ξυλο-
κόπος άπ' αυτήν τ'ην κατα-
δίωξι. Και επειδή ο Γασκό-
νος τόν φώναζε απότομα
σαν να ήθελε να ρίξη σ' αυ-
τόν τ'ην ευθύνην τ'ης άποτύ-
χιας, ο Θαρκάρης είπε:

—Φταίω εγώ άν τ'ο φεγ-
γάρι μ'ας τ'ην έφτιαξε.

—Επρεπε να φέρης ένα
από τ'α δυό φανάρια τ'ο
σκαφιδιού σου!

—Τ'ο σκέφθηκες έσύ πε-
ρισσότερο από μένα; ά-
π'ήντησ

Τὸ Ἀλμπὺμ τῶν Ἀναγνωστῶν

Τέτοιες Φωτογραφίες νὰ μᾶς στέλνετε

1) Ἡ δὶς Μαρὶκα Ἀρβανιτίδου στὴν Πάτρα. 2) Ἐκδρομὴ ἀπὸ Μ. Πεῖκο (ἀπ. Α. Δημητριάδου). 3) Ἡ χαριτωμένη μικρούλα Σ. Ποκοράκη στὴ Θεσσαλονίκη. 4) Στὸ Δημοτικὸ κήπο τῆς Μυτιλήνης (ἀπ. Στ. Λημναίου καὶ Ἰωσήφ Παπαδοπούλου). 5) Ἡ Λαῦλα καὶ ἡ Ἐλένη μετὰ τὴ φιλενάδα τῆς στὸ Πόρτο Λονίη. 6) Ἀναγνώστρις τῆς «Ἀτλαντίδος» στὴν πλατὶς Ἰσταντιμπούλ, Κωνσταντινούπολης (ἀπ. Ν. Νικ.). 7) Β. Λαζαρίδου, ἀνάμεσα στὰ λουλούδια στὸ Βόσπορο (ἀπ. Α. Νικ.). 8) Γαϊδουράτισσά στὴ Πεντέλη. 9) Ἰλένι στὴ Λονδίνα Πενταλόφου (ἀπ. Ἀγ. Βούγια). 10) Ὁ κ. Β. Γραυλὸς καὶ ὁ φίλος του. 11) Ναυτοὶ πρόκοποι τῆς 3ης διόδου Ἡσακίου Κρήτης (ἀπ. Δ. Κανεβάρου). 12) Ἐνα γκρουπ ἀναγνώστων μας. 13) Στὴν κορυφὴ τῆς Πάρνηθος. 14) Στὴ Βαρὶά τῆς Λέσβου (ἀπ. Ε. Π. Κ.). 15) Μαθηταὶ τῆς Α', τάξεως τοῦ Διδασκαλείου Ἰριπιδέως μετὰ τὸν διευθυντὴν κ. Ν. Κακούρη (ἀπ. Α. Γιαννάκος). 16) Στὸν

Ψηλορέτῃ τῆς Κρήτης στὸ πανηγύρι τῆς Ἁγίας Μαρίνης (ἀπ. Γ. Χαρωνίτη). 17) Ἐκδρομὴ Α. Ψ. Ο. Κ. Σ. Πατρῶν (ἀπ. Φ. Μπίμπη). 18) Παγνίδια στὴν αἰμουδιά στὸ Μπαξὲ τοιφλίκ, Θεσσαλονίκης. 19) Ἀναγνὼς Βόλου (ἀπ. Μ. Νάσκαρη). 20) Στὴν αἰσώδαρα τῆς Ἰαλόςας (ἀπ. Ἐλ. Β. Γκούσης). 21) Ἀναγνώστρις τῆς «Ἀτλαντίδος» στὸ Παλῶκι Ἀμαλιάδος (ἀπ. Χρ. Μ.). 22) Ἡ κ. Ε. Ι. στὴν Πάρνηθα. 23) Ἡ δὶς Μ. Μ. Ν. 24) Στὸ Μ. Πεῖκο (ἀπ. Χρ. Κόνη). 25) Οἱ κ.κ. Ν. Κ., Γ. Κ., Ν. Ε. κλπ. στὴ Βάρκιζα. 26) «Ἐρψιθέα» Α. Παπαδοπούλου. 27) Ἡ δὶς Β. Κ. (ἀπ. Δ. Ι. Σ.). 28) Στὴς Νῆες, θέσις Καλαμάκι (ἀπ. Ν. Π. Κουτράνη). 29) Ἐνα γκρουπ ἀναγνώστων μας στὴ Λούτσα. 30) Ἐκδρομὴ στὸν «Ἀλμυρὸς» ἀπ. Ι. Γαϊναριάν.

Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν

Ἐγκυκλοπαιδεία

Ἐὼς σήμερα ἔχουν δημοσιευθῇ στατιστικές σχετικῶς μετὰ τὸ ἔμφυχο ὁλικὸ καὶ τὶς δαπάναις ποὺ ἐστοίχισαν οἱ παγκόσμιος πόλεμος.

Ἐς ῥίζωμε τώρα μιὰ ματιά πρὸ τοῦ 1914. Τὶ ἐστοίχισαν οἱ διάφοροι πόλεμοι, ποὺ δὲν ἔλαβαν τὴν ἔκτασι τοῦ παγκοσμίου, σὲ ἀνθρώπινον ὁλικό.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐθύσασε εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν δύο ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Βέβαια ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι καταπληκτικὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πού τὰ πολεμικὰ μέσα θρίσκονταν σὲ πρωτογενὴ μορφή, δὲν πρέπει ὅμως νὰ μᾶς καταπλήσῃ ὁ ἀριθμὸς, ἀν λάθωμεν ὅτι ὅλη τὰ πόσον χρόνον διήρκεσαν οἱ ἐκστρατείες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τί ἔκτασι ἔλαβον.

Ὁ Μέγας Ναπολέων, τοῦ ὁποῦ αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ἄρχισαν τὸ 1799 καὶ ἐτελείωσαν τὸ 1815, ἄφησε εἰς τὰ πολεμικὰ πεδία ὀκτὼ ἑκατομμύρια νεκρούς, τρία ἑκατομμύρια Γάλλους καὶ πέντε ἑκατομμύρια ξένων ἐθνότητων.

Ὁ Ρωσικὸς πόλεμος τοῦ 1854 800.000 νεκρούς.

Ὁ ρωσσο - τουρκικὸς 400.000, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς 500 χιλ., οἱ ἀποικιακοὶ πόλεμοι 3.000.000 καὶ γενικὰ ὑπολογίζεται, ὅτι ἀπὸ τοὺς Ναπολεοντείους πολέμους μέχρι τοῦ 1913, οἱ διάφοροι πόλεμοι μεταξύ τῶν Ἑθνῶν ἐστοίχισαν εἰς ἀνθρώπινον ὁλικὸν περὶ τὰ 15 ἑκατομμύρια. Σ' αὐτοὺς βέβαια δὲν συμπεριλαμβάνεται ὁ Βαλκανο - τουρκικὸς πόλεμος.

ΠΟΙΟΣ ΕἶΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ;

Ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Νέρων, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς ἀρχαίας Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἐκτός ἀπὸ τὶς τόσες θηριωδίες, τὶς ὁποῖες διέπραξε, ἐσκοτώσας καὶ τὴ μητέρα του, ἔχει δὲ εἰς τὸ παθητικὸ του καὶ τὴν πυρπολῆσι ὁλοκλήρου τῆς ἀρχαίας πόλεως Ρώμης, τὴν ὁποῖαν διέταξε διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίασε ἡ πυρπολῆσις τοῦ Ἀρχαίου Ἰλίου, τοῦ ὁποῖον κατέκαυσαν οἱ Ἑλληνες μετὰ τὴν νίκην των κατὰ τῶν Τρώων.

Ἀνατομία

Ποῖο ζῷο ἔχει τὸν βαρύτερον ἐγκέφαλον; Φαίνεται, ὅτι τὸ μεγαλύτερον θάρος ἐγκέφαλον ἔχει ὁ ἐλέφανς, 3 — 4 χιλιόγραμμα θάρους. Ἰσως δὲ ἐκ τοῦ ἀνεπτυγμένου ἐγκέφαλου τοῦ νὰ ἐξηγητῇ καὶ ἡ νοσημοσύνη τοῦ ζώου αὐτοῦ. Τὸ μεγαλύτερον ὅμως θάρος πραγματικὰ ἔχει ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος, σχετικῶς μετὰ τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος ζυγίζει κατὰ μέσον ὄρον 1325 γραμμάρια, σχετικῶς μετὰ τὸ βάρος σώματος 70 χιλιόγραμμων.

Φυσιολογία

Πόσους σφυγμοὺς ἔχει ὁ ἀνθρώπος στὸ λεπτό; Ἡ στάσις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἐπιδρᾷ εἰς τὴν συχνότητα τῶν σφυγμῶν τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν.

Ὅταν ὁ ἀνθρώπος εἶναι ὀρθός, ἔχει κατὰ μέσον ὄρον 79 σφυγμοὺς στὸ λεπτό. Ὅταν κάθεται 70 καὶ ὅταν εἶναι ὑπτίος ἔχει 67 σφυγμοὺς.

Ἐπίσης ὁ ἀριθμὸς τῶν σφυγμῶν ἀεξάνεται ἢ ἐλαττώνεται κατόπιν ἀφαιμάξεων ἢ αἱμορραγιῶν.

ΠΟΣΟ ΣΑΛΙΟ ΠΑΡΑΓΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ;

Κατὰ τὰς ἐρευνὰς τῆς ἐπιστήμης, οἱ σιελόγονοι ἀδένες ἐκκρίνουν σὲ 24 ὥρας 1500 κυβικά ἑκατοστ. σιέλου.

Μαντική

ΤΙ ΕΣΤΙ ΜΑΝΤΙΚΗ;

Εἶναι ἡ τέχνη διὰ τῆς ὁποίας δύνανται οἱ κάτοχοί της νὰ μαντεύουν τὰ μέλλοντα καὶ νὰ συμβοῦν. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐπίστευον πολὺ στοὺς μάντις. Ἀπόδειξις καὶ τὰ διάφορα μαντεῖα, τὰ ὁποῖα συνεβουλεύοντο καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς.

Σήμερα κυρίως ἡ τέχνη αὐτὴ χρησιμοποιοῖται στὴν Ἀνατολή. Οἱ διάφοροι φακίροι ἔχουν γίνῃ οἱ μῦθοι τῆς μαντικῆς. Οἱ φακίροι ὅμως κατορθώνουν καὶ πολλὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα καταπλήσσουν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐπιστήμονας.

Φακίρος, εἶναι λέξις ἀραβικὴ καὶ σημαίνει ἐπαίτην, ἀλλ' ἡ χρῆσις της καθιερώθη καὶ εἰς τοὺς πλανοδίους θαυματοποιούς τῶν Ἰνδιῶν, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς αἰρέσεως τῶν Γιόγκα, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ μυστηριώδης ἐνῶσις μετὰ τὸ θεῖον. Λέγουν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μετὰ μακροχρόνιους νηστείας καὶ ἀσκήσεις καταλαμβάνονται ἀπὸ παρατεταμένον ὕπνον, κατὰ τὸν ὁποῖον παύει πλέον ἡ ἀναπνοή. Κλείνονται σὲ ὑπόγειες καὶ στενὰς στοᾶς, ὅπου ἡ θερμοκρασία μένει ἡ ἴδια, τρώγουν ἐλάχιστά, ὑπνατίζονται μόνον τῶν προσελώνοντες τὸ θῆμα ἢ εἰς τὸ ἄκρον τῆς μύτης τῶν ἢ εἰς τὸ μεσοθιλάριον.

Τέλος κατορθώνουν νὰ ἐγκλείωνται εἰς φέρετρον καὶ νὰ ἐνταφιάζονται πολλάκις μέχρι 6 ἑβδομάδας καὶ νὰ ἐπανερχονται πάλι στὴ ζωὴ.

Χημεῖα

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ;

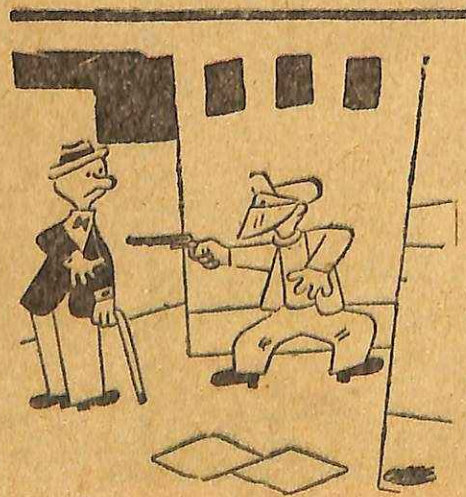
Κατὰ τοὺς εἰδικούς, τὸ ἰσχυρότερον δηλητήριο εἶναι τὸ ὕδροκυάνιο, τοῦ ὁποῦ καὶ λίγες σταγόνες μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀμέσως τὸν θάνατον, εἰς διάστημα ἐλαχίστων δευτερολέπτων.

Γλωσσολογία

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ Η ΛΕΞΙΣ ΑΡΤΗΡΙΑ;

Οἱ ἀρχαῖοι ἱατροὶ ἐπίστευαν, ὅτι μέσα στὶς ἀρτηρίες ὑπάρχει ἀέρας. Ἡ λέξις λοιπὸν αὕτη σχηματίζεται ἀπὸ τὸ τῆρῶ καὶ ἀήρ. Ἀργότερα ἀνεκαλύφθη ὅτι εἰς τὰς ἀρτηρίας κυκλοφορεῖ αἷμα.

★
ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Ὁ λωποδύτης: Ψηλά τὰ χέρια! Φέρε τὸ πορτοφόλι σου!
Ὁ κύριος: Μὲ βάραις εἶσαι, παιδί μου. Γιὰ νὰ πρωτοκάνω!

Τὸ λεξικό...

Ἐγκυκλοπαιδεία...

ΦΙΛΙ—ΦΙΛΗΜΑ. Ἐρώτησαν κάποτε ἔνα εὐθυμολόγο ἀρχιερεῖς τοῦ 1700, τὸ Μονσινιέρ ντε λὰ Σουγιέρ, ἀν θεωρῇ ἡ μάρτυρμα νὰ δώσῃ κανεὶς ἕνα φιλή. «Ἐξαρτάται, ἀπάντησε. Ἀν τὸ φιλή δώθῃ σὲ μιὰ ὥραία γυναῖκα, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡμάρτυρμα, ἀναλόγως τοῦ τρόπου καὶ τοῦ τόπου. Ἀν δώθῃ ὅμως σὲ μιὰ ἀσχημὴ γυναῖκα, βεβαίως τότε εἶναι ἀσυγχώρητο τὸ ἡμάρτυρμα». Κάποτε ὅμως ἐρώτησαν καὶ τὸν περίφημον φιλόσοφον Βολταίρον, τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ ἐνὸς φιλήματος ποὺ δίνεται σὲ μιὰ ἐρωμένη καὶ ἐνὸς ἄλλου, ποὺ δίνεται σὲ μιὰ θεά. Ὁ Βολταίρος δὲν σκέφθηκε πολὺ ν' ἀπαντήσῃ: «Ἐὰν φιλήσῃς τὴ θεά σου, μπορεῖτε νὰ ἔχετε τὰ χέρια στὴν τσέπη. Ἀν φιλήσῃς: ὅμως τὴν ἐρωμένη σου, τότε... τὰ χέρια σου δὲν μποροῦν ἀσφαλῶς νὰ θρίσκονται στὶς τσέπες».

Ὑπάρχουν διάφορα εἶδη φιλημάτων. Φιλία ἀλλὰ γαλλικά, ἀλλὰ σπανιόλα, ἀλλὰ ρουσσά καὶ ἀλλὰ κόκ. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα ὀνομάζονται ἔτσι, γιὰ τὴν διαρκοῦν τόσο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ θρᾷσῃ ἕνα αὐγὸ ἀλλὰ κόκ. Ποῖος ὅμως θὰ εἶχε τέτοια ἀνάσας γιὰ ν' ἀνέβῃ σ' ἕνα τέτοιο φιλή, ἀσφαλῶς αὐτὸς θὰ ἦταν καλὸς καὶ νὰ φύσῃ τρομπόνι ἢ κλαρίνο. Τὰ κινηματογραφικὰ φιλήματα εἶναι δύο εἴδη: Εἶναι ἐκεῖνα ποὺ βλέπετε νὰ δίνονται μπροστά σου στὴν ὁθόνη μεταξύ τοῦ πρωταγωνιστοῦ καὶ τῆς πρωταγωνιστρίας καὶ ἐκεῖνα ποὺ βλέπετε ὅταν θὰ γυρίσετε λιγάκι πλάι σου, δεξιὰ ἢ ἀριστερά, μεταξύ ἐκείνων ποὺ παραπαίρνονται ἀπὸ τὸ αἶσθημα καὶ ἀπὸ τὸ σκοτάδι, νέοι καὶ ἀγνώστοι πρὸς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας.

Ὀνομάζονται φιλή ἀλλὰ Τζόαν Κράουφορντ, τὸ φιλή ποὺ ἀφίρνει στὸ μάγουλο ἕνα σημάδι ἀπὸ καρυνίνο. Τὸ φιλή ἀλλὰ Γκρέτα Γκάρμπο εἶναι τούναντιον «Ὅπως σὺ τὸ θέλεις».

Νὰ φιλᾷς μιὰ γυναῖκα ἀλλὰ Μαντσὺ σημαίνει νὰ τῆς δίνῃς ρίγη.

Νὰ φιλᾷς μιὰ γυναῖκα ἐνῶ οδηγεῖς αὐτοκίνητον, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ διασκεδαστικὸ γιὰ σὺς, ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τοὺς περαστικούς ποὺ πάνε νὰ προπεράσουν τὸ δρόμο.

Φιλᾷς τούναντιον ἀνάλογα μετὰ τὶς περιστάσεις, μπορεῖ νὰ σημαίνῃ ἕνα μικρὸ φιλή... ἢ καὶ μιὰ προκαταβολή γιὰ κεραυνόβλο ἔρωτος.

Γιὰ κείνους ποὺ θέλουν νὰ κάνουν τὸ γλωσσολογικὸν, πάλι ἀναλόγως μετὰ τὶς περιστάσεις καὶ τὶς γνωριμίες ποὺ κάνουν, πρέπει νὰ γέρουν γιὰ νὰ τὸ γυρῶν σὲ ὅλες τὶς γλώσσες πὼς λέγεται τὸ φιλή. Δηλαδή ὅχι μόνο τὴ λέξι «φιλή», ἀλλὰ ὅλη τὴ φράσι «ἐδόσε μου ἕνα φιλή». Ἀνεξαρτήτως τώρα ἀν αὐτὸς ποὺ τὸ ζητᾷ, δεχθῇ φιλή ἢ κανένα μπάτσο. Λοιπόν:

Ἀγγλικά: Give me a kiss
Ρουσσικά: Podeli menia
Ἰταλικά: Dammi un bacio
Γαλλικά: Un petit baiser

ΧΟΡΟΣ—ΧΟΡΕΥΩ. Ὁ χορὸς συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀγκαλιάζῃς μιὰ δεσποινίδα καὶ μετὰ τὸ πρόσχημα μερικῶν βηματισμῶν στὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς νὰ τῆς λές σιγανὰ ἀν θέλῃ νάρθῃ νὰ εἴ καὶ σπᾶνους πινάκας στὸ σπῆτι, ἀν θέλῃ νὰ κινή ἕνα περίπατο μετὰ τὸ αὐτοκίνητον καὶ λοιπὰ τέτοια ἐνδιαφέροντα πράγματα. Τὸ ἐνδιαφέρον συνήθως ὅπως καταλαβαίνετε δὲν εἶναι νὰ εἰσαι προσεχτικὸς στὸ χρόνο τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ νὰ συνδυάζῃς πάντα κατὰ τὴν νῦν ποὺ χορεύεις. Πολλὰς φορὲς συνδυάζονται γάμοι. Πάντως τὸ καλύτερον εἶναι αὐτὸ. Τὸ πῶς μοντέρνον τραγοῦδι καὶ πῶς κατὰλληλον γιὰ χορὸ εἶναι τὸ «Stormy weather» γιὰ τὸν ἀπλουστατὸ λόγον ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς μουσικῆς, τὸ φῶς σβύνει κατὰ τὰ διαστήματα, νωρὶς νὰ καταλάβῃ κανεὶς ποτὲ τὸ ἰατρί.

Αὕτη τὴ φορά δὲν θὰ ζητήσωμε ἀπὸ τὶς

...τῆς ἀγάπης

τοῦ μοντέρνου κοριτσιοῦ

πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου νὰ μᾶς καθορίσουν τὴν ἰδέαν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς πρωταγωνίστριες τῶν ἐρωτικῶν ρωμάντων. Ἡ Μούρα λέει: «Τὸ slow εἶναι ἕνας αἰσθηματικὸς περίπατος μετὰ τὴν ἀγάπην σου».

Ἡ Καρόλα Προσπέρ: «Τὸ θᾶλς εἶναι μιὰ ἐξομολόγησις ἔρωτος σὲ τρεῖς χρόνους».

Ἡ Λουτσιάννα Πεβερέλλι: «Τὸ ταγκὸ εἶναι ἕνα κλάμα μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου».

Πρὶν ν' ἀρχίσετε νὰ χορεύετε ἀν δὲν ἔχετε αὐτὸ μουσικόν, καλὰ θὰ κάνετε νὰ ρωτᾷτε, τί χορὸ παίζουν τὰ ὄργανα γιὰ νὰ μὴ σᾶς θυμῇ ἐκεῖνο ποὺ συνέβη κάποτε στὸν Οὐάλλας Μπιρρη.

Λέγανε πὼς αὐτοὺς δὲν ἤξερε νὰ χορεύῃ. Ἐὰν θράδῃ λοιπὸν μερικοὶ φίλοι του τὸν ὑποχρέωσαν νὰ χορεύῃ μετὰ δεσποινίδα. «Ὅταν σταμάτησε ἡ μουσική, ὅλοι ρωτήσανε τὴ δεσποινίδα ποὺ χορεύε μαζί του: «Ἐ, λοιπόν, πὼς χορεύεσθε ὁ Οὐάλλας;» «Πολὺ ὠραῖο θᾶλς, μολονότι ἡ μουσική ἔπαιζε ταγκόν».

ΠΑΡΑΜΑΝΝΑ: Ὑπάρχουν ἀκόμα μερικά δαίγματα στοὺς δημόσιους κήπους. Συνηθῶς κοντὰ σ' αὐτὴν θρίσκει καὶ ἕνας στρατιώτης τὸ πεζικό, ὁ ὁποῖος παίρνει ὕψος στρατηγού.

Δὲν μποροῦν ὅλες οἱ γυναῖκες νὰ κάνουν τὴν παραμάννα. Χρειάζεται νὰ ἔχουν χαρίσματα ὡς προσωπικά.

Π.χ. ἡ Γκρέτα Γκάρμπο μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ μεγάλη ἡθοποιός, ἀλλὰ πετὲ τῆς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ παραμάννα.

Τούναντιον ἡ Κλωντὲ Κολμπερ ποὺ εἶδατε στὸ «Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ» μᾶς ἔδωσε νὰ καταλάβωμε ὅτι σὲ μερικές σκηνὰς ἀπὸ κείνο τὸ φιλμ, κατέχει ὅλα τὰ προσόντα γιὰ παραμάννα.

ΩΜΟΡΦΙΑ: Δὲν εἶναι γνωστὸν ἀκόμα ἀν πράγματι ὑπάρχῃ ἡ ὁμορφιά. Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ σοῦ ὑπενθυμίσῃ ὅτι δύο γυναῖκες μονάχα ὑπάρχουν ἢ ὑπῆρχον ὁμορφες: Ἡ μιὰ ἀπέθανε καὶ δὲν ἔχει μείνει παρὰ μονάχα ἐκείνη.

Ὁ Καζανόβας ἔλεγε: Γιὰ τὸν ἄντρα, ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ὁμορφες, ὅσες δὲν ἔχει ἀκόμα κατακτήσει. Κι' αὐτὸ, ὅπως βλέπετε, δὲν εἶναι κριτήριον γιὰ τὴν ὁμορφιά μιᾶς γυναίκας.

Κάθε λαὸς ἔχει τὸ δικὸ του γούστο ὁμορφιάς. Οἱ Ἀγγλοὶ λένε πὼς τότε εἶναι ὁμορφὴ μιὰ γυναῖκα, ὅταν φορῇ παπούτσι νούμερο 47. Γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν εἶναι ὁμορφὴ ἡ γυναῖκα ἀν δὲν ἔνῃ τὴ μύτη στραμμένη πρὸς τὰ πάνω. Γιὰ τοὺς Ἑλλήνας τούναντιον πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ μοιάζῃ τῆς Ἀφροδίτης. Οἱ Γερμανοὶ ἀρέσκονται στὴ χοντρή ὁμορφιά.

Οὔτε στὸν κινηματογράφον δὲν κατορθώνουμε νὰ καθορίσωμε τὴν ὁμορφιά.

Ἀκούς τὸν ἕνα καὶ λέει: «Ὁραῖα πόδια», ὁ ἄλλος «Ὁραῖο σῶμα», ὁ ἄλλος «Ὁραῖο μουτράκι».

Κάποια σλαβικὴ παροιμία λέει: Γυναῖκα δὶχως ὁμορφιά, δὲν εἶναι γυναῖκα.

ΣΤΟΜΑ: Τὸ στόμα χρησιμομεῖται γιὰ νὰ φιλή, νὰ ἀναπνέῃ, γιὰ νὰ τρώῃ. Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ στόμα χρησιμομεῖται καὶ γιὰ νὰ μιλά, ἀλλὰ ὅπως εἶπε ὁ Πυθαγόρας: «Τὸ μόνο λάθος ποὺ ἔκανε ἡ φύσις ἦταν νὰ δώσῃ στόμα στὴ γυναῖκα νὰ μιλά καὶ αὐτὰ στὸς ἄνδρες γιὰ νὰ τὴν ἀκούν». «Καὶ πὼς εἰς τὴν φύσιν, διδάσκαλε, τὸν ἐρώτησε ἕνας ἰατρίτης τοῦ λιγανὰ φλύαρος». «Σὲ σᾶς θὰ εἶδεναι π.χ. δύο αὐτὰ μιὰ μονάχα. Καὶ σὲ μένα μονάχα ἔνα στόμα». «Καὶ γιατί;» «Γιὰ νὰ μπορῇτε νὰ μ' ἀκούτε, ἐνῶ ἐγὼ δὲν θ' ἀκούω τὶς ἀνοησίες σου».

Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πὼς πέθανε ὁ Μ. Ναπολέων

Τὸ τέλος τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ

Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Μ. Ναπολέοντος στὴν Ἀγία Ἐλένη βάσταξε πάνω κατὰ ἑξῆς χρόνια. Ἀπὸ τοῦ 1815 μέχρι τοῦ 1821. Ἀπὸ τοῦ 1816 ἡ ὑγεία τοῦ Μεγάλου αἰχμαλώτου ἄρχισε νὰ κλονίζεται, λόγω τοῦ περιορισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθυγιεινοῦ κλίματος τοῦ νηιοῦ. Ὁ γιατρός του, ὁ Μέρσ, γιατρός τὸν ὁάγγλικον ναυτικοῦ, εἰδοποίησε σχετικῶς τὸν διοικητὴν τοῦ νηιοῦ Οὐδσον Λόου, μὰ αὐτὸς δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχὴ στὴν πληροφορία τοῦ γιατροῦ.

Τὸν Αὐγουστο τοῦ 1817 ὁ ἴδιος γιατρός ἔκανε γνωστὸ, πὼς ὁ Ναπολέων ἔπασχεν ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ ἥπατος.

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ γιατρός κατηγορήθηκε πὼς ἔδιδε ψευδτικὰς πληροφορίες, παύθηκε καὶ διατάχθη νὰ γυρίσῃ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Ὡστόσο ἡ ἀρρώστεια τοῦ Ναπολέοντος χειρότερε καὶ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1819, ὁ αἰχμάλωτος ἔπαθε ἀπὸ ἡμικληνίας. Ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔστειλε τότε ἄλλο γιατρόν, τὸν Στόκι, ποὺ ὕστερα ἀπὸ πέντε ἐπισκέψεις ποὺ ἔκανε στὸν Ναπολέοντα, παρεπέμφθη στὸν Στρατοδίακτο, μετὰ τὴν κατηγορίαν, πὼς ἔδινε ψευδτικὰς πληροφορίες γιὰ τὴν ὑγείαν τοῦ «στρατηγού» Βοναπάρτη! Καὶ ὁ γιατρός αὐτός, ὅπως καὶ ὁ προηγούμενος, εἶχε διαγνώσει πάθει τοῦ ἥπατος, ἀρρώστεια ποὺ τότε ἦταν πολὺ διαδομένη στὸ νησι τῆς Ἀγίας Ἐλένης. Μὰ οἱ ἀγγλικὲς ἀρχὲς δὲν ἤθελαν κατ' οὐδένα λόγον νὰ παραδεχθοῦν πὼς ὁ Ναπολέων ἦταν ἀσθενὴς καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Εὐρώπης.

Ἐπέτρεψαν ὥστόσο στὸν Ναπολέοντα νὰ καλέσῃ τὸν γάλλο γιατρόν. Ὁ γιατρός ποὺ ἔφθασε, ἦταν νεὸς, χωρὶς πείρα καὶ δὲν φάνηκε καθόλου γρησῖμος στὸ δοξασιμένον αἰχμάλωτον.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔπαθε καὶ τὸ στομάχι τοῦ Ναπολέοντος ἀπὸ καρκίνον, πρᾶγμα ποὺ μόνο ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατόν του διέγνωσαν.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1821 ὁ Βοναπάρτης κατέληξε ἀπὸ γενικὴ ἀδυναμία. Κάθε μέρα βυθιζότανε σὲ νάρκη καὶ τὰ μάτια του δὲν μποροῦσαν ν' ἀνέξουν στὸ φῶς. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε περιορῶσε τὶς μέρες τοῦ

καταχωρεῖ στὸ ἡμερολόγιον τὶς ἀμφιβολίας τοῦ γιατροῦ Ἀρνάουτ γιὰ τὶς παθήσεις τοῦ Ναπολέοντος.

«Δὲν μπορῶ ν' ἀνακαλύψω σ' αὐτόν, ἐναγγέλλει ὁ γιατρός, παρὰ μόνο τὸ χροῖμα τοῦ ὑπερβολικὰ χλωμοῦ καὶ πτωχὰς τῶδες. Ἐκανε ἐμετὸ μπροστὰ μου κι' αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ἔκτακτον σημεῖον ποὺ παρατήρησα. Ἀλλὰς τὸ δὲν ἤμεσε πολὺ».

Στὶς 16 Ἀπριλίου, ὁ ἴδιος γιατρός προσθέτει: «Ἐὰν ἕνα καράδι τῆς γραμμῆς ἔφθανε αὐρίον πρὸς τὴν Ἀγγλίαν γιὰ νὰ τὸν πάρῃ ἀπ' ἐδῶ, εἶμαι βέβαιος πὼς γρήγορα θὰ γίνονταν καλά».

Στὰς 25 τοῦ ἴδιου μηνός, ὁ παράδοξος αὐτὸς γιατρός ἐπαναλαμβάνει γιὰ τρίτην φορὰ πὼς πρόκειται περὶ ὑποχονδρίας. Ὡστόσο, αὕτη τὴν φορὰ παραδέχεται πὼς ἡ θεραπεία τοῦ θὰ εἶναι μακροχρόνιος, γιὰ αὐτὸς, ἀν γιατρός, δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ στὸν στρατηγὸν Βοναπάρτη ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν ἔκανε καλά. Ὅταν δὲ ὁ Λόου τὸν ρωτᾷ μετὰ περιέργεια ποῖο εἶναι τὸ εἶδος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ: «Ἡ ἐλευθερία!» ἀπαντᾷ ὁ γιατρός.

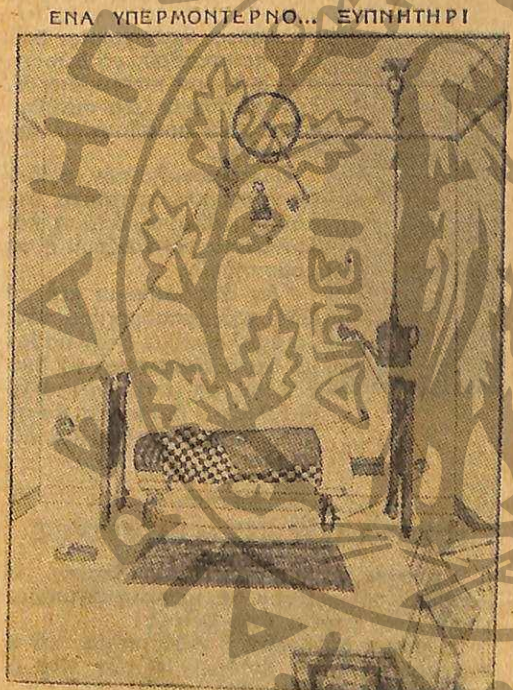
Στὶς 27 καὶ 28 Ἀπριλίου ὁ Ναπολέων καταλαμβάνεται ἀπὸ ἐμετούς, ὁ δὲ κρύος ἰδρώτας, τὰ παραμυλητὰ καὶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀγωνίας λένε πὼς ἔφθασε τὸ τέλος του.

Στὶς 5 Μαΐου ὁ Λόου τελειώνει ὡς ἑξῆς τὸ ἡμερολόγιόν του:

«Στὶς 7 τὸ πρωῒ ἕνα σημά ἐξοποίησε τὸν διοικητὴν, πὼς ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ». Ὡστόσο ἡ κατάστασις τοῦ δὲν χειρότερεται παρὰ ὕστερα ἀπὸ τὰς 3 τὸ ἀπογευμα. Τὴ στιγμὴ αὕτη ὁ γιατρός Ἀρνάουτ ἔστειλε γραμμὲνες μετὰ μολυβὶ αὐτὲς τὶς γραμμὲνες:

«Ὁ σφυγμὸς εἶναι πολὺ ἀσθενὴς, μὰ ἡ ἀγωνία θὰ κρατήσῃ μερικές ὥρας ἀκόμα». Στὶς 5 καὶ 30 ὁ γιατρός ἔγραψε: «Εἶναι χειρότερα» ἢ ἀναπνοὴ εἶναι βεβαιωμένη καὶ πολὺ δύσκολη. Καὶ λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὶς 6, τὴν ὥραν ποὺ ὁ ἡλῖος ἔδωκε ὁ γιατρός ἔγραψε: «Τελευτήσας».

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΣΚΥΛΛΙ ΠΟΥ ΓΕΛΑ — ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΟΥΝΕΛΙ — Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑ

Ίδου τρία ζώα, τὰ ἵποια ἀπασχόλησαν κατὰ πολὺ τὴ γενικὴ παγκόσμια περιέργεια.

Ὁ σκύλλος, ὅλοι ξέρουν, ὅτι ἐπιδεικνύει ἑκατὸ τρόπους εὐθυμίας.

Ἀλλὰ ποτέ του δὲν γελᾷ. Ἐν τούτοις κάποιος Ἀγγλος φωτογράφος κατάρθωσε νὰ πιάρῃ μιά φωτογραφία ἐνὸς σκυλλιοῦ πού ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

Πολὺ πιθανὸν τὸ ζῶον αὐτὸ νὰ χασμουριέται. Ἀλλὰ εἴ- ται ὅπως φαίνεται καθαρά μᾶς παρουσιάζει ἕνα σκυλλί πού ξελιγώνεται ἀπὸ τὰ γέλια.

Μεγαλειότερη ὅμως ὑπομονὴ ἔχει δείξει ὁ Γκιουζέπε Μπαράτα ἀπὸ τὸ Μιλὰν, ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ μετατρέψῃ καὶ νὰ κἀνῃ κοσμικώτατο ἕνα κουνέλι.

Ὅπως ξέρομε ὅλοι τὸ ζῶον αὐτὸ εἶνε ντροπαλὸ καὶ φοβι- τσάρικο.

Ἐν τούτοις, τὸ κουνέλι πού ὑποδεικνύει ἡ εἰκὼν μᾶς πα- ραστέκεται σὲ σαλόνια, κά- θεται στὰ πί- σω πόδια, χαι- ρετᾷ καὶ δέγε- ται τὰ χάρδια τῶν παριστα- μένων.

Τὸ ταΐζουν μὲ μπιμπελὸ σὰ μικρὸ παι- δι.

Ἐνα τρίτο περίεργον φαινόμενο εἶνε, ὅπως μᾶς ράφει ὁ Ἑκτωρ Ζὸν Μονπᾶς — ἡ περίπτωσις ἐνὸς κόρακα, τὸν ὁποῖον ὁ Φάουστο Μιτσούρα ἐπέτυχε νὰ κἀνῃ ἕνα κοράκι... νὰ γελᾷ.

καταστρέφει τὸ ἔντομον αὐτὸ, γιὰ τοῦτο οἱ Αὐστράλοι παρήγγειλαν στὴν Εὐρώπῃ μιά μεγάλη ποσότητα ἀπὸ ψεῖρες γιὰ νὰ πολεμήσουν τὰ ἔντομα πού καταστρέφουν τὶς φυτεῖές τους.

Ἀλλὰ τί θὰ εἰσαγάγουν ἔπειτα οἱ αὐ- στραλιανοὶ καλλιεργηταὶ γιὰ νὰ ἐξαφα- νίσουν τὴν ψεῖρα πού θὰ τοὺς πλημμυρίσῃ κατὰ ἑκατομμύρια;

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΚΑΡΔΙΟΚΛΕΦΤΕΣ

Ἐνας περιστερόφιλος Ἰσπανὸς κατέ- χει, ὅπως μᾶς λέγει μιά ἐφημερίδα τῆς Μαδρίτης, ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀρσενικῶν περιστερῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐξασκηθῇ νὰ κάνουν τοὺς Δὸν Ζουάν.

Ὅταν οἱ καρδιοκλέφτες αὐτοὶ περιστέ- ροι πηγαίνουν σὲ καμμιὰ περιστερῶνα, ἔχουν τὸν τρόπο τους νὰ καταφέρνουν τὰ θηλυκὰ περιστέρια νὰ τὰ ξελογιάζουν καὶ νὰ τὰ ἀπαγαγουν.

Ὁ τρομερὸς αὐτὸς περιστερόφιλος κα- τάρθωσε σὲ διάστημα τριῶν μηνῶν νὰ μα- ζέψῃ στὸ κτήμα του περὶ τὰς 3500 περι- στέρια ἀπὸ τὶς διάφορες περιστερῶνες τῆς Μαδρίτης καὶ τῶν περιχώρων.

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ ΑΓΡΙΩΝ ΕΘΙΜΩΝ

Οἱ ἐλεύθεροι πολῖται τῆς Νέας Γουίνε- ας ἐξελλίσσονται καταπληκτικά.

Πεισιμένοι ὅτι εἶνε καλλιτέχναι τοῦ χοροῦ, ἀρχισαν νὰ μὴν παρέχουν τὸ χορὸ τοὺς δωρεὰν στοὺς ταξειδιῶτας ἐπισκέ- πτας τοῦ νησιοῦ.

Οἱ διάφοροι αὐτοὶ ταξειδιῶται ἔρχον- ται γιὰ νὰ δοῦν ἀγρίους καὶ οἱ ἐξυποί... αὐτοὶ ἀγριοὶ ἐπωφελοῦνται τῆς ἀμερικα- νικῆς περιεργείας.

Ὅταν τοὺς ζητοῦν, λοιπὸν, νὰ τοὺς ἐκ- τελέσουν ἕνα χορὸ, τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν φωνάζει στοὺς ὑπηκόους του: «Χορεῦτε τὸ χορὸ τοῦ θανάτου».

Εἶνε ὁ χορὸς ὁ πιὸ συνηθισμένος σ' αὐ- τὰ τὰ μέρη.

Ὁ χορὸς αὐτὸς, λοιπὸν, πληρώνεται προκαταβολικῶς γιὰ νὰ ἐπιδειχθῇ.

Τότε ὁ πιὸ τολμηρὸς τῶν περιηγητῶν ζητᾷ τὴν ἄδεια νὰ φωτογραφίσῃ τὸν χο- ρὸ ἢ καὶ μερικoὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρι- ανθρώπους.

Εὐχαρίστως, ἀπαντᾷ ὁ ἀρχηγὸς, ἀλ- λά ἡ διατίμησις εἶνε ἕνα δολλάριο γιὰ κά- θε φωτογραφία.

Οἱ Παπουαί, λοιπὸν, αὐτοὶ ἔχουν φθά- σει σ' ἕνα τέτοιο βαθμὸ πολιτισμοῦ πού ἀρχισαν νὰ πουλοῦν τὴν φήμην τους γιὰ ἀγριάνθρωποι.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

—Ὁ Καρνέρας σηκώνει πολλὰ καντά- ρια θάρρος, μὰ ἐγὼ ἀπ' τὰ γεννοφάσκια μου ἤμουν πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτόν.

—Ὁ! καὶ πῶς αὐτό;

—Ἐκρατοῦσα σηκωμένους ὄλη νύχτα τοὺς γονεῖς μου καὶ τοὺς γειτόνους μᾶς.

—Ποιὸ εἶνε τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα γιὰ νὰ πᾶς ποδηλοτάδα;

—Ἡ στρόφι.

—Ὁχι.

—Νὰ ἀνεβῇς στὴ σέλλα ἐνῶ τρέχεις.

—Ὁχι.

—Μὰ τότε τί;

—Ν' ἀγοράσῃς τὸ ποδήλατο.

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ὁ θεὸς στὸν μπαμπὰ τῆς μικρῆς: Πῶς πᾶνε οἱ μελέτες τῆς ἀνεψιάς μου;

Μπαμπὰς: Θαυμάσια, μὲ τὰ μούτρα ἔ- χει πᾶσι σὲς ὁ...μελέτες!

ΠΩΣ ΕΦΕΥΡΕΘΗ ΤΟ ΜΕΤΡΟ

Ἐπιφορισμένοι ἀπὸ τὸ κράτος κατὰ τὸ 1790 νὰ βροῦν ἕνα νέο εἶδος μετρήμα- τος οἱ ἐπιστήμονες Ντελάμπρ καὶ Πεσσάν, ἐμέτρησαν τὸ μέρος τοῦ Ἰσημερινοῦ με- τὰ τὴν Βαρκελώνης καὶ Βανκέρκης.

Ἐπὶ τοῦ δεδομένου αὐτοῦ ἐλογάριασαν τὸ μᾶκ, ἢ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ πῆραν ὡς μονάδα τὸ τεσσαρακοντοχιλιοστὸν τοῦ ὁ- λικοῦ μήκους, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν μέτρο καὶ τὸ ὁποῖον καθιερώθη ὡς μονὰς μετρή- ματος.

Η ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΕΙΣΑΓΕΙ ΨΕΙΡΕΣ

Υπάρχει κάποια χώρα τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι περιμένουν μὲ μεγάλη ἀνυπομο- νησία ἕνα φορτίο ἀπὸ ψεῖρες!

Ἡ χώρα αὕτη εἶνε ἡ Αὐστραλία καὶ οἱ εἰσαγωγεῖς τῶν ἐντόμων αὐτῶν εἶνε οἱ καλλιεργηταὶ μῆς περιφερείας τοῦ ἐσω- τερικοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶδαν νὰ καταστρέφον- ται οἱ φυτεῖές τους ἀπὸ μιά περίεργη ἀρ- ρώστεια, προερχομένη ἀπὸ ἕνα ἔντομον.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ ψεῖρα

Ἡ Σίλλη ρίχτηκε στὸ κρεβάτι κι' ἀρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά της, μὲ φω- νὴ καὶ μὲ κλάματα.

—Ὁχι, ὄχι, τὸ γιατρό δὲν τὸν θέλω, θέλω τὴ μαμά, μονάχα τὴ μαμά!

ΧΙ
Τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες εἶχανε περάσει. Πέρασαν ὅμως τόσο ἀργά, τόσο σι- γά.

Καὶ δὲν φέρανε καμμιὰ μεταλλαγὴ στὴν κατάστασι τῆς Σίλλης.

Πέρασαν στιγμὲς πού ὑποβοηθοῦσαν ὅμως τὴν κρίσιμην θέσιν της.

Θυμότανε ἕνα φίλμ, πού εἶχε δῆ κά- ποιο θράδυ, μὲ μιά εὐθυμὴ συντροφιά, πού τότε δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξά- ψῃ τὴν ἐρωτικὴν τῆς διάθεσιν. «Ὅκτῳ κο- ρίτσια μέσα στὴν θάρκα».

Ἡ ἱστορία μῆας κοπέλλας πού περ- νοῦσε ὄρες ἀγωνίας στὴν ἴδια ἀκριβῶς κατάστασι πού ἐρισκότανε τώρα καὶ ἡ Σίλλη.

Ἀλλὰ ἡ κοπέλλα τοῦ φίλμ εἶχε τοῦ- λάχιστον ἕνα ἀντρα στὸ πλευρὸν της, ἔ- ναν ὑπεύθυνον, ὁ ὁποῖος μοιραζότανε μᾶ- ζι τῆς τὴ θλίψιν της.

Τοῦλάχιστον νὰ ἤξερε! Ἦταν ἀνάγκη νὰ φωνῇ θαραλάει ἀποφασιστικῇ. Ἐ- πρεπε νὰ ὑποστῇ τὴν ταπείνωσιν μῆας ἐ- πισκέψεως γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ πᾶρῃ ἕνα γι- ατρό ἀγνώστο, νὰ δώσῃ ἕνα ψεύτικο ὄνο- μα ἢ νὰ ζητήσῃ τὰ φῶτα τοῦ οἰκογενεια- κοῦ ἱατροῦ πού θεράπευε τὴ μητέρα της καὶ εἶδε νὰ γεννιοῦνται αὐτὴ καὶ ἡ Ἀ- πῖνα;

Κάθε μιά ἀπὸ τὶς δύο ἀποφάσεις της παρουσίαζε τὴ θλιθερὰ της ὄψιν καὶ μο- νάχα ἔπειτα ἀπὸ μεγάλη σκέψιν ἡ Σίλ- λη ἐπρωτίμηνε τὴ δεύτερη.

—Θὰ μὲ πάρῃς μαζί σου; τῆς ἔλεγε ἔ- κεινο τὸ ἀπόγευμα ἡ Ἀπῖνα, ἐλπίζοντάς την ὅτι ἐτοιμαζότανε νὰ βγῇ ἔξω.

—Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν μπορῶ!

—Α, κατάλαβα... Θὰ πηγαίνῃς σὲ κα- νένα ἐρωτικὸ ραντεβού... Βλέπω πῶς ἔ- θαλας μεταξωτὰ ἐσώρουχα.

—Τί εἶπες; Ντροπὴ σου! Πάψε.

—Ναί, ναί, ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβού μὲ τὸν Ἐμμανουήλ, εἴ! Τ' ἀκουσα ἐγὼ προ- χτές πού σοῦ τῶλεγα.

Ἡ Σίλλη πῆρε δρόμο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴ τὴν δειρῇ.

Τῆς φαίνόντουσαν ἐνοχλητικῆς οἱ θερ- μές ἡμέρες τοῦ φθινοπώρου!

Δὲν τὴν ἐνδιέφερε πιά νὰ τὶς χρησιμο- ποιήσῃ.

Ἐνα ἑλαφρὸ ἀεράκι εἶχε σηκωθῇ, πού παρέσυρε τὰ ἐπὶ φύλλα τῶν δέντρων.

Κ' ἐκείνη περπατοῦσε, προχωροῦσε λι- γερῇ καὶ χαριτωμένῃ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς λεωφόρου.

Στὴ γωνιά πού πῆγε νὰ στρίψῃ ἦρθε ἀντιμέτωπὴ μὲ μιά πρῶνν συμμάθητρά της.

Προσπάθησε νὰ τὴν ἀποφύγῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

—Καλημέρα, Σίλλη, φώναξε ἡ νέα σταματώντας την. Ἀν ἤξερες ἀπὸ πόσον καιρὸ σκέπτομαι νὰ σοῦ τηλεφωνήσω!

Βρισκόσουν στὴν ἐξοχί.

—Ναί, στὸ Λίνο. Καὶ σύ;

—Στὸ Βαράτσι. Διεσκέδασα πάρα πο- λὺ. Σὲ θρίσκω πολὺ καλά.

—Ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Σίλλη. Καὶ ὁ- μως σήμερα δὲν εἶμαι καὶ τόσο καλά. Δὲν βρίσκεις τὰ μάτια μου λιγάκι πε- ριέργα;

—Τὰ μάτια περίεργα; Λιγάκι... ναί! Ἦ Σάν νὰ εἶχες πυρετό. Ποῦ πηγαίνεις τώρα;

—Πᾶω νὰ θρῶ μιά κυρία, εἶπε ψέμ- ματα ἡ Σίλλη, ἐδῶ στὴν ὁδὸ Μπελλίνι.

—Τότε, ἀν δὲν σὲ ἐνοχλῶ, μπορῶ νὰ σὲ συνοδεύσω.

Καὶ ἡ νέα τὴν πῆρε φιλικὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Ὄνομάζετο Μαγδαληνὴ Ρικιέρνι: μιά συνηθισμένη κοπέλλα ἀπὸ μιά ἀστική οἰκογένεια.

Κάποτε εἶχανε σχέσεις πιὸ στενές μὲ τὴ Σίλλη.

Φθάσανε μπροστὰ σ' ἕνα μέγαρο. Στα- μάτησαν.

—Ἐδῶ θ' ἀνέβῃς; ρώτησε ἡ Μαγδα- ληνή. Ἐδῶ κάθεται ὁ καθηγητὴς πού παρασάθηκε στὴ γέννα τῆς ἀδελφῆς μου. Δὲν τῶμαθες πῶς ἔκανε ἑγοράκι;

Ἐπὶ φέρε πάρα πολὺ. Τώρα ὅμως εἶνε εὐτυχισμένη!

Ἐπὶ φέρε λοιπὸν γυναῖκες εὐτυχισμέ- νες, γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ γέννησις ἐνός παι- διοῦ ἦταν μιά ἀνέλπιστη εὐτυχία;

—Πότε θὰ ἐξανιδωθοῦμε; Εἰσαι ἐλεύ- θερὴ τὸ Σάββατο;

—Ναί, μοῦ φαίνεται.

—Τότε θὰ περᾶσω νὰ σὲ πᾶρῶ τὸ Σάββατο σὲς τέσσερες καὶ θὰ πᾶμε πε- ρίπατο.

Τὸ Σάββατο: μιά μέρα τόσο κοντινὴ. Μὲ τί ψυχικὴ διάθεσιν θὰ ἐυνοῦσε. Μή- πως μὲ τὴ συνηθισμένη ἀπελπισία της;

★

Στὴν αἰθουσα ἀναμονῆς μιά αἰθουσα ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες τῶν γιατρῶν. Οἱ τοῖχοι ἦσαν στολισμένοι μὲ θρέφῃ.

Στὸ μεσαῖο ντινᾶνκι καθότανε μιά νεαρά κυρία πολὺ προχωρημένη στὰ νειάτα της, ἡ ὁποία συνωδεύετο καὶ ἀπὸ τὴ μητέρα της.

Σὲ μιά γωνιά, ἕνας ἄντρας καὶ μιά γυναῖκα μιλοῦσαν ἰδιαιτέρως.

Ὁ ἄντρας εἶχε τὰ μάτια του καρφω- μένα ἐπάνω της. Τὴν κύτταξε μὲ τρυφε- ρότητα.

Ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο πού ἦταν ἡ κλινικὴ ἀκούονταν ἡ φωνὴ τοῦ γιατροῦ εὐθυμ, πού μιλοῦσε μὲ μιά ἄλλη λεπτὴ γυναικείαν.

Ἀκούσθηκε ὁ θόρυβος μῆας πόρτας πού ἀνοίγε γιὰ νὰ φύγῃ ἡ ἐπίσκεψιν.

Ἐπειτὰ ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ φάνηκε ἕνας κύριος μὲ γενάρκι καὶ μὲ ἀσπρὴν παυκαμίσια.

Ἐρρίξε ἕνα ἀδιάφορο βλέμμα στὴ Σίλλη.

Στ' ἀναμεταξύ φθάσανε κι' ἄλλοι ἐπι- σκέπτες, ὅλοι μὲ μιά εὐθυμὴ φυσιογνω- μίαν.

Δίπλα στὴ Σίλλη κάθησε μιά γυναι- κούλα τοῦ λαοῦ. Ἀρχίσε νὰ τὴν κυττά- ζῃ μὲ συμπάθεια καὶ ἀλληλεγγύην, αὕτη συνηθὼς πού ἐκφράζον ἐκεῖνοι πού πᾶ- σουν ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια.

Κάποιο περιθιὸν ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέ- ρια τῆς νέας, πρᾶγμα πού τοὺς ἔκανε ν' ἀρχίσουν τὴν κουβένταν.

—Εὐτυχισμένη ἐσύ, πού μπορεῖς καὶ σκύβεις ἀκόμα μὲ τόση εὐκολία.

Ἡ Σίλλη τῆς χαμογέλασε.

—Εἶνε τὸ πρῶτό σου;

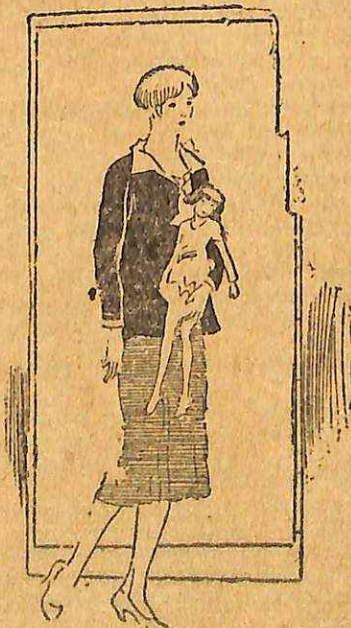
Ἡ νέα ἀπάντησε μὲ μιά φωνὴ ἀκαθό- ριστη.

—Δὲ βρίσκομαι ἐδῶ γι' αὐτό. Θέλω νὰ ρωτήσω τὸν κύριο καθηγητὴ γιὰ ἄλλο

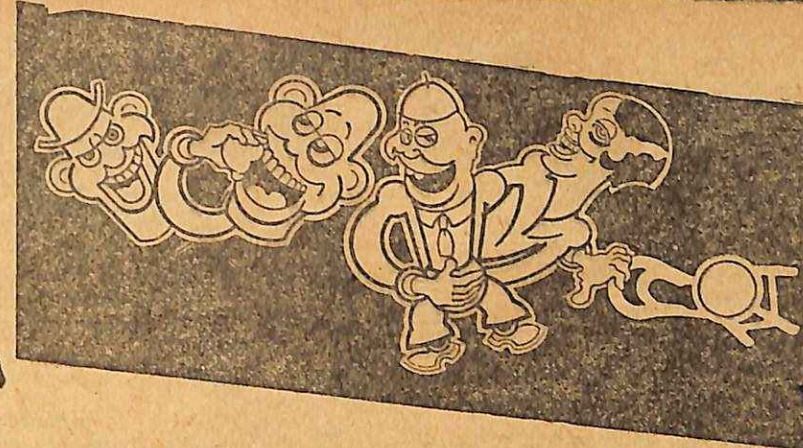

τά μπάνια.
—Μά, εγώ, γιατρέ, έχω ζαλάδα, λιποθυμία, εξηκολούθησε ή Σίλλη.
—Είπε πολύ λογικό. Είσαι αναμικτή. Για να δω.
Σηκώθηκε, πήγε κοντά της, της κύταξε τα οδόντα και τα βλέφαρα.
—Διάβολο! Σου χρειάζεται λιγάκι αίμα στις φλέβες, παιδί μου.
—Μά, γιατρέ μου, ήμουν πάντοτε έτσι καλά, ψιθύρισε ή Σίλλη με τα δάκρυα στα μάτια.
—Μήπως είχες καμμία νευρική ταραχή, κανένα ξάφνιασμα; "Αν μοιάζης της γιαγιάς σου, τότε τα νεύρα σου θα είνε πολύ υπερδεμένα.
—Όχι, γιατρέ μου, δεν θυμάμαι! Είπε πάλι ψέμματα ή Σίλλη. "Αλλά... μήπως δλ' αυτά έχουν πράγματι την αιτία τους σε καμμία τρομάρα;
"Ο γιατρός φαίνεται πως θιαζότανε.
—Πολύ καλά, της είπε πάλι να την διώξη με τρόπο. Θα σου δώσω τώρα μια σπασιαλτέ που μου ήρθε φρέσκια-φρέσκια σήμερα το πρωί. Είπε χάπια, τα οποία πηγαίνουν θαυμασία για την περίπτωση σου και για τα κορίτσια της ηλικίας σου. Θα παίρνης ένα το πρωί και ένα το βράδυ πρίν πλαγιάσης, για δκτώ-δέκα ημέρες; "Αν δεν σου κάνει καλό, τότε ξαναγύρισε εδώ να σου δώσω τίποτ' άλλο. Καλημέρα, αγαπητή μου...
Και της χάιδεψε το μάγουλο.
Χαιρέτησέ μου τη μαμά σου.
"Η Σίλλη θρήνηκε έξω από το σπίτι, κάτω από το ζεστό ήλιο του Σεπτεμβρίου, με το φλακονάκι στο χέρι, αυτό που θα καθόριζε την κατάστασή της.
XII
Την Πέμπτη το πρωί, σάν έκανε να σηκωθεί, μόλις ακούμπησε τα πόδια της στο πάτωμα, τοίχοι, ντουλάπα και όροφη στριφογυρίζανε γύρω της.
"Υποχρεώθηκε να πέση και πάλι στο κρεβάτι.
"Ήταν πιά θεβαία!
—Τί να κάνη; Ναί, τί να κάνη; Είχε πάρει τακτικώτατα τα χάπια που της είχε δώσει ο γιατρός.
"Αλλά τί γιατρεία περίμενε απ' αυτά; Μήπως ο γιατρός μπορούσε ποτέ να φαντασθί την άρρωστίαν της;
Κ' εκείνη έκανε λάθος που δεν πήγε σ' έναν ξένο ή και σε καμμία γυναίκα. Της ήρθε μια ιδέα.
"Αρπαξε τις ιδέες, σάν ελπίδες, σά σανίδες σωτηρίας.
Θυμήθηκε πως ή μητέρα της κάποτε της μίλησε για μια νοσοκόμο, βοηθό ενός πολύ καλού γιατρού που διηύθυνε μια μαιευτική κλινική.
"Ήταν μια υπέροχη γυναίκα σε καλωσύνη και αντίληψη.
Θυμήθηκε και τ' όνομά της: Σαβιότι.
"Εψαξε μέσα στον κατάλογο του τηλεφώνου και βρήκε:
«Σαβιότι Τζίνα, δδός Σκάλα 13».
"Επρεπε να μαζέψη άλλη μια φορά δλο της το θάρρος και να υποστη ακόμα μια φορά την ταπεινώσει των ερωτήσεων.
"Εκείνη που θα της έδινε και την ήσυχία και τη ζωή καθότανε στο τέταρτο πάτωμα μιας νοικοκυρεμένης κατοικίας, όπου ή Σίλλη έφτασε χωρίς να λαχανιάση και πολύ.
Μια μικρή υπηρέτρια την έμπασε σ' ένα δωματάκι, όπου υπήρχε ένα κρεβάτακι δλόλευκο.
"Από μια μισάνοιχτη πόρτα άκουσε μια ήρεμη φωνή να λέη:
«Η Γαλλία συνορεύει με την Έλβετία, την Ιταλία, την Ισπανία, τη Γερμανία...»
Και μια φωνούλα ενός παιδιού απάντησε:
—Ναί, μαμάκα, άφησε, θα τα διαβάσω μόνη μου, πήγαινε έου στη δουλειά σου.
"Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε μια γυναίκα ντυμένη σά μαύρα, με μαλλιά γκριζα, κομμένα, με μια έκφραση σθεαρή και αόστη.
"Η κυρία δεν έξεπλάγη.

Καθίστε.
Την είπε δεσποινίδα. "Ήταν μια ένθαρ-
ρυνσις για την εξομολόγησή της.
Δεν ήταν ανάγκη να ξεφύγη, να κρύβεται, ούτε να χάνη καιρό.
—Ιδού, κυρία μου... είπε ή Σίλλη σφίγγοντας τα χέρια της. Νομίζω ότι βρίσκομαι... έγγυος.
"Η κυρία δεν έξεπλάγη.
—Ο άρραβωνιαστικός σας το ξέρει; ρώτησε με γλυκύτητα.
—Όχι.
—Πρέπει να το πητε.
—Δεν μπορώ... "Εφυγε... Βρίσκεται πολύ μακριά.
—Πάντως θα έχης κάποια διεύθυνσι.
"Ενας άντρας δεν χάνεται τόσο εύκολα όσο μεγάλος κι' αν είνε ο κόσμος.
—Όχι, απάντησε ή Σίλλη, έτσι μηχανικά.
—Λοιπόν, πρέπει να τον είδοποιήσετε. Ξέρετε, δεσποινίς, εμείς οι γυναίκες κρίνουμε πολύ άσχημα τους άντρες. Έν τούτοις συνήθως σε κάτι τέτοιες στιγμές γίνονται μαλακοί, καλοί.
"Η Σίλλη νόμισε για μια στιγμή ότι αυτά που της έλεγε ή γυναίκα εκείνη, της τάλεγε για να της αποκλείση κάθε βοήθεια.
Τα κλάμματα, οι λυγμοί, την πνίξανε απελπιστικά κ' έπεσε πάνω σε μια πολυθρόνα.
"Η γυναίκα την αγκάλιασε φιλικά.
—Εμπρός, εμπρός! Κάνε κουράγιο! Δεν είσαι πιά μικρό παιδί. Είσαι μια γυναίκα, μια μικρή μαμά, που πρέπει να σκέπτεται μονάχα το παιδάκι της. Από τότε ένοιώσες τα συμπτώματα;
"Όταν ή Σίλλη απάντησε με την κλαψιάρικη φωνή της, ήταν τόσο κωμική, που ή νοσοκόμος εγέλασε.
—Μά πρίν από σαράντα ημέρες κανείς δεν μπορεί να πη με θεβαιότητα ότι είσαι πραγματικά μαμά. Θα γυρίσης εδώ περί τα μέσα Οκτωβρίου και θα τα ξαναπούμε. Για την ώρα μείνε ήσυχη και σκέψου ότι το παιδάκι θ' άρχισι κι' αυτό να υποφέρει αν ή μαμά του στενοχωριέται. Δεν θα θέλεις, θέβαια, να γεννηθί κανένα άρρωστιάριο μωρό;
Αυτή ή τελευταία φράσι κατέπληξε τη Σίλλη.
Μιλούσαν ήδη για παιδί, σάν να υπήρχε πράγματι ένα τέτοιο;
Αυτό την έκανε να τα χάση.
"Η γυναίκα εκείνη τη συντρόφεψε μέχρι την πόρτα.
—Λοιπόν;
—Μά θέβαια—χαμογέλασε ή νοσοκόμος. Θα σάς βοηθήσω να δώσετε στον κόσμο το πιο όμορφο αγοράκι που έχετε μέχρι τώρα δη.
(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

ΝΕΤΟΣ
ΣΚΕΤΟΣ
ΚΛΕΤΟΣ
και ΣΙΑ
ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥ
ΣΟΦΟ
ΣΟΦ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΑΙ ΕΡΕΤΗΘΕΡΑΠΕΥΤΗ
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑΣ

Με σκυμμένα τα κεφάλια, καθένας βυθισμένος στις δικές του σκέψεις, περίμεναν, ο Νέτος, ο Σκέτος και ή Σία, το τέταρτο μέρος του καρέ τους των Κλέτο, καθισμένοι στο συνοικιακό καφεενάκι που συνήθιζαν να συναντιώνται.
—"Ασφαλώς κάποιου απ' όλους μας ή τύχη θάνε βουνό, ψιθύρισε ή Σία.
Οι άλλοι δυο κούνησαν το κεφάλι τους έπιδοκιμαστικά. "Εκείνη την ώρα, απ' το αντίκρυνό πεζοδρόμιο, φάνηκε ο Κλέτος. Έρχόταν χαρούμενος σφυρίζοντας κάποιο τραγουδάκι της μόδας.
—Γεια σας και χαρά σας, έκαμε εύθυμα μόλις έπλησιασε τους φίλους του. Κεϊνοι τον κύτταξαν κατσοφιασμένοι.
—Μά ποθ βρήκατε αυτό το κέφι, γρίνιαξε ο Νέτος, δεν συλλογιζέσαι ότι ύστερα από τόσες αποτυχίες μας σε λίγες μέρες δεν θάχουμε να φάμε; Τα κεφάλαιά μας είνε τόσο όλγια που αν δεν βρούμε κανένα πόρο ζωής...
"Ο Κλέτος το βούλωσε, με το χέρι, το στόμα κι' αφού κύτταξε γύρω του θριαμβευτικά πρόσθεσε «το βρήκα». Οι φίλοι του τον κύτταξαν σάν χαζοί, μη καταλαβαίνοντας την περιεργη συμπεριφορά του.
—Τό βρήκα. Τα βάσανα μας τελείωσαν μια για πάντα. Θ' ανοίξουμε μια δουλειά που θα κόψουμε χρήμα με ούρά...
—Σάν τί δουλεία είνε αυτή; ρώτησαν οι γύρω του μ' ένα στόμα.
—Δουλειά; Δουλειά με φούντες, με πραγματικές φούντες. Θ' ανοίξουμε ένα μυστικό "Αστυνομικό γραφείο.
Οι φίλοι του άπορησαν.
—"Αστυνομικό γραφείο; "Εί! ασφαλώς δεν θάσαι καθόλου σά καλά σου.
"Ο Κλέτος τους κύτταξε μ' ένα βλέμμα οίκτου μαζί με περιφρόνησης.
—"Εγώ δεν είμαι σά καλά μού ή έσεις είσθε οι αιώνως χοντροέφαλοι; Θ' ανοίξω μυστικό αστυνομικό γραφείο και θ' αναλαβάνω με παρακολούθησεις κάθε είδους. "Απατούμενων συζύγων, διαφόρων ύπόπτων για κλοπές και ό,τι άλλο τυχαίνει.
"Αν και τόσο παράξενη αυτή ή πρότασι, όμως κανείς δεν τόλμησε να φέρη αντίρρηση. "Ο Κλέτος είχε καταλάβει στην συνειδήσει όλων κάποια ξεχωριστή θέση. "Αφοδ λοιπόν συζητήσαν κάμποση ώρα το πράγμα, πήραν την απόφασι κα' σε λίγες μέρες είχε καταρτισθί ένα κομψό γραφείο, που ένα όμορφο πρωινό του Αυγούστου άνοιγε τις πύλες του με μια τεράστια επιγραφή:
ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΕΤΟΣ — ΣΚΕΤΟΣ — ΚΛΕΤΟΣ & ΣΙΑ

Με σκυμμένα τα κεφάλια, καθένας βυθισμένος στις δικές του σκέψεις, περίμεναν, ο Νέτος, ο Σκέτος και ή Σία, το τέταρτο μέρος του καρέ τους των Κλέτο, καθισμένοι στο συνοικιακό καφεενάκι που συνήθιζαν να συναντιώνται.
—"Ασφαλώς κάποιου απ' όλους μας ή τύχη θάνε βουνό, ψιθύρισε ή Σία.
Οι άλλοι δυο κούνησαν το κεφάλι τους έπιδοκιμαστικά. "Εκείνη την ώρα, απ' το αντίκρυνό πεζοδρόμιο, φάνηκε ο Κλέτος. Έρχόταν χαρούμενος σφυρίζοντας κάποιο τραγουδάκι της μόδας.
—Γεια σας και χαρά σας, έκαμε εύθυμα μόλις έπλησιασε τους φίλους του. Κεϊνοι τον κύτταξαν κατσοφιασμένοι.
—Μά ποθ βρήκατε αυτό το κέφι, γρίνιαξε ο Νέτος, δεν συλλογιζέσαι ότι ύστερα από τόσες αποτυχίες μας σε λίγες μέρες δεν θάχουμε να φάμε; Τα κεφάλαιά μας είνε τόσο όλγια που αν δεν βρούμε κανένα πόρο ζωής...
"Ο Κλέτος το βούλωσε, με το χέρι, το στόμα κι' αφού κύτταξε γύρω του θριαμβευτικά πρόσθεσε «το βρήκα». Οι φίλοι του τον κύτταξαν σάν χαζοί, μη καταλαβαίνοντας την περιεργη συμπεριφορά του.
—Τό βρήκα. Τα βάσανα μας τελείωσαν μια για πάντα. Θ' ανοίξουμε μια δουλειά που θα κόψουμε χρήμα με ούρά...
—Σάν τί δουλεία είνε αυτή; ρώτησαν οι γύρω του μ' ένα στόμα.
—Δουλειά; Δουλειά με φούντες, με πραγματικές φούντες. Θ' ανοίξουμε ένα μυστικό "Αστυνομικό γραφείο.
Οι φίλοι του άπορησαν.
—"Αστυνομικό γραφείο; "Εί! ασφαλώς δεν θάσαι καθόλου σά καλά σου.
"Ο Κλέτος τους κύτταξε μ' ένα βλέμμα οίκτου μαζί με περιφρόνησης.
—"Εγώ δεν είμαι σά καλά μού ή έσεις είσθε οι αιώνως χοντροέφαλοι; Θ' ανοίξω μυστικό αστυνομικό γραφείο και θ' αναλαβάνω με παρακολούθησεις κάθε είδους. "Απατούμενων συζύγων, διαφόρων ύπόπτων για κλοπές και ό,τι άλλο τυχαίνει.
"Αν και τόσο παράξενη αυτή ή πρότασι, όμως κανείς δεν τόλμησε να φέρη αντίρρηση. "Ο Κλέτος είχε καταλάβει στην συνειδήσει όλων κάποια ξεχωριστή θέση. "Αφοδ λοιπόν συζητήσαν κάμποση ώρα το πράγμα, πήραν την απόφασι κα' σε λίγες μέρες είχε καταρτισθί ένα κομψό γραφείο, που ένα όμορφο πρωινό του Αυγούστου άνοιγε τις πύλες του με μια τεράστια επιγραφή:
ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΕΤΟΣ — ΣΚΕΤΟΣ — ΚΛΕΤΟΣ & ΣΙΑ

Με σκυμμένα τα κεφάλια, καθένας βυθισμένος στις δικές του σκέψεις, περίμεναν, ο Νέτος, ο Σκέτος και ή Σία, το τέταρτο μέρος του καρέ τους των Κλέτο, καθισμένοι στο συνοικιακό καφεενάκι που συνήθιζαν να συναντιώνται.
—"Ασφαλώς κάποιου απ' όλους μας ή τύχη θάνε βουνό, ψιθύρισε ή Σία.
Οι άλλοι δυο κούνησαν το κεφάλι τους έπιδοκιμαστικά. "Εκείνη την ώρα, απ' το αντίκρυνό πεζοδρόμιο, φάνηκε ο Κλέτος. Έρχόταν χαρούμενος σφυρίζοντας κάποιο τραγουδάκι της μόδας.
—Γεια σας και χαρά σας, έκαμε εύθυμα μόλις έπλησιασε τους φίλους του. Κεϊνοι τον κύτταξαν κατσοφιασμένοι.
—Μά ποθ βρήκατε αυτό το κέφι, γρίνιαξε ο Νέτος, δεν συλλογιζέσαι ότι ύστερα από τόσες αποτυχίες μας σε λίγες μέρες δεν θάχουμε να φάμε; Τα κεφάλαιά μας είνε τόσο όλγια που αν δεν βρούμε κανένα πόρο ζωής...
"Ο Κλέτος το βούλωσε, με το χέρι, το στόμα κι' αφού κύτταξε γύρω του θριαμβευτικά πρόσθεσε «το βρήκα». Οι φίλοι του τον κύτταξαν σάν χαζοί, μη καταλαβαίνοντας την περιεργη συμπεριφορά του.
—Τό βρήκα. Τα βάσανα μας τελείωσαν μια για πάντα. Θ' ανοίξουμε μια δουλειά που θα κόψουμε χρήμα με ούρά...
—Σάν τί δουλεία είνε αυτή; ρώτησαν οι γύρω του μ' ένα στόμα.
—Δουλειά; Δουλειά με φούντες, με πραγματικές φούντες. Θ' ανοίξουμε ένα μυστικό "Αστυνομικό γραφείο.
Οι φίλοι του άπορησαν.
—"Αστυνομικό γραφείο; "Εί! ασφαλώς δεν θάσαι καθόλου σά καλά σου.
"Ο Κλέτος τους κύτταξε μ' ένα βλέμμα οίκτου μαζί με περιφρόνησης.
—"Εγώ δεν είμαι σά καλά μού ή έσεις είσθε οι αιώνως χοντροέφαλοι; Θ' ανοίξω μυστικό αστυνομικό γραφείο και θ' αναλαβάνω με παρακολούθησεις κάθε είδους. "Απατούμενων συζύγων, διαφόρων ύπόπτων για κλοπές και ό,τι άλλο τυχαίνει.
"Αν και τόσο παράξενη αυτή ή πρότασι, όμως κανείς δεν τόλμησε να φέρη αντίρρηση. "Ο Κλέτος είχε καταλάβει στην συνειδήσει όλων κάποια ξεχωριστή θέση. "Αφοδ λοιπόν συζητήσαν κάμποση ώρα το πράγμα, πήραν την απόφασι κα' σε λίγες μέρες είχε καταρτισθί ένα κομψό γραφείο, που ένα όμορφο πρωινό του Αυγούστου άνοιγε τις πύλες του με μια τεράστια επιγραφή:
ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΕΤΟΣ — ΣΚΕΤΟΣ — ΚΛΕΤΟΣ & ΣΙΑ

Μίμη Εὐαγγελίδη

Ξαλλός. Δὲν τῆς ἔκαμε κανεὶς τίποτε, ἀλλὰ ἀπλῶς... ἐκτελεῖ τὸ νούμερο ἢ «τιμὴ τῆς ἀδελφῆς». Γίνεται τιμὴ χωρὶς ὕψος; Ὁ πωσὴν ποτε ἡ Κούλα πλάνη ἀπὸ τὸν γιᾶντ καὶ τὸν ἀτιμαζόμενον ἀπὸ μιᾶς δεσποινίδας ἀδελφῆς τῆς καὶ ἀφ' οὗ ἀποπειράται μὲ ἕνα πιστολάκι τοῦ φελλοῦ — γιὰτί... φελλοῦ; — νὰ τὸν σκοτώσῃ, εἰσέρχεται εἰς τὸ... θέμα καὶ διαμαρτύρεται ἐκ μέρους τῶν ὁμοφύλων τῆς γιὰτί τοὺς φορτώσαμε:

«...τὸ ἔαρος τῶν λόγων τιμῆς ἀπὸ οἱ ἄνδρες ἀτιμαζομένων μὰ τὰ παιδιὰ τὰ κάνουμε... ἐμεῖς!...»

Ἔνα «σκέτες» μὲ τοὺς κ.κ. Κοντογιάννη καὶ Μαυρόπουλον «ὁ ἐξωραϊσμός τῆς Ἀθῆνας» δίνει μεταξὺ ἄλλων τὴν ιδέα γιὰ τὴν ταχύτερη διαδρομὴ ἀπὸ Ὁμονοίας μέχρι Συντάγματος. Ἰδοὺ ἡ σχετικὴ συνταγή: Πατάτε σὲ μιᾶς πεπονόφλουδας στήν πλατεῖαν Ὁμονοίας καὶ σχεδόν... αὐτομάτως φθάνετε στήν στοᾶ Ἀρσκαίου. Ἐκεῖ σὰς περιμένει μιᾶς μπατανόφλουδας τῆς βοήθειας τῆς ὁποίας φθάνετε σὸ Μέγαρο τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴν συμβολὴν μιᾶς καρπουζόφλουδας στήν πλατεῖαν Συντάγματος. Ὅπερ εἶδει δεῖξαι!

Τὸ νούμερο τῆς «Ἀκαδημίας» μὲ τὴν κ. Κ. Γκιουζέπε καὶ τοὺς κ.κ. Μηλιάδην, Ἰατροῦ καὶ Παλμύραν, ἐπίσης ἐξαιρετικὰ καλὸ. Ἡ Ἀκαδημία (κ. Γκιουζέπε), ὅπου μπαίνουν δικαιοδικτικῶς ἕνας ταχυδρομικὸς διανομὴς, ἕνας ἄνθρωπος τῶν... γραμμάτων καὶ ἕνας κουλουράς ὡς ἔχων σχέσι μὲ τὶς κουλούρες, ἀρνείται νὰ δεχθῇ ὡς μέλη τῆς τὸν Σωκράτη καὶ τὸν Πλάτωνα, τοὺς ὁποίους ἀγνοεῖ, σὸ τέλος μεταβάλλεται σὲ Ἀκαδημίαν Χοροῦ, καλοῦσα τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς νὰ χορεύουν... ροῦμπα καὶ κουκαράτσας:

«Ἄν χόρευες ροῦμπα, ρὲ Πλάτωνα, θὰ σέ... ξεπλάτωναι!...»

Πολὺ πρωτότυπο καὶ ἐξυπνο καὶ τὸ φινάλε μὲ τὰ ἱστορικώτερα ἐρωτικά ζευγάρια, ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας, μέχρι τῆς... λαίδης Καρναθα-λῶ καὶ τοῦ λόρδου... Μαχαίρακη. Δὲν λείπει οὐτε ὁ Βύρων (Φ. Ἀργυρόπουλος) μὲ τὴν Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, ἄνθρωποι ὁποῖοι «Ἐρως (κ. Κ. Γκιουζέπε) προτείνει:

«...Ἀγαπητὴ Τερέζα, γουστᾶρεις λίγη... πρέζα!»

Καὶ τὰ ἄλλα νούμερα, «Ἀυτοδιαφήμις ἐπαγγελματιῶν» μὲ τοὺς κ.κ. Μηλιάδην, Κοντογιάννην, Ἀργυρόπουλον καὶ Ἰατροῦ, «ἡ ἐγκληματικὴ σὲς ἐπαρχίες» μὲ τὸν Κοντογιάννην καὶ τὴν Λιάσκα κλπ., εἶνε ἐπίσης ἐπιτυχημένα.

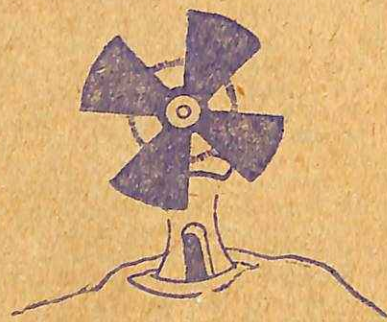
ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Ο κ. Μηλιάδης

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

μερο πού... ἀστεροποιεῖ τὴν κ. Δράκου, στήν ὁποίαν φαίνεται ὅτι κακεντρεχὴς εἶπε πὼς μοιάζει πολὺ μὲ τὴν Γερμανίδα Σάμπι, πράγμα πού δὲν ἀντιλαμβάνεται κα-

νεὶς ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς Τούλας. Μοναδικόν... ἠθικὸν συμπέρασμα τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς εἶνε ὅτι ἡ δική μας Μπριγκίτε — γιὰτί ἀρὰ γε; — ἔχει:

«...πεῖραν πικράν τῶν ἐρώτων τοῦ ἐσχα...»

Ἡ κ. Κούλα Γκιουζέπε ἐμφανίζεται ἐ-

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Τὸ ἐφετεινὸ καλοκαίρι θεωρεῖται πρωτοφανὲς γιὰ τὰ θεατρικὰ χρονικά ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ἀνεξάντητος περισσοτέρων ἐπιθεωρήσεων.

—Μέχρι στιγμῆς ἔχουν ἀνεαθῆθαι τρεῖς ἐπιθεωρήσεις σὸ θέατρο Σαμαρτζῆ, δύο σὸ «Περὸς» ὅπου ἐτοιμάζεται καὶ τρίτη, δύο σὸ «Λαοὺς» —νὺν «Κοτοπούλη»... κί' ἔχει ὁ Θεός!

—Πιὸ κερδισμένον καὶ σὸ ζήτημα αὐτὸ ἐργάζεται τὸ «Κακίον», ὅπου παίζεται ἡ ἴδια ἐπιθεώρησις καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ —ὅπερ καὶ σπουδαιότερον— μὲ τὶς ἴσες... εἰσπράξεις.

—Υἤρχε ἡ ἐντύπωσις πὼς ἡ θέσις τοῦ κομπέρ —σὲ ἀθηναϊκὰ θεάτρα τοῦλάχιστον— δὲν ἔχει καμμίαν σχέσι μὲ τὰ προσόντα τοῦ τενοῦρου.

—Τὸ πρᾶγμα διέψευσε ἐμπράκτως, ὁ τενοῦρος κ. Καθαφάκης, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη ὡς κομπέρ σὸ «Περὸς» εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὐρίσκειται μὲν κοντὰ στήν... Πάουλα, ἀλλὰ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν προορισμὸ τοῦ.

—Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάψευσιν, εἰς τὸ «Περὸς» ἔγινε καὶ μιᾶς ἐπιθεωρήσεως ἀφορῶσα τὸ γνωστὸ γαμήλιον παράγγελμα καθ' ὃ «ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὸν ἄνδρα».

—Ἀκολουθοῦσα τὸ... παράγγελμα αὐτὸ ἡ κ. Μαρίκα Νέζερ, ἠκολούθησε τὸν ἀπαγορεύσαντα ἀπὸ τὸ «Περὸς» σύζυγόν τῆς κ. Κονταρίνην. Οἱ λόγοι τοῦ... διπλοῦ διαδήματος εἶνε μᾶλλον οἰκονομικοί.

—Νεαρά φιντανაკσιόδης πρωταγωνίστρια —μὲ τὴν ὁποίαν ἠσυχολογήθη καὶ ἄλλοτε— τὰ ἔκανε θάλασσα, διαίρεσας τὴν παρέαν τῆς εἰς τὰ... ἐξ ὧν συνετέθη.

—Τὰ πράγματα ἐπῆραν τελικῶς τὴν μορφήν πού εἶχαν ἀρχικῶς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περᾷ καὶ αὐτὴ καλὰ... κί' ἐμείς καλύτερα!

—Ἐξακολουθοῦν νὰ φερῶνται ὡς προσεχέας οἱ γάμοι γνωστοῦ καὶ συμπαιδαίου κομπέρ ἀθηναϊκοῦ θεάτρου καὶ νεαρᾶς συμπεριτῆς τοῦ αὐτοῦ θεάτρου.

—Προστίθεται μάλιστα ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ εἶναι τελειώσις, ἂν δὲν παρενοχλάτο καὶ μιᾶς ὑπόθεσις διαζυγίου, ἡ ὁποία δὲν εἶνε γνωστὸν ὅτε πού εὐρίσκειται οὐτε καὶ ἂν... πρόκειται νὰ τελειώσῃ!...

ΓΑΛΕΡΙΟΣ

Η κ. Γκιουζέπε

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

Ἔνα γιγάντιο ἀνάγνωσμα πάθους, αἵματος καὶ φρίκης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἐρώτησε ὁ ἄνακρίτης.

—Τίποτε, αὐτὸ πού σὰς εἶπα μόνον, κ. Πουλβερέλ.

—Ἐάν ἀνακαλύψατε κάτι, ἐπιβάλλεται νὰ μοῦ τὸ ἀνακοινώσετε ταυτοχρόνως.

—Ὁ ἄστυνόμενος, ἀφ' οὗ ἐκοκκίνισε, ἀπάντησε.

—Δὲν ξέρω τίποτε ἀκόμη τὸ συγκεκριμένο, ἀλλὰ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε ἀκόμη λίγο καιρὸ καὶ ἂν οἱ ἐξηγήσεις πού θὰ σὰς δώσω, δὲν θὰ σὰς φανοῦν ἐπαρκεῖς, θὰ υποβάλω τὴν παραίτησί μου, γιὰτί τότε θὰ σχηματίσω τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶμαι ἀνάξιος τοῦ ἀξιωματοῦ, τὸ ὁποῖο κατέχω.

—Ὁ κ. Πουλβερέλ μ' ἔνα τοῦ νεύμα ἀπήντησε ὅτι δέχεται.

—Ὁ δὲ Φλανκάρ εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

«Πολὺ καλὰ, εἴμεθα σύμφωνοι. Ἡ νίκη ἢ θάνατος».

X

Πέρασαν δύο μῆνες. Ὁ κόμης κρυμμένος στήν οἰκίαν τοῦ Φλανκάρ, δὲν παρουσιάζετο πούθενά κι' ἔτσι ἐνομιζέτο πεθαμένος.

Κανένας δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ζῇ καὶ ὅτι δὲν εὐρίσκετο εἰς τὸν τάφον.

Ἡ Λευκὴ, ἀφ' οὗ ἔμεινε ἐπὶ ἐξῆς ἑδομάδες ἄρρωστη σὸ κρεβάτι, ἀνέλαβε ἐπὶ τέλους.

Εἶχε σηκωθῇ καὶ παρουσίαζε ὅψι ὠχρά, ὁσάκις δὲ ἐβγαίνει νὰ περιπατήσῃ, ἐφαίνεται ἡ σινοχρῆ, στηριζομένη στὸν θραχίονα τοῦ μαρκιζοῦ ντὲ Τεδάν ἢ τοῦ Πέτρου Μοργκάν. Ἰσχνή, ὅπως ἦτο, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κουρασμένοι καὶ στεφανωμένοι ἀπὸ ἕνα φαῖδ χρώμα.

Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα τῆς, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ, τὴν εἶχε κατασυντρίψει.

Γιὰ μιᾶς στιγμῆς εἶχε ἐξαντληθῇ τόσο πολὺ, ὥστε ὁ Ροσκῶφ ἦταν ἀπελπισμένος γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς.

Πόσες ἀγωνίες δὲν αἰσθάνθηκε ἡ ἄθλια τοῦ ψυχῆ.

Καταλαβαίνει πὼς ἡ ζωὴ τῆς κόρης αὐτῆς ἐφέυγε λίγο-λίγο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ καὶ δὲν μπορούσε νὰ προλάβῃ τὴν πρόδοτον τοῦ κακοῦ, πού φοβόταν.

Ἀφ' οὗ εἶχε κάμει τόσα φρικτὰ ἐγκλήματα χάριν τῆς Λευκῆς, καὶ τώρα πού ἐπερίμενε νὰ τοῦ ἀνήκῃ, ἐφέυγε ἀπ' αὐτόν.

Μπορεῖτε τώρα νὰ φαντασθῆτε πόσος μεγάλος τρόμος κατεῖχε τὸν Πέτρο Μοργκάν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας τῆς.

Ἐνῶ φοβόταν γιὰ τὴν ζωὴ τῆς ἀδελφῆς του, ἐτρόμαζε ἐπίσης, μήπως ὁ Ροσκῶφ κάμῃ κανένα καινούργιον ἐγκλημα σ' αὐτήν.

Γιὰτί δὲν ἤξερε ὅτι σὸ τέρας αὐτὸ ἔμεινε ἀκόμη κάποιον αἰσθημα ἀνθρωπισμοῦ, ἢ στοργῇ γιὰ τὴν κόρη του.

Γι' αὐτὸ, κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ἀρρώστειας τῆς Λευκῆς, ὅταν αὐτὴ ὑπέφερε καὶ παραμιλοῦσε, ὁ Πέτρος δὲν ἐφέυγε ἀπ' τὸ μαξιλάρι τῆς, καὶ φοβόταν γιὰ ὅλα, καὶ δοκίμαζε αὐτὸς πρῶτα τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα ἐτοίμαζε μόνος του ὁ

Ἔντ' Ἰουλίου Μαρῦ

Καὶ ὅταν εἶδε τὸ ἄλογο νὰ ὀρμᾷ μέσα ἀπ' τὰ δένδρα καὶ ὅταν εἶδε τὸν κόμητα νὰ σέρνεται σὸ ἀνώμαλο ἔδαφος τοῦ δάσους, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν στιγμήν αὐτὴν εἶχε ὀρμήσῃ ὁ Γιάννης Μῶρ κατὰ τοῦ Ζυλ καὶ τοῦ ἐσφίγγε τὸ λαμπρὸ μὲ τὰ χέρια του. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ὁ Ζυλ εἶδε τὸ Ροσκῶφ πού βρισκότανε πρὸ πέρα καὶ μὴ μπορῶντας νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτὸ του, ἔρριξε σὸ γιγάντιον βλέμμα ἱκετευτικόν.

Τὸ βλέμμα αὐτὸ ἔκανε τὸ Ροσκῶφ νὰ φοβηθῇ, νὰ νοιώσῃ ἕνα ρίγος τρόμου καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος, μὴ σκεφθεὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ δράμα.

Ὁ Γιάννης Μῶρ ἦτο πλέον μακριὰ. Κάθε φόνος πού γινότανε, κατεπράυνε τὴν φοβερὴ μανίαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Τότε ἐγύρισε σὸ σπῆτι τοῦ καὶ ἔπεσε σὸ κρεβάτι τοῦ.

Καθὼς καταλαβαίνομε οἱ χωρικοὶ δὲν ἔκαναν πολὺ καλὰ τὴν ἐπιβίωσιν.

Δὲν διατάζανε νὰ τὸν ἀφύων μόνον, ὅταν οἱ ἀνάγκες τῶν ἐργασιῶν τῶν τοῦς καλοῦσαν μακριὰ, παρ' ὅλον ὅτι εἶχαν δώσει ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Καραντέκ πρῶτα καὶ κατόπιν εἰς τὸν Ροσκῶφ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Γιάννης Μῶρ ἐξέπλησε τὸν ἀργὰ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἦτο βαρὺ. Ἡ κρίσις δὲν τοῦ εἶχε περάσει ἐντελῶς. Τὸ μυαλὸ τοῦ δὲν εἶχε ξεκαθαρίσει ἀκόμη, ἦταν ὅμως περισσότερον ἡρεμὸς, ἔμεινε σὸ κρεβάτι τοῦ καὶ κατάρθωσε νὰ κοιμηθῇ καὶ πάλιν ἕναν ὕπνον ἡσυχῶς ὡς ἐφ' ἴκιντο. Τὴν αὐγὴ πού ζύγνησε εἶχε πιά τὸ λογικὸ του.

Καὶ ἐνῶ ἐπανήρχετο ἡ μνήμη του, ἐξυνοῦσε τὴν εἶχε κάμει σὸ διάστημα τῶν δύο-τριῶν ἡμερῶν.

Σηκώθηκε καὶ ἀπασχολήθηκε μὲ τὶς συνειδησέντες ἐργασίες, δὲν ἔφυγε ὅμως μακριὰ ἀπὸ τὴν αὐλήν τοῦ καὶ τὸν κήπον τοῦ.

Μόλις τὸν εἶδαν οἱ χωρικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐπείζητοσαν νὰ ἀνίσουν κουβέντα μαζί του, τὸν πλησίασαν.

—Λοιπὸν, ἀφέντη, σήμερον φαίνεσαι σάν καλότερον.

—Ναί, σάν νᾶμαι καλότερον, πάντοτε ὅμως μὲ πειράζει αὐτὸς ὁ καταραμένος τυρετός.

—Καὶ τὰ ἐξέρετε τὰ καινούργια, ἔ;

—Τὶ καινούργια;

—Σκοτώσανε τὸν κόμητα Μιρμόν.

Τὸ σκεπάρνι πού κρατοῦσε ὁ Γιάννης Μῶρ, τοῦ ἔπεσε.

—Αἰ Θεὲ πολυεὐσπλαγχνε, τί εἶνε αὐτὸ πού μοῦ λέτε;

—Σὺ δὲ λήμεις τὴν ἀλήθειαν. Τὸν πνίξανε προχθὲς μέσα σὸ δάσος τὸν Μαρσιώ.

—ὦ, ἔπεσε κατὰρα τοῦ Θεοῦ σ' αὐτὴν τὴν οἰκονομία.

Καὶ νὰ τώρα, ὁ κακομοῖρος πού τὸν κατηγοροῦσαν γιὰ τὰ ἄλλα ἐγκλήματα, νὰ τώρα πού ἀποδεικνύεται πὼς εἶνε ἀβῶς καὶ μὲ τὸ παραπάνω καὶ ἔτσι ἀποδεικνύεται καὶ ἡ ἀθώότης ἡ δική μου, γιὰτί λέγανε ὅτι ἐγὼ συνιήρησα, τώρα τοῦλάχιστον θρήκων τὸν δολοφόνον;

—Ὅχι ἀκόμη, ἀλλὰ φαίνεται πὼς θὰ τὸν θρῶνε.

—ὦ, τόσο τὸ καλότερον καὶ δὲν θὰ εἶνε ἀργὰ καὶ ἐγὼ καθὼς βλέπετε γιὰ ἕνα πρᾶγμα μόνον θὰ λυτῶθω.

—Καὶ μποροῦμε νὰ μάθουμε, ἀφεντικό, γιὰτί θὰ λυτῶθῃτε.

—Γιὰτί δὲν θὰ μπορέσουνε γιὰ τοὺς

τρεις φόνους που έκαμε να του κόψουν τρεις φορές το κεφάλι...

Οι δύο χωρικοί φύγανε.

Ο Γιάννης Μώρ έφαγε με πολύ όρεξη και είχε σκοπό μετά το μεσημέρι να πάη στο Φουσερόλ που είχε μερικές δουλειές, όταν ήλθανε να τον επισκεφτούν δύο άνδρες ο Μοργκάν και ο Άστυνόμος Φλανκάρ, ενώ συγχρόνως ο τρίτος ο Καραντέκ έμεινε ως σκοπός στην πόρτα.

Μόλις είδε τον άστυνόμον ο Γιάννης Μώρ, ανατρίχιασε.

—Τί με θέλει αυτός πάλιν, ψιθύρισε.

Εν τούτοις τους δέχθηκε ευγενικά, σηκώθηκε και τους πρόσφερε καθίσματα.

—Με αναγνωρίζετε; είπε ο Φλανκάρ.

—Πολύ καλά μάλιστα και επιθυμώ να μάθω ποιός είναι ο σκοπός της επισκέψεώς σας.

—Δεν θά σάς τόν κρύψω για πολύ, αλλά σπεύδω πρό παντός να σάς ανφέρω ότι έρχομαι εδώ σαν φίλος και όχι σαν έχθρος... και να σάς υπενθυμίσω ότι δεν έχετε καμμιαν άφορμήν δυσαρρεσκείας έναντιόν μου, αλλά μάλιστα σε μένα χρωστάτε και την άποφυλάκισή σας.

—Πολύ καλά, σάς ευχαριστώ γι' αυτό, αν και ή άποφυλάκισή μου δεν με έκαμε να έκπλαγώ λιγώτερο από την σύλληψήν μου. Είμαι άθως, το έχετε.

Το καθήκον σας δε ήταν να συντέλεσετε να μην είμαι πιά στις φυλάκες και σάς ευγνωμονώ γι' αυτό.

—Δεν σάς ζητώ να με ευγνωμονήτε, μόνον επιθυμώ να μάς απαντήσετε με ειλικρίνεια αν αυτά που θά σάς ρωτήσω.

—Μιλήστε, δεν έχω κανένα λόγο να πω ψέμματα για ότι δήποτε...

—Θά ξεύρετε θεδωιάς πώς σκοτώσανε τόν κόμητα ντε Μιρμόν.

—Μάλιστα, το έμαθα.

—Ποιά ώρα προχθές έμάθατε την είδησιν;

—Προχθές;... Μά εγώ σήμερα το πρωί μόνον έμαθα το πράγμα... Ο Λενσάρ και ένας άλλος χωρικός μου το είπαν πρό δ-λίγου... Ρωτήστε τους, θά σάς πουν αυτού άν λέγω ψέμματα...

—Και τί έκάματε προχθές και χθές; Μήπως λείπατε;

—Δεν έφυγα απ' το ύποστατικό από τότε που γύρισα απ' τις φυλάκες.

—Αυτό είναι πολύ παράξενο... Και χθές έλην την ημέραν δεν άκούσατε να γίνει λόγος για τόν θάνατο του κόμητος;

—Όχι, δεν άκουσα, και γι' αυτό ύπάρχει σπουδαίος λόγος. Ήμουν στο κρεβ-βάτι μου. Όταν είμαι άρρωστος και αυτό γίνεται συχνά παρ' όλες τις προσπάθειες του γιατρού Ροσκώφ, δεν καταλα-βαίνω τίποτα, τί γίνεται όλόγυρά μου, είμαι σαν πεθαμένος, και αυτά που σάς λέγω είναι τόσο αληθινά, ώστε κάθε φορά που με κυριεύει ο πυρετός επί πολλές κα-τά συνέχειαν ημέρες, μόλις μου περάση, δεν μπορώ να θυμηθώ ποία ημέρα έχομε, ούτε πόσες ακριβώς του μηνός.

Ο Μοργκάν και ο Φλανκάρ κυτταχθή-καν με έκπληξι.

—Και είσατε ευχαριστημένος από τη θεραπεία που σάς κάνει ο γιατρός Ρο-σκώφ; ρώτησε με άφελεια ο άστυνόμος.

Ο Γιάννης Μώρ άφου έμόρφασε χαρ-ακτηριστικά, άπήντησε:

—Νά σάς πω την αλήθεια, ή γιατρική του πάει στα χαμένα, δεν φτάνει αυτός, αλλά θέλω πώς οι πυρετοί μου έρχονται πιο συχνά από άλλοτε.

—Σάς διέταξε θέβαια ώρισμένην διαί-ταν.

—Ναι. Και μου δίνει μια άσπρη σκόνη, ή οποία φαίνεται πώς είναι πολύ καλή για να καταπραύνη τόν πυρετόν μου.

—Τί σκόνη είναι αυτή;

—Δεν ξέρω, μπορώ όμως να σάς την δείξω· μου έχει μείνει λίγη.

—Μου την δίνετε σάς παρακαλώ, ρώ-τησε ο Μοργκάν, καταληφθείς από πα-ράδοξο προαίσθημα.

—Ευχαριστώ, κύριε, είπεν ο Γιάννης Μώρ, άφου δεν μου κοστίζει και τίποτα, γιατί ο Ροσκώφ είναι άνθρωπος πολύ κα-

λός και δεν μου ζητάει να του την πλη-ρώσω.

Και ο έπιστάτης έφερε ένα μικρό δέ-μα, που περιείχε σκόνη στρυχνίνης και την έδωσεν εις τόν Πέτρον.

—Ποιά μέρα πήρατε για τελευταία φο-ρά, ρώτησε ο Φλανκάρ, που φαινότανε να συμμερίζεται το προαίσθημα του Μορ-γκάν.

—Είπε δυο μέρες κατά το βράδυ όταν ήθελα να πλαγιαίσω.

—Πώς έχετε ότι είναι δυο ημέρες, ά-φου τώρα πρό δλίγου μάς λέγατε ότι, ύ-ταν σάς πιάνουν οι πυρετοί, δεν μπορείτε να λογαριάσετε πώς περνά ο καιρός.

—Μά δεν σάς είπα ότι δυο έργάτια μου ήλθανε και με φωτίσανε;

Και από τότε που πήρατε αυτή τη σκό-νη, δεν θυμόσαστε πιά τίποτα;

—Τίποτα, τίποτα, μόνον όσα άκουσα σήμερα το πρωί, γιατί μόνο σήμερα μ' άφησε ο πυρετός.

Ο Φλανκάρ δεν μίλησε για λίγες στι-γμές, και μετά επανέλαθε.

—Θά σάς πω πράγματα τα όποια ίσως σάς τρομάξουν. Νά είσατε ειλικρινείς αν θέλετε να μη πάθετε κανένα δυσάρε-στο.

—Τί τρέχει; ψιθύρισεν κατατρομαγμέ-νος ο έπιστάτης.

—Προχθές το μεσημέρι την ώρα ακρι-βώς, που γίνη ο φόνος, είσατε στο δά-σος Μαρσειώ ακριβώς εις το μέρος που φονεύθηκε ο κόμης ντε Μιρμόν.

Ο Γιάννης Μώρ σήκωσε τους ώμους.

—Μην άρχίσετε πάλι τα τά παραμύθια σας, είπε.

—Άφου ήσατε άρρωστος, πώς μπορεί-τε να θεβαιώσετε τόν έαυτόν σας;...

—Ίσα-Ίσα, έπειδή ήμουν στο κρεβά-τι δεν μπορούσα να είμαι εις το δάσος Μαρσειώ.

—Άλλ' άφου όσο θατάνε οι πυρετοί σας δεν μπορείτε να καταλάβετε τί γίνε-ται γύρω σας. Μπορείτε να είσθε θέβαιος ότι δεν ξυπνάτε, ότι δεν περπατάτε από το ένα μέρος στ' άλλο, δεν μιλάτε... Ότι επί τέλους δεν κάμνετε τίποτε.

Ο Γιάννης Μώρ άρχισε να γελά.

—Θά με κάνετε να πιστεύσω ότι είμαι τρελλός!

—Όχι, αλλά ο πυρετός τόν κάνει τόν άνθρωπον να κάμνη παράξενα πράγματα.

—Εξηγήστε μου τουλάχιστον... με είδε κανείς στο δάσος Μαρσειώ;

—Ναι.

—Ποιός; Είμαι περίεργος να τόν μάθω αυτόν.

Ο Φλανκάρ δεν μπορούσε θέβαια να αναφέρη το όνομα του ίδιου του κόμη-τος, ο όποιος ήτο ο αυτόπτης μάρτυς, καθώς και το ίδιο το θύμα.

Μόνον του άπήντησε.

—Δεν μπορώ να σάς πω τώρα άμέσως. Άργότερα θά μάθετε τ' όνομά του...

—Τά θέλετε; με γελάτε.

—Έχω και άλλας άποδείξεις να σάς παρουσιάσω.

—Α, τότε να μη διστάσετε.

—Δεν συνειθίζετε να έχετε μαζί σας ένα μαχαίρι με πολλές λεπίδες, δεμένο με λουρί σ' ένα κουμπί του παντελονιού σας;

Ο έπιστάτης κύτταξε τόν άστυνόμο με περιέργεια.

—Πώς το έχετε;

—Θά σάς το πω άμέσως. Θά σάς πω άκόμη ότι και το μαχαίρι το χάσατε.

—Ναι, είπε ο έπιστάτης, περισσότερον έμθρόνητος.

—Και το κουμπί που πιανότανε απ' το πανταλόνι σας και αυτό κόπηκε.

—Κι' αυτό είναι αληθινό.

—Και το πανταλόνι σας το αγοράσατε από ένα μικρέμπορο του δρόμου, ο όποι-ος πουλάει πράγματα του κατάστηματος Πυρώ της Ραμπουγιέ.

—Α, μάς είσατε μάγος;

—Όχι, αλλά κάτι απλούστερο. Εύρη-κα το μαχαίρι και το κουμπί στους θά-μνους του δάσους Μαρσειώ, εκεί όπου έ-σήκωσαν το πτώμα του κόμητος Μιρμόν και έπειδή το μαχαίρι δεν ήτανε θρεγμέ-νο ούτε σκουριασμένο έσκέφθηκα ότι δεν

θό- ήτανε από πολύ καιρό εκεί.

Ο Γιάννης Μώρ έφερε το χέρι του στο ιδρωμένο μέτωπό του και ψιθύρισε:

—Ο,τι συνέβη και με την αξίνα στο ποτάμι...

—Ο άστυνόμος έβγαλε από την τσέπη του το μαχαίρι και είπε:

—Νά το, το αναγνωρίζετε;

—Διάβολε, είπε ο Γιάννης Μώρ, ενώ έ-τρεμε, αν το αναγνωρίζω, το είχα άγο-ράσει ένα φράγκο και έθδομήντα πέντε λεπτά στο περασμένο πανηγύρι του Φου-σερόλ...

—Και είναι πολλός καιρός που το έχά-σατε;

—Σάς ύποσχέθηκα ότι θά σάς άπαν-τήσω με ειλικρίνεια και δεν θά σάς πω ψέμματα γι' αυτά που μου είπατε. Σάς λέγω λοιπόν ότι το μαχαίρι μου το είχα στην τσέπη μου πρό τριών ημερών... δη-λαδή την περασμένη ημέρα του έγκλημά-τος. Σήμερα μόνον επρόσεξα ότι μου κό-πηκε το κουμπί και θά το έχασα...

—Και δεν είναι μόνο αυτό.

—Θεέ μου τί άλλο είναι; είπε ο δυστυ-χής.

—Δεξίτε μου τα συνειθισμένα παπού-τσια που φοράτε.

—Τά παπούτσια μου ή τά ξυλοπάπου-τσα;

—Τά ξυλοπάπουτσα δεν τά θάζετε ύ-ταν πηγαίνετε στόν σταύλον;

—Ναι, και όταν θέλω να έργασθώ τά παπούτσια.

—Και πόσα ζεύγη έχετε;

—Δύο ζεύγη, ένα για τις Κυριακές και το άλλο για τη δουλειά· έχω και ένα άλ-λο ζευγάρι μύτες.

—Νά μου τά δείξετε.

—Νά πάω να τά πάρω.

Πήγε σ' ένα διπλανό δωμάτιο, ο δε Φλανκάρ τόν παρατηρούσε με το θλέμ-μα του.

Εγύρισε άμέσως κρατώντας δύο ζεύ-γη ύποδημάτων στα χέρια του.

—Νά τα, είπε.

Ο άστυνόμος τά εξέτασε.

—Δεν είναι αυτά, βγάλε τά παπούτσια που φοράς.

Ο Γιάννης Μώρ ύπήκουσε άμέσως.

Ο Φλανκάρ έπήρε τά παπούτσια το έ-να ύστερα από τ' άλλο, ο δε Μοργκάν ο όποιος δεν εσήκωνε τά μάτια του είδεν ότι είχε ανακαλύψει αυτό που ήθελε.

—Λοιπόν, ρώτησε περίεργος και με ά-νυπομονησίαν ο Γιάννης Μώρ, λοιπόν, φί-λοι μου, αυτό θά άποδείξη και σ' έσας και σε μένα ότι προχθές πέρασα από τόν τόπον του έγκληματος.

—Κυττάχτε εδώ επάνω σ' αυτό το χαρ-τί, άπήντησε ο Φλανκάρ, το σχέδιο του τύπου που άφησε ένα καρφωμένο παπού-τσι επάνω σ' ένα μικρό ύψωμα γής πλη-σίον του τύπου του έγκληματος.

—Τό θέλω.

—Παρατηρήστε ότι το Ιχνογράφημα αυτό δείχνει τριάντα τρία καρφία και ότι τά δύο καρφία λείπουν στη φτέρνα... ότι τά άλλα είναι διαφόρων μεγεθών... και ότι προέρχεται από δεξιό παπούτσι... Κυττά-ξτε τώρα και αυτό το παπούτσι, το όποιο είναι δικό σας και μοιάζει με τόν τύπον που σάς δείχνω και τά σημάδια τών καρ-φιών και το μέρος όπου λείπουν απ' τη φτέρνα τά δύο καρφία.

—Ετσι είναι, δεν μπορώ να πω το άν-τιθετον.

—Λοιπόν, περάσατε από εκεί;

—Βεβαιότατα, έκτός αν μου κλέψανε τά παπούτσια και τά φορέσανε όταν έγω ήμουν άρρωστος.

—Αυτό θά ήτανε αδύνατο· αλλά μη ξε-χνάτε ότι σάς είδανε, λοιπόν, δεν χωράει άμφιβολία, σεις είσατε εκεί.

—Και τί συμπεραίνετε επί τέλους; ότι δεν είσατε έσεις ο δράστης του έγκλη-ματος...

—Εγώ; είπεν ο Μώρ κατάπληκτος.

—Τουλάχιστον θά είδατε τόν δράστην.

Ο έπιστάτης έχαμήλωσε το κεφάλι του και έμεινε για αρκετή ώρα χωρίς να μι-λά.

Επειτα με φωνή άλλαγμένη είπαι:

—Άκούστε, κύριε, εγώ δεν ξέρω το στρα-θό· δεν ξέρω τίποτα άπολύτως περί του κόμητος· δεν έκαμα εγώ το έγκλημα, και δεν είδα τίποτα, έπειδή ήμουν άρρωστος και δεν θυμάμαι να κατέβηκα απ' το κρεβάτι μου. Εν τούτοις αυτά που μου λέτε, με τρομάζουν και δεν μου τά λέτε θέβαια για να παίξετε μ' έναν κακόμοιρο άνθρωπο. Παραδέχομαι όπως και σεις ύ-τι μπορεί να θεβήκα στο δάσος Μαρ-σειώ, άφου έχετε άποδείξεις γι' αυτό... άλ-λά πώς θεβήκα εκεί; Αυτό δεν το κα-ταλαβαίνω... Μου φαίνεται ότι μου συμ-θαίνει κάτι που δεν μπορώ να το εξηγή-σω, κάτι τι το ύποϊοι είμαι θύμα και αν το έχετε, σάς παρακαλώ να μου το πη-τε... Δεν μπορείτε θέβαια να σκεφθήτε ύ-τι εγώ είμαι δολοφόνος, δεν είναι έτσι... Δεν θά ήτο τρέλλα και να το σκεφθί-κα νείς;... Τί συμφέρον θά είχα εγώ και από τόν θάνατον του κόμητος;... Και έπειτα ή νέα αυτή κατηγορία δεν έχει τόν λόγον της.

Την πρώτη φορά με κατηγορήσανε ως συνεργόν του κ. δε Μιρμόν, για τόν φόνον του γιουό του και του θεϊου του και τώρα φαίνεται πώς θέλετε να με κατηγορήσετε ότι έσκότωσα τόν κόμητα.... Ποιό λόγο είχανε οι δυο πρώτοι φόνου... και ποιό λό-γο ο τρίτος....

Εμένα το συμφέρον μου ήτανε να ζή ο κόμης, γιατί με προστάτευε... γιατί έπειδή κατηγορήθηκε όπως εγώ μου ύποσχέθηκε πώς θά με ύποστήριζε.

Ο Μοργκάν και ο Φλανκάρ τόν άφή-σανε να μιλή.

Γνωρίζανε ότι αυτός ο άνθρωπος ήτανε ένοχος, άφου ο κόμης τόν είχε δη, άφου άκόμη και το θύμα του είχε δείξει το δο-λοφόνο και όμως σ' αυτά προαισθανότανε κάποιο μυστήριο.

Ο Γιάννης Μώρ έλεγε την αλήθεια, ενώ άλλωστε απέβαλε την συνειδησίαν τών πρά-ξεών του κ' ήτανε τυφλό όργανον του Ρο-σκώφ....

Πώς να φωτισθούν;

Εάν έλευθέρωναν τόν Γιάννην Μώρ μπο-ρούσε αυτός θλέπων ότι τόν ύποπτεούν-τουσαν να τους δραπετεύση.

Εάν του κρύβανε πώς ήτανε βέβαιος για την ένοχήν του, ύποκρινόμενοι ότι πι-στεύουν την άθωότητά του, θά τόν κάνανε να πιστεύη πώς δεν έχει να φοβηθί τίποτα.

Αυτός δεν θά ζητούσε να δραπετεύση, Αυτό προτίμησε και ο Φλανκάρ.

—Είμαι βέβαιος πώς είσατε άθως, εί-πε, και το βλέπετε από τόν φιλικόν τρό-πον, με τόν όποιον σάς ανακρίνω, είναι σαν να μην σάς κάνω άνάκρισι, αλλά να σάς ζητώ πληροφορίες..

—Και σάς ευχαριστώ, είπε με συγκίνη-σι ο έπιστάτης. Και αν με συλλάβετε και με φυλακίσετε, θά μου φανή πολύ δικαίον πρός το παρόν τουλάχιστον, όπου να βε-βαιωθήτε, ότι δεν σάς είπα ψέμματα... και αυτό δεν θ' άργήση.

Ο Γιάννη, Μώρ μιλούσε τόσο απλά ώ-στε ο Φλανκάρ και ο Μοργκάν δεν ξεύ-ρανε τί να σκεφθούνε.

Γιατί ήν φαινότανε καθόλου έγκλημα-τίας ο δυστυχής αυτός.

Άρχισε τότε να διαβλέπη κάποιο μυ-στηριώδες δράμα στην ζωή του.

Μιλούσε ειλικρινά και μετά σεβασμού και εύχαρίστως θά υπεβάλλετο εις την δοκιμασίαν κατηγορίας συνοδευομένην και από νέαν σύλληψιν και προφυλάκισιν, άρ-κεί να άποδειχθί, ότι ήτανε άθως παρ' ό-λα τά εναντίον του τεκμήρια.

Ο Φλανκάρ κατεβάζοντας το κεφάλι σκεπτότανε.

Δεν άπήντησε εις την τελευταίαν παρα-τηρήσιν του Γιάννη Μώρ, αλλά συνεχι-ζοντας τάς σκέψεις του είπε στο χωρικό:

—Λοιπόν τρεις φόνου μέσα σ' ένα χρόνο γινήκανε εις τόν Πύργο του Φουσερόλ και μπορεί και σεις άκούσι να λάβατε μέ-

ρος στούς φόνους αυτούς; Προσπαθήστε να θυμηθήτε τά περασμένα, καταλαμθά-νεσθε συχνά από πυρετούς, κατά τούς ό-ποιους δεν έξουσιάζετε τόν έαυτόν σας, κάθε κρίσις τών τελευταίων ημερών δεν συμπίπτει και με ένα από τά έγκλήματα αυτά;

—Ναι, όταν δολοφονήσανε τόν βαρώνο δε Κρέθκερ ήμουν στο κρεβάτι μου... έτσι τουλάχιστον φαντάζομαι.... το μυαλό μου δεν εργαζότανε... Τέλος, καθώς βλέ-πετε, χθες, προχθές, την ώρα που σκοτώ-νανε τόν κ. κόμητα πάλι ήμουν άρρω-στος... και μάλιστα κα ιτούς τρεις αυτούς φόνους τούς έμαθα την έπομένην της ήμέ-ρας που γινήκαν.

—Ήμουν θέβαιος, ψιθύρισε ο Φλαν-κάρ. Θά σάς το πω άμέσως, είπε.

Ο Γιάννης Μώρ εξακολούθησε.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο),

Ο 'Αμερικανικός κροκόδειλος

Τό είδος αυτό του κροκοδειλου μοιά-ζει θέβαια με τό άλλο της 'Αφρικής. Τό μήκος του είναι περίπου 4 μέτρα. Τό κε-φάλι του πιάνει τό έκτον περίπου του κορμιού του. Έχει ένα στόμα πολύ με-γάλο, με μυτερά δόντια, σε κάθε σα-γόνι.

Και τρέφεται ιδίως από ψάρια.

Γεννά 50—60 αυγά, όμοια με τ' αυγά της χήνας. Τά σκεπάζει στην άμμο και τ' αφήνει να άνοίξουν με τη ζέστα του ήλιου.

Τά κροκοδειλάκια αυτά, μόλις θγούν από τό αυγό, έχουν μήκος 10 πόντους και άμέσως τρέχουν πρός τό νερό.

Τό δέρμα του έχει σκληρά λέπια και χρησιμοποιείται να φτιάνωνται έπιδη-ματα πολυτελείας.

Ο κόμης κρυμμένος στο σπίτι του άστυνóμου Φλανκάρ έσκέπτετο τά τελευταία τρομερά γεγονότα.

Τὰ χέρια τῆς πεθαμένης

Ἔρως καὶ Θάνατος

Παράδερνε στὸ στρώμα. Ἀρρώστος δὲν ἦταν, μὰ ἔπασχε. Ὁ πόνος τοῦ ξεχειλίσε καὶ τὸ βογγητό του τάραξε τὴν ἡσυχία ποὺ ἀπλωνότανε μέσα στὸ σκοτεινὸ, σὰν κόλασι, δωμάτιο. Τὸ τρεμάμενο φῶς τοῦ καντηλιοῦ ἔρριχνε τὸ κίτρινο καὶ θαμπὸ φῶς τοῦ μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο τοῦ πόνου. Οἱ ἀχτίνες τοῦ φωτίζαν τὸ πρόσωπό του. Τὸ κίτρινο πρόσωπό του, γεμάτο ρυτίδες, ἀδύνατο, κοκκαλιάρικο, τὰ μάτια του τὰ κόκκινα καὶ πρησμένα ἀπ' τὴν ἀϋπνία καὶ τὸ κλάμμα, ἐδειχναν πόσο ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ὑπέφερε.

Μαῦροι ἐφιάλτες τὸν βασάνιζαν.

Ἡ ἡσυχία τοῦ δωματίου μὰ καὶ τὸ βογγητό του τὸν φόβιζαν. Τὸ κίτρινο φῶς τοῦ καντηλιοῦ τὸν ἔκανε νὰ τρέμη, μὰ καὶ τὸ σκοτάδι τῆς κάμαρας τοῦ τάραζε τὴ ψυχὴ.

—Ὡ, πάλι τὰ χέρια... τὰ χέρια. Ξεφώνησε μὲ μιά φωνὴ γιομάτη τρόμο, κρούοντας μὲ τὰ χέρια του τὰ μάτια του καὶ ἀφήνοντας τὸν πόνο καὶ τὸν φόβον ποὺ τὸν συνέβαιναν νὰ ξεχειλίσουν σ' ἕνα παιδικὸ, σπαραχτικὸ καὶ φριχτὸ κλάμμα. Οἱ λυγμοὶ τοῦ τάραζαν τὸ κορμὶ του καὶ χαλοῦσαν τὴν ἡσυχίαν ποὺ ἀπλωνότανε στὸ δωμάτιο.

Ἀπότομα σηκώθηκε. Καὶ ἔχοντας τὰ μάτια του κρυμμένα μὲ τὰ χέρια του, τράβηξε, στὰ σκοτεινὰ, πρὸς τὸ παράθυρο. Σὰν σκόνταψε στὸν τοῖχο, κατέβασε τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ψηλαφώντας, βρήκε τὸ σῆμα τοῦ παραθύρου καὶ τ' ἀνοίξε διάπλατα, μὲ θόρυβο. Ἡ βραδυὴ τοῦ καλοκαιριοῦ αὐρὰ τὸν δρόσιζε. Ἀνάπνευσε, βαθεῖα, πολλές φορές, τὸ δροσερὸ ἀεράκι, γεμάτο ἀρώματα λουλουδιῶν. Ἐμεινε γιὰ πολλὴν ὥραν μὲ τὰ μάτια κλειστὰ, τὸ στήθος προτεταμένο, τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο. Ἐμεινε ἔτσι καὶ σὰν πεινασμένος ρούφαγε μὲ ἥδον τὸν καθαρόν ἀέρα.

Ἀνοίξε τὰ μάτια τοῦ δειλὰ-δειλὰ. Φοβότανε μὴ δὴ ξανά ἔμπρός του τὸν ἐφιάλτη, τὰ χέρια τῆς νεκρῆς.

Ἐμπρὸς τοῦ ἀπλωνότανε, ὁ κήπος τῆς βίλλας τοῦ μὲ τὰ περίφημα ὠροφώσα σκιά τοῦ ὀλόγεμου φεγγαριοῦ. Δὲν ἦταν νύχτα, μὰ μέρα. Μέρα μαγευτικὴ ἀσημένια, ὀχι χρυσή, γλυκειά, σὰν μέλι καὶ ἀρωματισμένη σὰν νυφικὴ πασάδα. Ἐνα ἀρβούνι ἔλεγε τὸν πόνο του καὶ αὐτὸς στὴν κάθε του νύκτα δάκρυζε. Νόμιζε πὼς ἦτανε τὸ τραγοῦδι αὐτό, τὸ Κύκνειο ᾄσμα στὴν ἀγάπη του, στὴν καλὴ του καὶ αἰσθανότανε τὸ αἶμα τῆς καρδιάς του ν' ἀνεβαίνει — ν' ἀνεβαίνει νὰ φτάνη στὰ μάτια του καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ βγαίνει, ἕνα δάκρυ πύρινο ποὺ τοῦ ἔκαιγε τὴ σάρκα του.

Μιά ἰδέα κυριάρχησε μέσα τοῦ ποὺ αὐτόματα, σὰν νευρόσπαστο, μῆκε σ' ἐνέργεια. Ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Κατέβηκε τὰ σκαλιά, βῆκε στὸν κήπο καὶ τράβηξε, ἔτσι καθὼς ἦτανε μὲ τὰ νυχτικὰ του, ἀνάμεσα στὶς ἀλέες. Ποῦ πῆγαινε; Κανεὶς δὲν γινώριζε. Βῆκε στὸ δρόμο καὶ τράβηξε ἕνα φαρόν δρομάκο ποὺ ἔβγαζε στὸ κοιμητήρι. Πίσω τὸ χωριὸ κοιμότανε ἡσυχά-ἡσυχά. Τ' ἀσπρὰ σπιτάκια τοῦ φαντάζανε, σὰν περιστέρια, πρὸ ἀσπρὰ ἀκόμα. Πότε-πότε ἀκουγότανε, μακριὰ, τὸ γαγγίσμα κανενὸς σκυλοῦ καὶ, μισοσβυσμένο, τὸ κελᾶδμα τ' ἀηδονιοῦ...

Πλανιόταν μέσα στὸ ἡσυχά κοιμητήρι, σὰν φάντασμα ντυμένο στὰ ὀλόλευκα, ὡς ποὺ ἔφτασε ἔμπρός σ' ἕνα πολυτελέστατο τάφο. Τὸ κρώξιμο μίᾶς κουκουβάγιας ἔκαμε τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ. Στάθηκε. Ἐρρίξε μιά παράξενη ματιά γύρω του, σὰν ν' ἀναρωτιόταν:

«Τί γυρεύω δὴ μέσα; Μὰ τὸ κλάμμα τῆς κουκουβάγιας τοῦδωσε θάρρος. Ἐῖδε ἔμπρός του, πάλλευκο, σὰν αὐτὴ, ν'

ἀπλώνεται τὸ μνήμα τῆς καὶ δάκρυσε.

Ἀποφασιστικὰ τράβηξε κατὰ κεῖ. Δυὸ βήματα ἔκανε ἔμπρός καὶ ἕνα πίσω. Θέλησε νὰ φύγῃ, μὰ κάτι τὸν τράβαγε νὰ μείνῃ. Σὰν ὑπνοβάτης, μὴ ξέροντας τί κάνει, προχώρησε, κατέβηκε τὰ σκαλιά, βῆκε σὲ μιά κρύπτη τὸ κλεῖδι καὶ ἀνοίξε τὴ σιδερένια πόρτα. Βρισκόταν κοντὰ τῆς.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται, παράξενα ἡδονικὰ ρίγη σ' ὅλο του τὸ κορμὶ. Σὰν τὸν ἔρασε τὸ πρῶτο ραντεβού του. Ἐνα ἐπιχρυσωμένο κανδήλι φώτιζε τὸ μικρὸ αὐτό, κατάλευκο παλατάκι, πούκρυβε τὸ κορμὶ τῆς νεράιδας. Μιά κίνησι ἀκόμα καὶ θὰ τὴν ἔβλεπε ἔμπρός του, στὸ πολὺτιμο φέρετρό τῆς, ὡμορφη, γλυκειά, ἀγνή σὰν ἀγγελοῦ: Ἐμεινε δισταχτικὸς, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴν κρύπτη πούκρυβε τὸ θησαυρὸ:

Ξαναθυμήθηκε παλῆς εὐτυχισμένες καὶ χαρούμενες μέρες καὶ στὸ πονεμένο του πρόσωπο ζωγραφίστηκε ἡ χαρὰ. Θυμήθηκε τότε ποὺ ἀγαπιόντουσαν. Τὸ γάμο τους καὶ ὕστερα τὴ χαρούμενη φωλιά τους, στὴ βίλλα. Τὸ φριχτὸ δρᾶμα, ποὺ γίνθηκε κεῖ πέρα καὶ ποὺ ἦτανε ἡ αἰτία τῆς ὅλης τοῦ συμφορᾶς... Ἐνα πρῶτὸ ποὺ σηκώθηκε, τὴ βρήκε πλάι του, στὸ ἴδιο, τὸ νυφικὸ κρεββάτι νεκρή... Ὑστερα μέσα σ' ἕνα πολὺτιμο φέρετρο ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, λουλουδιὰ κι' αὐτὴ, φάνταζε δυὸ φορές νυφούλα: Καὶ τὰ χερᾶκια τῆς, δεμένα μὲ μιά ἀσπρη κορδέλλα, σκεπασμένα μὲ κρίνα. Σ' ἔκαναν νὰ μὴν μπορῇ νὰ διακρίνῃ ποῖα ἦσαν τὰ χέρια καὶ ποῖοι οἱ κρίνοι... Τὸ Νεκροταφεῖο, μπροστὰ στὸν οἰκογενειακὸ τάφο. Προχωρεῖ ἕνας νεκροθάφτης καὶ μὲ ἐπίσημο ὕψος προσπαθεῖ νὰ λύσῃ τὴν κορδέλλα. Ἡ κορδέλλα, τὰ κρίνα, καὶ τὰ κρινόχερα μπερδεύτηκαν, κανένα δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τ' ἄλλο, ὁ νεκροθάφτης τράβαγε. Καὶ εἶδε τὰ χέρια, σὰν νὰ κουνιόταν ἰκετευτικά. Ἐνα παράπονο στὰ χεῖλη τῆς νεκρῆς διάβασε... Ὑστερα ζαλίστηκε... Ὁ γιατρός εἶπε πὼς ἔχει νευρική κρίσι...

Μὰ τὰ χέρια πάντα ἔμπρός του τάβλεπε. Ἐγιναν γι' αὐτὸν ἐφιάλτης: Καὶ νὰ τὰ πάλι τώρα ἔμπρός του, ἔξω ἀπὸ τὴ κρύπτη ποὺ φυλάει τὸ θησαυρὸ. Τὸν ἰκετεύουν... Ὡ, πόσες φορές μᾶς χαϊδεύεις

καὶ μᾶς φιλῆσαι, ἀπ' ἀγάπη, καὶ μεις σὲ χαϊδέψαμε, γιατί σ' ἀγαπούμε. Γιατί τὸ ρα μᾶς ἄφησες ἔτσι; Ἐλα, λοιπόν, κα κέ, νὰ μᾶς σώσῃς:

Μὲ δύναμι, τράβηξε τὸ πόμολο καὶ τὸ σιδερένιο πορτάκι ἀνοίξε: Μιά μυρουδιά ἄσκημη ξεπετάχτηκε, μαζὶ μ' ἕνα ξερὸ, ζεστὸ καὶ μολυσμένον ἄερα. Ἐμπρός του ἦτο τὸ φέρετρο. Ἐκεῖνης: Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι τοῦ ἔφραζε τὸ στόμα του καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τράβηξε τὸ καπάκι. Μιά μπόχα τὸν ἔπνιξε τότες, μὰ αὐτὸς μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς θὰ τὴν ξανάβλεπε, τρελλὸς ἀπὸ συγκίνησι καὶ χαρὰ, ἐπειδὴ βρισκόταν πλάι τῆς, δὲν γινόιστηκε. Καὶ κάτω ἀπ' τὸ ἀμυδρὸ τοῦ φεγγαριοῦ φῶς ἄπλωσε τὸ χέρι του. Ἐνα πλῆθος ζωῶν πετάχτηκαν σὰν σύγνεφο ἔμπρός του. Ψαχούλευε μ' ἐρωτικὴ ἡδονὴ ἀνάμεσα σὲ πλαδαρές, νερούλιασμένες, μαῦρες, βρωμερές σάρκες, σκουλήκια, ποντίκια καὶ κατασπίρτες: Ἐφτασε στὰ χέρια ποῦ, ἀλλοίμονο, δὲν εἶχαν πιά τὴ προτινὴ τους ὄψι: Ἐκαμε νὰ τὰ πιᾶσῃ, μὰ κάτι κρῦο καὶ νεροῦλὸ χούφτιασε. Ἀδύνατο, τέτριοι ἦσαν τὰ χέρια Ἐκεῖνης: Θέλησε νὰ δῇ. Ἐκανε πὼς τὸ τραβάει. Ἐνα ὀδύνητο «κρίκ» ἀκούστηκε. Τράβηξε τὸ χέρι του καὶ μαζὶ τὸ νεροῦλὸ καὶ κρῦο ἐκεῖνο ἀντικείμενο: Σὰν τῶφere στὸ φῶς, εἶδε μὲ φρίκη κάτι ποὺ φαινότανε, πὼς κάποτε ἦτανε παλάμη χεριοῦ, μὰ τώρα σκέτη σαπίλα: Φρικίασε: Τὸ πέταξε κάτω καὶ ἔφυγε τρέχοντας...

.....Ἐτρεχε σὰν τρελλὸς μέσα στὸ κοιμητήρι, μὴ ξέροντας ποῦ νὰ πᾶι: Ἡ μέρα ξαναφώτιζε τὸν κόσμον. Ἐρχόταν μεγαλόπρεπη καὶ ἡ φύσι πανηγύριζε τὴν ἔλευσί της: Αὐτὸς ἔτρεχε:... Στὸ τρελλὸ τρέξιμό του σκόνταψε κάπου, καθὼς σήκωσε τὰ μάτια του ἀντίκρυσεν ἔμπρός του ἕνα φτωχὸ καὶ ἀπέρητο τάφο, μ' ἕνα ὡμορφοσταυρὸ, ποὺ ἡ ἀπλότης του τὸν ἔκανε χαριτωμένο.

Μιά κόκκινη ἀχτίδα ἔκανε νὰ λάμπουν πάνω στὸν σταυρὸ οἱ λέξεις τοῦτες, ποὺ διάβασε μὲ δέος:

«Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα:»

ΑΝΤΡΕ ΣΟΚΙΜΟΝ

Τὸ ζωντανὸ διαμάντι

Ὁλο τὸ Λονδίνο μιλοῦσε γιὰ τὸ λόρδο Τζῶν καὶ τὴν ἐπιστροφή του. Μανιώδης περιγητὴς καὶ ὀρειβάτης, ἔλειψε δυὸ χρόνια στὶς ἀποικίες τῶν Ἰνδιῶν. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὲς ἐπισκέφθηκε τὸ Ἀνὰν κι' ἄλλες ἀσιατικὲς χῶρες. Κινδύνεψε ἀπειρες φορές ν' ἀφήσῃ τὸ περὶ τοῦ ἐκεῖ κάτω, μὰ στὸ τέλος ἐγύρισε θριαμβευτῆς. Μὲσα στὴ σωρεία τῶν λαφύρων ποὺ ἔφερνε, ἦταν ἕνα περίφημο διαμάντι. Τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα τοῦ Ἀνὰν, ἱερὸ κειμήλιο τῶν Βουδδιστῶν, κλεμμένο μέσ' ἀπὸ τὸν ἀπροσπέλαστο ναὸ ποὺ τοῦχτισαν οἱ λαοὶ μᾶδες στὴν κορφή ἐνὸς ἀπόκρημνου καὶ ψηλοῦ θράχου τῶν Ἰμαλαίων! Κι' ὅμως τὸ διαμάντι αὐτὸ ἔκανε φτερά γιὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τώρα θρισκόταν στὸ μέγαρο τοῦ λόρδου. Ἐφανε δὲμας μαζὶ του καὶ μιά κατάρρα ποὺ τοῦδωσαν οἱ λαοὶ μᾶδες. Ὁ κλέφτης τοῦ ἱεροῦ διαμαντιοῦ τοῦ Βούδδα νὰ εἶνε καταραμένος! Αἴγιος καιρὸς τοῦ μένει ἀκόμα γιὰ νὰ ζήσῃ! Τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα ξαναγυρίζει πάντα στὴ θέσι του...»

Ὅλοι οἱ γνωστοὶ τοῦ λόρδου ἔτρεξαν στὴν πρόσκλησί του ἐκεῖνο τὸ θράδυ. Κατὰ τίς δέκα οἱ αἰθουσες τῆς ὑποδοχῆς ἦσαν γεμάτες ἀπ' ὅ,τι τὸ ἐκλεκτότερο κ'

Ἡ ἀγγελία

Καθισμένος νῶχελικὰ σὲ μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα ὁ Τόμ-Κόξ, ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμα ἔρριχνε πεταχτές ματιές στοὺς «Ταίμς» τῆς ἡμέρας. Μιά ἀγγελία τοῦ τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή. Ἦταν στὴν κοσμικὴ στήλη, τυπωμένη μὲ χοντρά, χτυπητὰ στοιχεῖα:

«Ὁ λόρδος Τζῶν, ἐπανελθὼν πρὸ διμήνου ἀπὸ τὰς περιηγήσεσιν του εἰς τὰς Ἰνδίας προσκαλεῖ τοὺς φίλους του ἀπόψε εἰς φιλικὴν συγκέντρωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἀναμένει μιά ἔκπληξις. Ὡρα 9½ μ. μ. Ἐξαιρετικὴ θραυὰ. Μέγαρον Τζῶν. Μπέκ Στρήτ.»

Μία ἔκπληξις... Μία ἔκπληξις στὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Τζῶν; Σίγουρα τὸ διαμάντι, τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα, ψιθύρισε ὁ δαίμονας ντέκετιβ.

Ἀναψεν ἕνα ποῦρο καὶ φώναξε τὸ βοηθὸ του.

—Τζόε, ἐτοίμασε δυὸ φράκα. Ἀπόψε θὰ περάσουμε μίαν ἐξαιρετικὴ θραυὰ στοῦ λόρδου Τζῶν! Μᾶς περιμένει καὶ μιά ἔκπληξις...

—Ἐκπληξίς; Ἀ! Χωρὶς ἄλλο ἢ παρουσιαστικὸ τοῦ διαμαντιοῦ, τὸ καταραμένο διαμάντι τοῦ Βούδδα!

—Ὑποψιάζομαι, Τζόε. Ἐπειτα ξέρεις πὼς πάντα οἱ ἐξαιρετικὲς αὐτὲς θραυὰς μὲ τίς ἐκπληξίσεις εἶνε πολλὲς ἐνδοφύρουσες τόσο σ' ἐμᾶς, ὅσο καὶ στοὺς ἀγαπητοὺς μας φίλους τοὺς... κλεφταράδες! Ἀλλῶστε μὴ ἐχθρᾶς πὼς ὑπάρχει κ' ἡ περίφημη κατάρρα τοῦ διαμαντιοῦ. Ἐτοιμάσου λοιπόν. Τὸ θράδυ στὶς 9½ στὴ Μπέκ Στρήτ, μέγαρον Τζῶν!

Τὸ ζωντανὸ διαμάντι

Ὁλο τὸ Λονδίνο μιλοῦσε γιὰ τὸ λόρδο Τζῶν καὶ τὴν ἐπιστροφή του. Μανιώδης περιγητὴς καὶ ὀρειβάτης, ἔλειψε δυὸ χρόνια στὶς ἀποικίες τῶν Ἰνδιῶν. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὲς ἐπισκέφθηκε τὸ Ἀνὰν κι' ἄλλες ἀσιατικὲς χῶρες. Κινδύνεψε ἀπειρες φορές ν' ἀφήσῃ τὸ περὶ τοῦ ἐκεῖ κάτω, μὰ στὸ τέλος ἐγύρισε θριαμβευτῆς. Μὲσα στὴ σωρεία τῶν λαφύρων ποὺ ἔφερνε, ἦταν ἕνα περίφημο διαμάντι. Τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα τοῦ Ἀνὰν, ἱερὸ κειμήλιο τῶν Βουδδιστῶν, κλεμμένο μέσ' ἀπὸ τὸν ἀπροσπέλαστο ναὸ ποὺ τοῦχτισαν οἱ λαοὶ μᾶδες στὴν κορφή ἐνὸς ἀπόκρημνου καὶ ψηλοῦ θράχου τῶν Ἰμαλαίων! Κι' ὅμως τὸ διαμάντι αὐτὸ ἔκανε φτερά γιὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τώρα θρισκόταν στὸ μέγαρο τοῦ λόρδου. Ἐφανε δὲμας μαζὶ του καὶ μιά κατάρρα ποὺ τοῦδωσαν οἱ λαοὶ μᾶδες. Ὁ κλέφτης τοῦ ἱεροῦ διαμαντιοῦ τοῦ Βούδδα νὰ εἶνε καταραμένος! Αἴγιος καιρὸς τοῦ μένει ἀκόμα γιὰ νὰ ζήσῃ! Τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα ξαναγυρίζει πάντα στὴ θέσι του...»

Ὅλοι οἱ γνωστοὶ τοῦ λόρδου ἔτρεξαν στὴν πρόσκλησί του ἐκεῖνο τὸ θράδυ. Κατὰ τίς δέκα οἱ αἰθουσες τῆς ὑποδοχῆς ἦσαν γεμάτες ἀπ' ὅ,τι τὸ ἐκλεκτότερο κ'

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

TOM KOE

Τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα

ὠραιότερο ἔχει νὰ δειξῇ ἡ πόλις τῆς ὀμίχλης καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ φύλα.

Ἀφγοὶ μέσα στὰ φράκα τοὺς οἱ φίλοι μας Τόμ-Κόξ καὶ Τζόε τριγυροῦσαν συνομιλῶντας δὴθεν ἀδιάφορα στοὺς καλεσμένους.

—Εἶμαι περιέργος νὰ δῶ τὴν ἔκπληξι τοῦ Τζῶν. Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς ἀργεῖ; ψιθύρισε ὁ Τζόε.

Ὁ Τόμ-Κόξ τὸν καθοῦχασε μ' ἕνα χαμόγελο. Τοῦ ἔδειξε τὸν λόρδο ποὺ ἀπομακρύνονταν ἀπὸ ἕναν ὄμιλο καὶ πλησίαζε τὴν ὀρχήστρα ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα σκόρπιζε τοὺς ἴχους τῆς μέσα στὶς λαμπρὲς αἰθουσες.

Ὁ λόρδος φάνηκε νὰ λήθῃ κάτι στὸ μαέστρο. Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα τὸ κόρνο μὲ τὴν διαπεραστικὴ τρυ φωνή, εἰδοποιούσε τοὺς προσκαλεσμένους.

Ὁ λόρδος Τζῶν ἀνέβηκε στὴν ἐξέδρα τῆς ὀρχήστρας.

—Τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ δείχνει ἀνθρωπο τολμηρὸ... εἶπε ὁ Τζόε.

—Σσσ.. τὸν διέκοψε ὁ Τόμ-Κόξ. Μιλεῖ... Ἀκουσε...

—Ἀγαπητοὶ κ' ἀξέχαστοι φίλοι, ἀρχισε ὁ λόρδος. Σὰς καλεῖται ἀπόψε ἐδῶ, γιὰ νὰ σὰς παρουσιάσω μίαν ἔκπληξι. Πολλοὶ μὲ ρώτησαν ἀν πρόκειται γιὰ τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα ποὺ ἔφερα ἀπὸ τὸ Ἀνὰν. Εἶνε καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ τὸ διαμάντι. Εἶνε ἀκατέργαστο, σὲ σχῆμα μήλου. Ἐχεῖ τὸ μέγεθος ἐνὸς Κόχινωρ καὶ τὴ λάμψι τοῦ Ἀντίδασιλῆα. Θὰ τὸ θαυμάσετε... Μὰ ἡ μεγάλη ἔκπληξι δὲν εἶνε αὕτη. Εἶνε ἕνα ζωντανὸ διαμάντι ποὺ θὰ σὰς παρουσιάσω, ἕνα διαμάντι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα. Τὴν Ἀζάρα, ἰέρεια καὶ χορεύτρια τοῦ Βούδδα ποὺ δέχτηκε νὰ ρθῇ μαζί μου στὴν Ἀγγλίαν. Θαυμάστε τὴν...

Ἐνας ψιθύρος ἀκούστηκε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς αἰθούσης, ἐνῶ μιά αὐλαία ἀνοίγε σὲ μίαν ἄκρη τῆς καὶ μιά μουσικὴ παράξενη ἀρχισε σκορπίζοντας τοὺς λάγνους ἴχους γύρω.

Μιά γυναῖκα μελαψή, ὅμοια μὲ μπουτζί, μισόγυμνη, φάνηκε στὴ σκηνή. Κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἕνα πέπλο ἀραχνούφαντο στριφογυρίζοντάς τον ἐπιδείξια δεξιά κι' ἀριστερά. Στὸ κεφάλι τῆς φοροῦσε ἕνα πολὺτιμο διάδημα σὲ σχῆμα κῶνου, στὰ πόδια τῆς σανδάλια χρυσὰ ποὺ ἔφταναν ὡς τὰ γόνατά της. Ἐκανε μερικοὺς θημιασμούς στὸ προσκήνιο καὶ προχώρησε στὸ βάθος. Ἐνας πελώριος Βούδδας τὴν περιμένεν ἐκεῖ. Ἀπαίσιος, τρικέφαλος ἔμοιαζε σὰ νάθελε νὰ τὴν κατασπαράξῃ. Γονάτισε ἀλλεπάλληλα μπροστὰ τοῦ κάτω ἀπ' τοὺς ἴχους τῆς ἀνατολίτικης μουσικῆς. Φαινόταν σὰ νὰ προσφύρῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς στὸν ὄσχημο Θεό. Στὸ τέλος ἐσοκέτασε τὸ σῶμα τῆς καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Ἡ μουσικὴ ἀτονούσε κ' ἡ ξένη χορεύτρια σωριάστηκε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Βούδδα, ἀνάμεσα στὴ θύελλα τῶν χειροκροτημάτων ποὺ δονούσε τὴν αἰθουσα.

—Εἶνε ἕνα νούμερο πολὺ γοητευτικὸ, εἶπε στὸν Κόξ ὁ Τζόε. Δὲν χειροκροτεῖς; —Ὁχι! μὲ τρόμαξαν τὰ μάτια τῆς γο-

ρεύτριας αὐτῆς, εἶπεν ἐκεῖνος. Θάλεγε κανεὶς πὼς μᾶς κύτταζε σὰν νὰ εἴμαστε οἱ χειρότεροί της ἐχθροί. Μὰ πρόσεξες τὸ λόρδο; Τὴν κύτταζε μὲ τέτοιο βλέμμα ποὺ πείσθηκα πὼς εἶν' ἐρωτευμένος τρελλά μ' αὐτὸ τὸ διάβολο!

—Τοῦ Τζῶν τοῦ ἀρέσουν οἱ πρωτοτυπίες, ἀπάντησε χάριτολογώντας ὁ Τζόε. Μιά περιπέτεια μὲ μίαν ἰέρεια τοῦ Βούδδα ἔχει κι' αὕτη τὴν πρωτότυπη γοητεία τῆς!

ΕΚΠΑΝΘΕΙΣ...

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἀζάρα στὸ μπράτσο τοῦ λόρδου, σκεπασμένη μὲ μιά πολὺτιμη γουνένια κόπα δεχόταν τὰ συγχαρητήρια ὧλων. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ λόρδου μιά πόρτα ἀνοίξε στὸ βάθος.

—Καὶ τώρα, κυρίες μου καὶ κύριοι, ἀφοῦ ἀπολαύσατε τὸ ζωντανό, ἐλάτε νὰ δῆτε καὶ τ' αἷψο διαμάντι, εἶπε γελώντας ὁ λόρδος Τζῶν.

Ὁ Τόμ-Κόξ κι' ὁ Τζόε ἦσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ πέρασαν στὴ διπλανὴν αἰθουσα. Ἐνα εἶδος θάφρου καὶ θωμοῦ ἦταν σὲ μίαν ἄκρη, πάνω του μέσα σ' ἕνα εἶδος κλουβιοῦ θρισκόταν τὸ περίφημο διαμάντι. Ὁ λόρδος στάθηκε κοντὰ του, ἐνῶ ἡ Ἀζάρα ἔδειχνε μίαν ἀκατανόητη συγκίνησι. Κανεὶς δὲν τόχε παρατηρήσει αὐτὸ ἐκτός ἀπὸ τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς. Ὅλοι ἀκούγαν μὲ προσοχὴ τὴ δὴγησι τοῦ λόρδου. Μιλοῦσε γιὰ τὴν κατάρρα τοῦ διαμαντιοῦ...

Μὰ ἔαφνικὰ ἐσοῦσαν ὅλα τὰ φῶτα... Ἀκούστηκαν μερικές τρομαγμένες γυναικεῖς φωνὲς καὶ τὸ σύρσιμο μίᾶς πάλης. Ἐπειτα ἡ φωνὴ τοῦ λόρδου ποὺ φώναζε:

—Κλέφτη, λαποδότη, σὲ κρατῶ...

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως τὸ φῶς ξανῆρθε γιὰ νὰ ξαναφέρῃ τὴν ἡσυχία. Οἱ καλεσμένοι εἶδαν κατάπληχτοι μπρὸς τὸ θάφρο τοῦ διαμαντιοῦ ἕνα πῶμα. Ὁ λόρδος Τζῶνς κατακόκκινος, συγκλημένος, κούνησε τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴ.

—Μεταξὺ μας θρισκόταν ἕνας ἐπίδουλος, φώναξε. Ἴσως καὶ περισσώτεροι. Μὰ δὲν εἶχα τὸ διαμάντι σὲ τόσο εὐκόλο μέρος γιὰ ἕναν κλέφτη. Μιά ηλεκτρικὴ συστοιχία δίνει τὸ θάνατο σ' ὅποιον τολμήσῃ ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του στὴ θήκη τοῦ διαμαντιοῦ!

Ὁ Τόμ-Κόξ ἀδράξε τὸ μπράτσο τοῦ Τζόε.

—Μεῖνε ἐδῶ, τοῦ ψιθύρισε διαστικά. Μὴ μὲ περιμένῃς! Αὕτη ἡ Ἀζάρα φεύγει σὰν κλέφτης... Θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

Κι' ἐφθασε στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐκεῖνη ἐξαφανίστηκε...

ΔΕΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΝΔΗΣ

Σὲ λίγο τὸ μέγαρο ἀδειάζει, ἐνῶ ἔφτανε ἡ ἀστυνομία γιὰ ἀνακρίσεις. Τὸ ἄτομο ποὺ πέθανε ἀπὸ τὴν ηλεκτροπληξίαν δὲν ἔδινε κανένα στοιχεῖο. Δὲν εἶχαν ἐπάνω του κανένα χαρτί, καμμιὰν ἀπόδειξι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Τόμ-Κόξ, κρυμμένος

πλούσιοι μιὰ κουρτίνα, επέβλεπε τις μουσική κινήσεις της 'Αζάρας. Μέσα σ' ένα ανατολίτικο επιπλωμένο δωμάτιο, γονατισμένη ή μελαψή χορεύτρια σ' ένα μικρό Βούδδα προσευχόταν. Φαινόταν πολύ συγκινημένη και τὰ χείλη της έτρεμαν... Ξαφνικά σηκώθηκε. Προχώρησε σ' ένα ατάκλινο γκρόγκ και τὸ χτύπησε τρεις φορές. Ένας 'Ασιανὸς υπηρέτης φάνηκε. Γονάτισε μ' εὐλάβεια μπροστά στην 'Αζάρα. Εκείνη πέρασε τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Τὸν ἔσυρε μπροστά στὸ Βούδδα και τοῦπε μερικές λέξεις. 'Ο υπηρέτης προσκύνησε, ἔπειτα θάζοντας τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του ἐπανάλαβε τὰ λόγια της. Φαινόταν σὰ νὰ ὀρκίζεται. 'Υστερα βγήκε δρομαίος.

'Ο Κόξ ἔμεινε πολλὴν ὥρα κυττάζοντας ἀπὸ τὴν κρύπτη του τὴν 'Αζάρα. Προσευχόταν ἀκόμα μπρὸς στὸ Βούδδα. Στιγμές-στιγμές σταματοῦσε. "Ετεινε τ' αὐτιά της...

"Θάλεγε κανεὶς, σκέφτηκε ὁ Κόξ, πὼς περιμένει ν' ἀκούση κάτι. Καὶ κάτι δίχως ἄλλο θὰ συμβῇ. Τί κρίμα νὰ μὴν ξέρω τὴ διαλεμένην αὐτὴ γλῶσσα!... "Ισως προλάβαινα τίποτα..."

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ τὴ σκέψι και μὴ ἀναρρη-κραυγὴ πλημμύρισε ὅλο τὸ μέγαρο. Ἐσφίξε τὸ Σμὶθ πὺρ συνήθιζε πάντα νάχη μαζί του. 'Υστερα κύταξε τὴν 'Αζάρα. Ἡ χορεύτρια εἶχε σηκωθῇ. Ἀρπάξε ενα μαχαίρι. Νὰ τὸν εἶχε ἀρα γέ ὑποπτευθῇ; 'Ο Τόμ ἀκούγοντας τὴ κραυγὴ εἶχε σαλέψει μαζί μὲ τὴν κουρτίνα του. Τὴν εἶδε νὰ διευθύνεται στὸ μισοσκοτάδο κατ' ἐπάνω του. Πιὸ ἐπιδέξιος ὥρμησε πρῶτος, τῆς ἀρπάξε τὸ χέρι και τὴν ἀνάγκασε ν' ἀφήσῃ τὸ μαχαίρι πὺρ ἔπεσε μ' ἕνα ξηρὸ κρότο στὸ πάτωμα.

"Ἐπειτα ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος πὺρ-χεν ἀκουστή ἢ φωνή.

ΔΥΟ ΠΤΩΜΑΤΑ

—Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, Τζόε, ἂν αὐτὴ ἢ διαβολομένη 'Αζάρα δὲν ἔχει χωμένη τὴ μυτίστη της στὴν ὑπόθεσιν αὐτῇ. Καὶ νὰ σκέπτεσαι πὼς θάχανες τὸν καλὸ δάσκαλό σου ἂν πετύχαινε νὰ χάσῃ τὸ κοφτερό της μαχαίρι στὰ στήθεια μου. Ὡραῖο μὰ τὴν ἀλήθεια μαχαίρι, μὲ λαθὴ κωνικὴ στολισμένη μὲ διαμάντια. 'Υστερα φεύγω μ' ὁρμή, φτάνω στὴν αἰθουσα τοῦ διαμαντιοῦ πὺρ ὅμως ἔχει κάνει φτερά. Βρίσκω ἑσένα νὰ ἐξετάζῃς δυὸ πτώματα τοῦ Λόρδου Τζῶνς και τὸ πτώμα ἑνὸς 'Αναμίτη. Σ' αὐτὸν ἀναγνωρίζω τὸν συνομιλητὴ τῆς 'Αζάρας. 'Ο ἱατρο δικάστης πὺρ φτάνει σὲ λίγο ἐπιβεβαιώνει πὼς και οἱ δυὸ

πληγωμένοι ἀπὸ τὸ ἴδιο μαχαίρι. Στὸ στήθος τοῦ Τζῶνς θρίσκω ἕνα χαρτί μὲ παράδοξα σημεῖα. Στὴν πληγωμένη πλάτη τοῦ 'Αναμίτη μιὰ κάρτα ἐγγλέζικη: «Κ' οἱ θεοὶ δὲν μποροῦν νὰ τὰ θάλουν μὲ μᾶς... Μ.» Τὰ σκέφτηκες αὐτὰ τὰ γεγονότα, Τζόε; Τί σκέπτεσαι; Ποιὸς ἔκλειπε τὸ διαμάντι;

—Γρίφος, εἶπε ὁ Τζόε.

—Γρίφος; "Οχι δά! "Ισως γρίφος, μὰ γρίφος λυμένος. "Ακουσε.

'Ο Τόμ-Κόξ ἀγουροζυνημένος τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης, ξαπλώθηκαν μὲ χασμουρητὰ στὸ κρεββάτι του, μὲς ἀπὸ τὸ ὅποιο μιλοῦσε.

—Πρὸς τὸ παρὸν ἐσὺ παρακολούθησε τὴν 'Αζάρα. Αὐτὴ θὰ μᾶς δώσῃ τὸ μίτο...

ΤΙ ΚΑΤΑΛΑΒΕ Ο ΤΖΟΕ

Δυὸ ὄρες τὰρᾶς ἕνας πλανόδιος μικροπωλητὴς εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ καρροτσάκι του ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Τζῶνς στὴ Μπὲκ Στρήτ, μὰ μακρύτερα ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο πὺρ ἔπειτα ἀπὸ τὸ χθεσινὸ γεγονὸς φυλαγόταν ἀπὸ τὴν ἀ-

στυνοία. Κάθε τόσο ὁ μικροπωλητὴς διαλαλοῦσε τὸ ἐμπόρευσμά του. Καὶ δὲν εἶχε και λίγους πελάτες. Μερικὲς γρηούλες και κορίτσια τοῦ λαοῦ σταμάτησαν, ἄλλη γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα μικρὸ καθρέφτη κι ἄλλη φουρκέττες γιὰ τὰ μαλλιά της.

"Ένας 'Αναμίτης ντυμένος εὐρωπαϊκὰ φάνηκε ξαφνικά νὰ χτυπᾷ μιὰ πόρτα τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου Τζῶνς. "Ἐκεῖ ἦσαν τὰ διαμερίσματα τῆς 'Αζάρας πὺρ ὁ ἐρωτευμένος Λόρδος τὴν εἶχεν ἐγκαταστήσει. Μιὰ υπηρέτρια ἀνοίξε κι' ὁ 'Αναμίτης μίληκε.

—Δί! "Ὡστε ἔχει και ἐπισκέπτες ἢ 'Αζάρα; ψιθύρισε ἀνάμεσα' και τὰ δοντια του ὁ μικροπωλητὴς. Καὶ μάλιστα τὴν ἐπομένη τοῦ θανάτου τοῦ Τζῶνς; Κάποιον λάκκον ἔχει ἢ φάβα.

Σὲ λίγην ὥρα ὁ 'Αναμίτης ξαναβγήκε και πῆρε τὸ δρόμο ἀπ' τὸν ὅποιο εἶχεν ἔρθει. Ὁ μικροπωλητὴς, πὺρ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Τζόε, ὥρμησε στὰ ἴχνη του ἀφίνοντας τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ τῆς πελάτισσῆς του. "Ένας ἄλλος διαβάτης θάδιζε στὸν ἴδιο δρόμο κι' ὁ Τζόε δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς κι' αὐτὸς παρακολουθοῦσε τὸν 'Αναμίτη. "Ἐτσι ἀρχισαν ἕν' ἄγριο κυνηγητὸ στοὺς πῖρ ἀπόμερους δρόμους τοῦ Λονδίνου. Σὲ λίγο ὁ 'Αναμίτης κατάλαβε ὅτι παρακολουθεῖται. Ἀρχισε νὰ κἀνῃ λοξοδρομίες, νὰ στρίβῃ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μέχρι πὺρ ἔφτασαν στοὺς ἀγρούς. Ἐδῶ ὁ Τζόε δὲν μπορούσε πιά νὰ περάσῃ ἀπαρτήρητος. "Ἐκρῦψε τὸ καρροτσάκι του πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους κι' ἀρχισε νὰ περπατᾷ κρυφὰ πῖρ ἀπὸ κάποια δέντρα. Σὲ λίγο ὁ 'Αναμίτης εἶχε κουρασθῇ. Ἀπὸ μακριὰ εἶδε νὰ τσακνέται μὲ κάποιον ἄλλον. Μὲ τὴν ἀπειλὴ ἑνὸς περιστρόφου ἀνάγκασε τὸν 'Αναμίτη νὰ περπατήσῃ. Ξαναγυρνοῦσαν κι' ὁ Τζόε ἀρχισε πάλι νὰ τοὺς παρακολουθῇ, ὅσο μπορούσε πῖρ ἀπαρτήρητος. Τὸ θράδυ ὁ Τζόε ἀντάμωσε τὸν Τόμ-Κόξ στὸ σπίτι του.

—Λοιπόν, Τζόε... Δὲν κάμνεις τὸν ἀπολογισμό τῆς ἡμέρας.

—Ἀγαπητὲ δάσκαλε. Ξέρω ἂν ὄχι ὄλα, ἴσως και πῖρ πολλὰ ἀπ' ὅσα ξέρετε σεῖς. Τὸ διαμάντι τὸ κυνηγοῦν δυὸ παρτάξεις. Ἡ 'Αφάρα μὲ τοὺς συμπατριῶτες της, πὺρ θέλουν νὰ τὸ μεταφέρουν ἀπὸ κεί πὺρ μᾶς ἦρθε και μιὰ συμμορία λαποδυτῶν πὺρχει τὸ ἄντρο της στὸν Τάμεσι. Μᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ τὸ ἄντρο αὐτὸ γιατί ἐκεῖ θρίσκεται τὸ διαμάντι.

—Μπᾶ; Πὼς τὸ κατάλαβες αὐτό;

—Τὸ θράδυ τῶν ἐκπλήξεων, ὁ Λόρδος Τζῶνς κατὰ τις 1 μ.μ. καμαρώνει τὸ διαμάντι του, μιὰ σκιά τοῦ ἐπιτίθεται και τὸν σκοτώνει. Ἀφήνει ἐπάνω του μιὰ κάρτα μὲ σασκριτικὰ σημεῖα. Ἡ σκιά πὺρ δὲν εἶνε παρὰ ἕνας 'Αναμίτης σταλμένος ἀπὸ τὴν περίφημη 'Αζάρα ὁρμᾷ γιὰ νὰ κλέψῃ τὸ διαμάντι πὺρ ὁ Λόρδος εἶχεν ἀποθέσει σ' ἕνα τραπέζακι. Τὴν ἴδια στιγμή μὴ ἄλλη σκιά φαίνεται. Ὁρμᾷ ἀπὸ τὰ πίσω, σκοτώνει τὸν 'Αναμίτη, ἀρπάζει τὸ διαμάντι κι' ἀφήνει τὴν ἄλλη κάρτα. Τὸ διαμάντι τῶχει ἢ συμμορία τῶν Μ. Δηλαδῇ τῶν Μαύρων πὺρ λυμᾷνεται τόσο καιρὸ τὸ Σίτυ.

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΠΕΤΑ

Εἶνε μεσάνυχτα. Μιὰ σκιά γλυστρά στὴν ἀριστερὴ ὄχθῃ τοῦ Τάμεσι. Εἶνε ἢ 'Αζάρα ντυμένη ἀνδρικά. Οἱ κατάσκοποι της ἔχουν ἀνακαλύψει τὸ καταφύγιο τῆς συμμορίας ὅπου θρίσκεται τὸ διαμάντι. Ἡ 'Αζάρα τ' ὠρκίστηκε στὸ Βούδδα πὼς τὸ διαμάντι θὰ ξαναγῖνῃ δικό του, εἶνε λοιπὸν ἀποφασισμένη νὰ δράσῃ μόνῃ της. Μιὰ παληοπαράγκα εἶν' ἐκεῖ κοντά. Τὴν πλησιάζει κι' ἀφουγκράζεται ἀπὸ μιὰ τῆς θύρα. Εἶνε ἕνα παρόχθιο μπάρ. Ἡ Ἰνδὴ ἀνοίγει ἀπότομα τὴν πόρτα, προτείνει ἕνα πιστόλι και φωνάζει δυνατὰ: —Ψηλά τὰ χέρια... Ἄλτι!

Τέσσερες συμμορίται καθισμένοι σ' ἕνα τραπέζι ἀπὸ τὴν αἰφνίδια ἐπίθεσιν μένουν ἀκίνητοι. Ἡ 'Αζάρα ἀνήσυχῃ κυττάζει γύρω της... Ζητᾷ μὲ ὄφρος ἐπιτακτικ-

Λογαριασμός μὲ τὸ Χάρο

Τῆς τύχης τὰ γραμμένα

—Διακόσιες χιλιάδες φράγκα στὸ 281. 'Ο γκρουπιὲ καθὼς κι' ὅλοι οἱ παῖκται γύρισαν ἀπότομα τὸ κεφάλι τους πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγνώστου πὺρ πρόφερε τὴν παραπάνω φράσι. Διακόσιες χιλιάδες φράγκα! Ἐνα τέτοιο ποσὸ δὲν παίζεται τόσο εὐκόλα και ἀπὸ Κροῖσο ἀκόμη.

'Ο ἀγνώστος κύριος δὲν ἔδειχνε πὼς καταλάβαινε τὴν ἐκπλήξι τῶν θαμνῶν. Προχώρησε πρὸς τὸν γκρουπιὲ, ἐπέταξε μῖρροστὰ του ἕνα πακέττο ἀπὸ χαρτονομίσματα και εἶπε πάλι ἀτάραχος:

—Εἶπα διακόσιες χιλιάδες φράγκα στὸ 28. Μπορῶ νὰ τις ποντάρω ἢ ὄχι;

—Δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ τὸ ποσὸν αὐτὸ ὁ πάγκος, κύριε, ἀπάντησε ὁ γκρουπιὲ. Σᾶς ἀντικρύζω μόνο γιὰ 50 χιλιάδες φράγκα τὸ πολὺ.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ ἀγνώστος κύριος. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς ἄλλους παῖτες, εἶπε: Μήπως δέχεται κανεὶς ἀπὸ ἂς νὰ ἀντικρύσῃ τὸ ποσὸν πὺρ εἶπα;

—Σᾶς ἀντικρύζω ἐγὼ, φώναξε κάποιος πὺρ εἶχε πλησιόταν σὸ μεταξὺ και πὺρ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ δισηκατομμυριούχο Μὰκ Λέβις. Μοῦ ἀρέσει τὸ παιγνίδι σας.

—Σύμφωνοι.

'Ο γκρουπιὲ γύρισε τὴν ρουλέττα. "Ὀλων τὰ μάτια εἶχαν καρφωθῇ ἐκεῖ ἐπάνω. Ἡ ταχύτης τοῦ δίσκου ἀρχισε νὰ ἐλαττώνεται και σιγά-σιγά νὰ διακρίνεται τὰ χρώματα και τὰ νοῦμερα. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ δίσκος εἶχε σταματήσει.

—Τὸ 271 φώναξε ὁ γκρουπιὲ, σπρώχνοντας τὸ πακέττο μὲ τὰ χαρτονομίσματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μὰκ Λέβις.

'Ο ἀγνώστος δὲν ἔκανε οὔτε μιὰ ριμάτσα. Μὲ πρωτοφανῇ ἀταραξία πλησίασε τὸν Μὰκ Λέβις και τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

—Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴν τύχη σας, τοῦ

κὸ τὸ διαμάντι ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου της. "Ένας συμμορίτης θγάζει τὸ διαμάντι ἀπὸ τὴ τσέπη του, τὴ εἰς δίνει... Ἡ 'Αφάρα παίρνει τὸ διαμάντι κι' ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ σκοντάφτει σὲ μιὰ καρέκλα και τὸ πιστόλι τῆς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια. Οἱ συμμορίτες ὁρμοῦν γιὰ νὰ ξαναπάρουν τὸ διαμάντι. Ἀρχίζει μιὰ τρομερὴ πάλῃ χωρὶς ἀποτέλεσμα, γιατί ἢ 'Αφάρα μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι καταπίνει τὸ διαμάντι. Πάνω στὴν πάλῃ ἕνας κακοῦργος κατορθώνει νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι του στὸ στήθος τῆς Ἰνδὲς χορεύτριας.

Ἐνῶ ὅμως αὐτὰ συνέβαιναν εἰς τὸ μπάρ, χωρὶς νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἐντὸς αὐτο ὅτιποτε, ὁ Τόμ-Κόξ καταφθάνει μὲ μιὰ ὁμάδα ἀστυνομικῶν και τοῦ εἰσπύκνει.

Σὲ λίγα λεπτά τοὺς περιόβσε τις χειροπέδες. Μὰ τὸ διαμάντι δὲν ἦταν ἐκεῖ.

—Τὸ πῆρε αὐτὴ... εἶπε ἕνας τους δείχνοντας τὴν χορεύτρια πὺρ κοίτονταν νεκρῇ.

Τὸ ἴδιο θράδυ οἱ πατριῶτες τῆς 'Αφάρας τῶθρισκαν μὲσα σὸ στομάχι τῆς πιστῆς ἱέρειας τοῦ Βούδδα. Καὶ τ' ἄλλο πρῶτὴ ἕνας 'Αναμίτης ἀναλάβαινε νὰ τὸ ξαναπάρῃ πίσω στὸ ἱερὸ τοῦ μεγάρου τους Θεοῦ!...

Μὰ γιὰ τὸν Τόμ-Κόξ και τὸν Τζόε ἦταν τὸ μεγαλύτερο αἰνίγμα τῆς ζωῆς τους.

—Δὲν ἔχω δὴ διαμάντι μὲ φτερά, ἔλεγε τὸ ἄλλο πρῶτὴ ὁ Τζόε, μὰ πιστεύω πὼς τὸ διαμάντι τοῦ Βούδδα εἶχε!

—Μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό, τὸν καθησύχασεν ὁ Κόξ. "Ένα τέτοιο διαμάντι δὲν θὰ μᾶς ἀφῆνε ποτὲ ἡσυχούς.

Τ Ε Λ Ο Σ

εἶπε. Θὰ θέλατε νὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ ποῦμε ἕνα οὔισκυ μαζί;

—Εὐχαριστῶς.

*

Καθισμένοι σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά τοῦ μπάρ τοῦ καζίνο, ὁ ἀγνώστος κύριος και ὁ Μὰκ Λέβις συζητοῦσαν.

—Σᾶς ἀρέσουν οἱ παράξενες ἱστορίες; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ὁ ἀγνώστος.

—Ἐξαιρετικά.

—Τότε θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ. Κάποτε ἕνας φίλος μου γύριζε μὲ τὸ αὐτοκίνητο του ἀπὸ τὸ καζίνο. Εἶχε χάσει και τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς περιουσίας του. Μαῦρες ἰδέες στριφογύριζαν στὸ μυαλό του. Ἐξαφνα σὲ μιὰ στροφή τῆς δρόμου θρέθηκε ἐμπρὸς σὲ ἕνα ἀναποδογυρισμένο αὐτοκίνητο. Κατέβηκε και πλησίασε στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος. Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε καταστραφῇ και μερικά μέτρα μακριὰ θρίσκονταν τὸ σώμα ἑνὸς νέου, μὲσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ζοῦσε. Ἰὸ μάτι τοῦ φίλου μου ἔπεσε σὲ μιὰ θαλίτσα πὺρ ἦταν ριχμένη ἐκεῖ κοντά. Τὴν πῆρε και τὴν ἀνοίξε. Ἦταν γεμάτῃ ἀπὸ χρήματα πὺρ ἀντιπροσώπευαν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Στὴν ἀρχὴ ὁ φίλος μου σκέφθηκε νὰ τὰ πάρῃ και νὰ φύγῃ. Ἦταν μάλιστα ἔτοιμος νὰ τὸ κἀνῃ, δταν ἄκουσε ἕνα ἀναστεναγμὸ ἀπὸ τὸ μέρος πὺρ θρίσκονταν ὁ νέος. Πλησίασε. Ὁ πληγωμένος ἀνοίξε τὰ μάτια του. Ὁ φίλος μου ἔσκυψε ἀπάνω του.

—'Υποφέρετε; τὸν ρώτησε.

—Ναί, ἀπάντησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ ἀγνώστος. Πεθαίνω... Καταλαβαίνω πὼς τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ... Ἄκουστε με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Ναί... Θὰ παίζετε γιὰ μένα κι' ἂν κερδίσετε θὰ πληρώσετε τὸ ποσὸν πὺρ χρωστάω στὴν Τράπεζα κρατῶντας τὰ ὑπόλοιπα... Σχετικὲς ὁδηγίες θὰ ἔρῃτε σὲ με... Καὶ πρὶν πεθάνω, ὅπως ἐθέλῃτε μου πὼς θὰ κάνετε ὅτι πρέπει...

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

—Σᾶς εὐχαριστῶ... Καί... σᾶς... χαίρετῶ... γιὰ... πᾶ... πάντ...

"Ένα κύμα αἵματος θύγῃ ἀπὸ τὸ λαίμω τοῦ πληγωμένου. Ἐκανε μερικές σπασμωδικὲς κινήσεις και ξεψύχησε. Ὁ φίλος μου τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια και γύρισε πάλι στὸ καζίνο. Ἐπαίξε και ἔχασε και στὸ τέλος ξώφλησε τὸ λογαριασμὸ του μὲ τὸ χάρο, πίνοντας ὅσο πῖρ πολὺ νερὸ μπορούσε, στὸν πάτο τοῦ μικροῦ κόλπου πὺρ θρίσκεται ἐδῶ κοντά. Πῶς σᾶς φάνηκε ἢ ἱστορία μου;

—Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἢ ἱστορία σας, εἶπε ὁ Μὰκ Λέβις, και πολὺ τραγικὴ. Καὶ τώρα ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ἀφήσω. Θὰ μὲ περιμένῃ ἢ γυναῖκα μου στὸ ρεστωράν.

—Καληνύκτα σας...

*

Τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτὴ ὁ Μὰκ Λέβις διάβαζε μὲ συγκίνησι μιὰ εἰδησι στὴν ἐφημερίδα πὺρ ἔλεγε ὅτι «σαράντα χιλιομετρα πρὶν τοῦ καζίνο εἶχε λάβει χώραν αὐτοκινητικὸν δυστύχημα, θύμα τοῦ ὁποίου ἦτο ἕνα ἄτομον ὀνόματι Κλάιβ Ντέσερ, τὸ ὅποιον ὑπέκυψε εἰς τὰ τραύματα τοῦ σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ δυστύχημα».

"Ἡ συγκίνησις ὅμως τοῦ Ἀμερικανοῦ Κροίσου ἔφθασε στὸ ζενίθ ὅταν τὰ μάτια του ἔπεσαν σὲ μιὰ ἄλλη εἰδησι. πὺρ ἀπεκάλυπτε ἀρκετὰ πράγματα στὸν Μὰκ Λέβις. Ἡ εἰδησι αὐτὴ ἔλεγε:

«Τὰς προαῖνας ὥρας σήμερον ἡτοκτόνησε ριφθέν εἰς τὴν θάλασσαν ἕν ἄτομον ἡλικίας 40 περίπου ἐτῶν. Ἐκ τῆς προανακρίσεως διεπιστώθη ὅτι ὁ αὐτοχειρ ἔχασε χθὲς εἰς τὸ καζίνο 200.000 φράγκων, γεγονὸς εἰς τὸ ὅποιον ἀποδίδεται και τὸ τραγικὸν του διάδημα».

'Ο Μὰκ Λέβις ἀφῆσε τὴν ἐφημερίδα νὰ πέσ

Πώς ντύνονται οι «άστέρες»

Η γνώμη του Μίστερ Άντριαν

«Όλος ο κόσμος έχει τα μάτια στραμμένα πάνω στην οθόνη, όλες οι γυναίκες παρακολουθούν με αγωνία την εμφάνιση της μίας ή της άλλης ηθοποιού. Ηαθε εμφανίσεις συνοδεύεται από ένα καινούργιο μοντέλλο.

Μεχρι σήμερα, η οδός Ντε Λα Παρίσιων έδινε το σύνθημα της γραμμής, την γενική εκκίνηση, από το κουμπι μέχρι το θολάν.

Ο Παρίσι οδηγεί, το Παρίσι κατευθύνει, το Παρίσι επιβάλλει τα πάντα και για όλους. Πολύ περισσότερο εξουσίαζει τη γυναίκα.

Εν τούτοις υπάρχουν μερικές εξαιρέσεις μεμονωμένων περιπτώσεων, οι οποίες εξαίρονται από την ατομικότητα μερικών αστερών.

Αυτό όμως δεν μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε ως επανάσταση του Χόλλυγουντ έναντι του Παρίσιου. Παράδειγμα είναι η καταστροφή της μόδας στη μακρυνά φούστα.

Τρείς από τους αστερές, η Νανσύ Μπρέντ δεν υπερέβησαν στη μακρυνά φούστα, η Κλάρα Μπούου και η Έβελυν Φούστα. Έκράτησαν την κοινή φούστα καθ' όλο το διάστημα που όλος ο κόσμος κτύπαζε με αγωνία το Παρίσι και με λαχτάρα τις τρεις ηθοποιούς στην οθόνη.

Τώρα εκτός τις πρωτοβουλίες αυτές, έχουμε και τις γνώμες των ειδικών που αντιπροσωπεύουν την μόδα στο Χόλλυγουντ.

Ο μίστερ Άντριαν, ο μέγας «διατητής της κομψότητας» μας λέγει ότι αναλόγως την κομμοστασία παίρνουν μεγάλο ενδιαφέρον και οι αναλογίες.

Όταν είναι αναλογίες τέλειες, τότε το σχέδιο ενός φορέματος καλωπιάζει θαυμάσια σε οποιοδήποτε διάστημα μικρό ή μεγάλο.

Η κομψή γυναίκα γι' αυτόν είναι μονάχα εκείνη, η οποία ενώ αναζητά να φανή εκείνο που είναι, θέτει στην πραγματικότητα και στην εκτίμησι ακριβώς, εκείνο που είναι.

Κάθε γυναίκα πρέπει να ντύνεται σύμφωνα με τα ατομικά της χαρακτηριστικά.

Η κομψή γυναίκα δε διαλέγει ποτέ ένα πραγματάκι ή ένα κόσμημα, απλώς γιατί της αρέσει ή γιατί το επιθυμεί, αλλά ενδιαφέρεται πρωτίτως αν της πηγαίνει.

Επίσης μεγάλου ενδιαφέροντος είναι η κατάταξις που κάνει ο Άντριαν για τις γυναίκες. Από την άποψι τη δική του, τις διαιρεί σε τέσσερες κατηγορίες. Ψηλές-αδύνατες, κοντές-αδύνατες, ψηλές-χοντρομπαλές, κοντές-χοντρομπαλές.

Και αφού σύμφωνα με το αξίωμα ότι οι οριζόντιες γραμμές κονταίνουν ένα πρόσωπο και οι κάθετες το μακραίνουν, έβανεται ότι οι ψηλές-αδύνατες (π. χ. Γκρέτα Γκάρμπο) ενώ μπορουν να φορουν τις οριζόντιες για κατρίτσιο τους μπορουν να φορουν και φορέματα με γραμμές κάθετες για να ψηλώσουν περισσότερο.

Η Νόρμα Σήρερ κατατάσσεται στις κοντές-αδύνατες. Σ' αυτές πάνε περισσότερο οι κάθετες γραμμες στα φορέματά τους.

Μιά λογική επιζήτηση των οριζοντίων γραμμών πρέπει να γίνεται από τις ψηλές-παχουλές (π. χ. Μύρνα Λού, Μάιντς Έβανς).

Οι γυναίκες τύπου κοντές-παχουλές (π. χ. Ούνα Μέρκελ, Μαίρη Κάβλις) πρέπει προπάντων να φροντίσουν για τη γραμμή της πλάτης. Το μυτερό ντεκολτέ τους πάει καλύτερα, όπως επίσης οι κάθετες γραμμές στα φορέματα.

Αναφέραμε προτίτερα ότι υπάρχουνε περιπτώσεις ατομικότητας, οι οποίες αντιπροσωπεύουν ένα σωρό άλλους νόμους αισθητικής.

Αυτή είναι η περίπτωση της Γκρέτας Γκάρμπο, η οποία αδιαφορεί για το κάθε τι, για το Παρίσι ή για την Αμερική, και ασπάζεται την ιδιοτροπία της.

Πάντως για όλα αυτά μπορούμε να πούμε ότι όλες οι κρυφά ή στα φανερά, κάνουν τις προμήθειές τους στο Παρίσι, από την οδό Ντε Λα Παρί και μάλιστα διαλέγουν τις πιο ακριβές από τις εκθέσεις σε μοντελλάκια.

Στη γκαρνταρόμπα της Κλάρας Μπούου υπάρχουν 63 πανωφόρια, εκ των οποίων 3 γουνένια, 45 φορέματα διάφορα, 25 θραυνά φορέματα, 60 φορέματα σπόρ, 112 ζευγάρια παπούτσια, 109 διάφορα καπέλλα και 34 ρόμπες «νεγκλιζέ».

Σε πόσα μπορούμε να εκτιμήσουμε λοιπόν την γκαρνταρόμπα μίας ηθοποιού αστερός του κινηματογράφου;

Υπολογίζουν ότι η γκαρνταρόμπα της Γκλόριας Σβάνσον, μίας των πλέον κομψών ηθοποιών του Χόλλυγουντ, κοστίζει τόσο, όσο θα κόστιζαν τέσσερα αυτοκίνητα μεγάλα πολυτελείας.

Και τα έξοδα ποιός τα κάνει;

Ενόςω πρόκειται για την άφιξις που ζητά η αναπαράστασις σ' ένα φιλμ, τότε τα έξοδα αυτά τα κάνει ο κινηματογράφικός οίκος, ο οποίος πάλι τα υπολογίζει στα γενικά έξοδα κόστους της ταινίας.

Και αν λογαριάση κανείς αυτά τα έξοδα της άφιξεως, τα οποία αήνονται στην πρωτοβουλία της ηθοποιού, είναι αρκετά μεγάλα, διότι τότε είναι που βρίσκουν την ευκαιρία να διαλέξουν το πλέον εκλεκτό και πολύτιμο, αφού άλλος τα πληρώνει.

Πρός το σκοπό αυτό οι κινηματογραφικοί οίκοι ανοίγουν ανοιχτούς λογαριασμούς επ' όνοματι των αστερών των και τα διάφορα καπρίτσια μ' αυτό τον τρόπο εκτελούνται ανυπολόγιστα.

Αν πρόκειται όμως για τις ιδιωτικές γκαρνταρόμβες, τότε για την πληρωμή τους θέβαια φροντίζει ή ίδια η ηθοποιός ή εκ του ατομικού της ταμείου ή... εκ του ταμείου του νομίμου ή εκτάκτου συζυγού της.

Και σε ποιά τιμή; Επ' τη ευκαιρία αυτής αν αφέρουμε το ακόλουθο αξιολογικό έπαισόδιο.

Μιά νύχτα, μια νεαρωτάτη ηθοποιός του Χόλλυγουντ, εξύπνησε ξαφνικά και δίνει μια σπρωξιά στο φίλο, ο οποίος ήταν ο Χούγκ Χέρμπερ.

— Ξύπνα, Χούγκ. Ξύπνα, για δνομα του Θεού! Κάποιος είναι στο σπίτι!

— Κάποιος; Σήκω να τους περιποιηθής. Πέρασέ τους στο σαλόνι... Πρόσφερε τους κατι...

— Μά είναι κλέφτες... Κλέφτες, καταλαβαίνεις;

— Ισως σήκω και δείξε τους το τελευταίο σου φουστάνι. Θα πεισθούν άμέσως ότι δεν υπάρχει ούτε δολλάριο μέσα στο σπίτι.

ΟΤΟΡΙΜΟ ΤΣΕΡΚΟΥΓ'ΙΛΙΝΙ

Από τις θεντέτες της παραγωγής των καλλωνών, Μίς Ζιλντα Σαρτιέρ, της Βραζιλιανής Δημοκρατίας, σε μία χαριτωμένη

Ο.ΤΙ

Ενδιαφέρει ΤΗ Γυναίκα

Ένα μοντελλάκι του οίκου Λεμπλάν

Μεταξύ μας

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Μία απ' τις αγαπητές μου αναγνώστρις μ' έρωτοσε σ' ένα χαριτωμένο γραμματάκι της να της υποδείξω και να τη συμβουλέψω, προκειμένου να κάνει μία βιβλιοθήκη, τι βιβλία ν' αγοράση για να τη στολίση.

Τι ώραλα λέξι που είναι αυτό το «στολίση», όταν έχουμε γούστο και λεφτά και πρόκειται να την εφορμούσαμε για μία έταξερ, για ένα δωμάτιο, για μία γκαρνταρόμπα.

Πόσα μικρά, μεγάλα πραγματάκια, ζωορρα, νοστιμούτσικα, δεν θα διαλέγαμε από τα μαγαζιά κι από τις βιβλινές των καταστημάτων.

Προκειμένου όμως να έχουμε ωρισμένη θέσι κενή στο γραφείο μας, αγαπητές μου αναγνώστρις, και να σκεφθώμε για μία στιγμή, ότι πρέπει να την γεμίσουμε με μία βιβλιοθήκη που να περιέχει βιβλία, τότε το πράγμα αλλάζει.

Βιβλία για γούστο, βιβλία επιδείξεως, βιβλία για να δερνίκωμε της νομιστικής ημιμάθειας μπορεί ή καθε μία ν' αγοράση, φτάνει να πάρη τα μέτρα φάρδους και ύψους, να κάνει ένα περίπατο στην οδόν Στάβλου. Πανεπιστημίου και Σύνταγμα, να δη μέσ' τις προθήκες ποιός από τους βιβλιοπώλας έχει τα ωραιότερα βιβλία και να μητ' ή όλη την απαιτούμενη τόλη, αλλά και άφελεια και να παραγγείλη στον επιτετραμένο επί της πωλήσεως υπάλληλο.

Μου στέλνετε, σας παρακαλώ, στο σπίτι μου, ό-ος τάδε, αριθμός τάδε, μία σειρά καλοδεμένα βιβλία, για μία βιβλιοθήκη 1½ μέτρο ύψος και 1 μέτρο φάρδος.

Και έτσι θα είναι θεβεία ότι ο υπάλληλος θα εκτελέση την παραγγελίαν της και μέσα σε μία ώρα θα έχη να επιδείξη στο τσάι, που θα δώση στις φιλενάδες της και την ώραία βιβλιοθήκη της.

Ε, λοιπόν, αγαπητές μου αναγνώστρις, μία βιβλιοθήκη δεν είναι ζήτημα επιδείξεως, μία βιβλιοθήκη είναι ένα κιούπι που κατασταλάζει μέσα κεί λίγο-λίγο κι' έπειτα από πολύ χρονικό διάστημα όλη η εκλεκτικότητα της σκέψης μας, σύμφωνα εβεία με την ιδιοσυγκρασία μας και τα γούστα μας.

Εκεί μέσα στη βιβλιοθήκη πρέπει να υπάρχει κάτι από μας, κάτι από την ψυχή μας.

Κάθε βιβλιοθήκη είναι ένα άλλο μας έγω, που μας συγκίνησε, μας ευχαρίστησε, μας έλύπησε, που μας έκανε τέλος να σκεφτούμε ένα σωρό πράγματα, που μας έφερε σε κόσμιους άλλους, σ' επίπεδα ανώτερα απ' αυτά που ζούμε στην καθημερινή ζωή μας.

ΠΡΟ

Μόδα

ΑΠΟΨΕΙΣ

Σήμερα θα σας δώσω σε γενικές γραμμές την φθινοπωρινή μόδα: Για το θράυ, το απογευμα, το πρωί.

Για τα πρωίνα σας θα φορέσετε τα ανσάμπλ από τρικό.

Θα φορεθούν επίσης οι πλεκτές μπλούζες με φούστες σκούρες, οι οποίες θα εξακολουθούν να είναι το πρακτικό φόρεμα.

Οι πλεκτές μπλούζες όμως δεν θα έχουν γίνει από μαλλί, από φός ή κοτέν περλέ, όπως γινόντουσαν μέχρι τώρα, αλλά με λασε γυαλιστερό, άραια πλεγμένο.

Γαλιέρ από ύφασμα μάλλινο χοντρό. Με ίσια φούστα και ζακέτα φαρδιά.

Ολ' αυτά σε χρώματα ανοιχτά.

Τ' απογευματινά πολύ κομψά σε σκούρα χρώματα που ανάμεσα σ' αυτά θα κυριαρχήση το μπλε νουζ.

Ίσιες γραμμές απ' το γόνατο που θα καταλήγη σε ένα κλό.

Τα μανίκια μακρυνά και μάλλον εφορμιστά ως των άγκων που καταλήγουν σε φουσκίτσες. Τις περισσότερες φορές από άλλο χρώμα. Το χρώμα του γακά, του λουλουδιού ή της ζωής.

Τα κομπιλά εξακολουθούν σε στρογγυλές φόρμες να γαρνίρουν τα κλειστά μάλλινα φορέματα, τα οποία συμπληρώνονται με μία μικρή κάπ με μπάσκα που σκεπάζει μόνο τους γοφούς.

Τα θραυνά, πολύ εφρεία. Τα περισσότερα στυλ από μουάρ, από δελουδο, από κρεπ λίκ, κοτλέ, μπροσέ και ότι άλλο ύφασμα που θυμίζει παλιά εποχή.

Οι φούστες πολύ μακρυνές και φαρδείες. Τα μικρά θολάν δεν λείπουν, τα κορσάζ ντραπέ, ο λαιμός εμπρός κλειστός και οι πλάτες γυμνές.

Τα περισσότερα χωρίς μανίκια κι' έτσι τα μπράτσα σκεπάζονται χαριτωμένα από διπλές, φαρδείες λουρίδες που σχηματίζουν στους ώμους φιλόγους ή 3-4 ρομποπέταλα.

Φαίνεται πως η δαντέλλα και η πούλια όσας και τά λαμέ θα στολίζουν τα θραυνά φορέματα.

ΛΙΑΗ

Ένα πολύ μοντέρνο φορεματάκι

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Ξέρουνε πιά ότι οι άνθρωποι εκείνοι, που προχωρούσαν εις βοήθειάν μας, περπατούσαν πάνω στην κοιλάδα του θανάτου.

Το τρομερό θέαμα άρχιζε.

Σάν μπόμπες τὰ κεφάλια τῶν μανιταριῶν σπάζανε μὲς τὰ κτύπαγε τὸ φῶς.

Ένα σύννεφο θαθὺ κόκκινο ἀπὸ ὕγρὸ ἢ ἀπὸ σκόνη πλημμύρισε τὸ ὑπόγειο.

Προσπαθοῦσα νὰ κλείσω τὰ μάτια, νὰ μὴ βλέπω τὸ μαρτύριο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ ἐδηλητηρίαζοντο συνεχῶς.

Ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ ἐρχότανε μπρὸς καὶ θαστοῦσε τὸ φῶς, ἔπεσε κι' αὐτὸς χέμῳ καὶ τοῦσθεσε ἡ λάμπα.

Ὁ Φοῦ Μαντσοῦ ὅμως ἐπρόβαλε ἕνα κίτρινο φῶς ἐπάνω τους καὶ εἶπε:

—Κυττάχτε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς τρέλλας.

Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τζάμια βλέπαμε τὰ θλιβερά ἐκεῖνα θύματα νὰ γελοῦνε, νὰ σγίζουν τὰ φορέματά τους, νὰ πηδοῦν, νὰ χτυπιῖνται, νὰ τρελλαινῶνται.

—Καὶ τώρα θὰ φωτίσω ἐκεῖνα τὰ μεγάλα μανιτάρια. Κυττάχτε!

Πράγματι, μὲς τὸ φῶς ἔπεσε ἐπάνω στὰ ζωτικά ἐκεῖνα μανιτάρια, ξάνοιξαν, ἐξέσπασαν, καὶ ἀπὸ τοὺς κόλπους τοῦ ἀρχισε νὰ πέφτῃ ἕνα λευκὸ πρᾶγμα σάν χιόνι, τὸ ὁποῖον ἐσκέπασεν ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνδρας.

—Καὶ τώρα ὁ θάνατος, ἐφώνασε θριαμβευτικά ὁ Φοῦ Μαντσοῦ. Τοὺς βλέπετε;

Ψοφοῦνε σάν τις μυῖνες.

Καὶ ρίχνοντας ἕνα γέλιο, εἶπε:

—Εἶμαι ὁ Θεὸς τῆς καταστροφῆς!

ΧΑΝΟΜΕ ΤΟΝ ΒΕΨΜΟΥΘ

Ὅταν συνήλθα, βρέθηκα μέσα στὴν ὁμίχλη.

Εἶχα λιποθυμῆσει μέσα στὴν δηλητηριεσμένη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα.

Τώρα βρισκόμαστε στὸ ποτάμι.

Ἦμουνά πάντοτε δεμένος καὶ τὸ σχοινί μου ἀκόμα ἦταν σφιχτὰ δεμένο πάνω σ' ἕνα σιδερένιο χαλκᾶ.

Γύρισα ὅσο μπορούσα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα τὸ μαῦρο καὶ σκοτεινὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ ἀριστερά μου.

Δεξιὰ εἶδα τὸ πρόσωπο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Βέϋμουθ, ὁ ὁποῖος ἦταν δεμένος κι' αὐτὸς στὸ πλευρό μου. Ἐπίσης δίπλα μου εἶδα τὰ πόδια τοῦ Σμιθ.

Δὲν μπορούσα νὰ στρίψω περισσότερο τὸ κεφάλι.

Βρισκόμαστε πάνω σὲ μιά ἀτμάκατο.

Ἀκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Φοῦ-Μαντσοῦ, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβει τὴν ψυχραιμία τῆς καὶ ἡ καρδιά μου ἀνασκήρτησε στὴν φωνή που τοῦ ἀπαντοῦσε.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Καραμανέ.

Ὁ θρίαμβος τοῦ ληστοῦ ἦταν πλήρης.

Ἀπλοῦστατα εἶχε προβλέψει καὶ ἐτοίμασε τὴν ἀναχώρησί του.

Τὸ μακελειὸ ποὺ διωργάνωσε μέσα στὰ ὑπόγεια, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ἔκρινε ἀνδρὲς ἐξασφαλίσει προηγουμένως τὴν φυγὴ του.

Ποιά τύχη μᾶς ἐπερίμενε; Πῶς θὰ ἐξεδίκατο τὴ νέα, ποὺ τὸν εἶχε προδώσει;

Τὴν ἐπεφύλασσε στοὺς ἐχθρούς του;

Φαίνεται ὅτι εἶχε λάβει τὴν καθαρὰ ἀπόφασι νὰ μὲ πάρῃ μαζί του στὴν Κίνα.

Ἀλλὰ τὸ Βέϋμουθ καὶ τὸ Σμιθ τί θὰ τοὺς ἔκανε;

Χωρὶς κανένα θόρυβο, προχωρούσαμε μέσα στὴν ὁμίχλη.

Πίσω τῆς πνιγότανε ὁ θόρυβος τοῦ λιμανιοῦ τῆς ὄχθης.

Μπροστὰ μᾶς βρισκότανε τὸ ἀπασχολημένο μέρος τοῦ ποταμοῦ, ποὺ συγκέντρωνε τὴν κίνησι τῶν ἀναχωρήσεων καὶ ἀφίξεων τῶν καραβιῶν. Ἀκούγαμε τίς σειρήνες καὶ τίς καμπάνες τῶν καραβιῶν.

Ἡ κίνησι τῆς ἑλικὸς σταμάτησε ξαφνικά. Ἡ ἀτμάκατος προχωροῦσε μόνη τῆς ἀπὸ τὴν κεκτὴμένη ταχύτητα.

Ἐνα κουδούνισμα καμπανίτσας. Ἐνας ρόγχος μηχανῆς. Ἐνας μαῦρος ὄγκος ἔτρεχε κατ' ἀπάνω μᾶς, μέσα στὴν ὁμίχλη.

Ἀκουσα μιά πνιγμένη φωνή. Ἦταν τοῦ Βέϋμουθ, ποὺ κυλιότανε δίπλα μου.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν καμπανίτσα.

Ἦταν ἡ θενζινάκατος τῆς ἀστυνομίας.

Ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρύμαν, ὁ ὁποῖος βρισκότανε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ κοντά μᾶς.

—Ὡ! "Ὡ!

Ἀρχισα νὰ τρέμω. Μᾶς φωνάζανε. Δὲν εἶχαμε φῶς. Κατῶρθωσα νὰ στρίψω καὶ ἀντίκρισα τὸ κόκκινο φανάρι τῆς ἀστυνομίας.

Δὲν μπορούσαμε νὰ κάνουμε τίποτα.

Μᾶς εἶχανε ἀρὰ γε δῆ;

Ἦ μᾶς ἀντάμωσαν ἔτσι στὴν τύχη;

Τὸ κόκκινο φανάρι πλησίαζε.

—Ὡ, ἐσεῖς ἀπὸ τὴν ἀτμάκατο!

Μᾶς εἶχαν δῆ!

Μιά ἀπότομη διαταγὴ τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ καὶ ἡ ἑλικὰ ξανάρχισε νὰ γυρίζῃ.

Δώσαμε μιά ὥθισι στὰ ἔμπροσ. Προχωρούσαμε στὴν ὁμίχλη.

Τὸ κόκκινο φανάρι ἐξηφανίσθη.

Ἀκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Ρύμαν:

—Ὀλοταχῶς! Ἐμπρός! Ὀλοὶ μπροστὰ.

Ἐπειτα ξανάγινε πάλι σκότος, χαθήκαμε στὴν ὁμίχλη καὶ προχωρούσαμε ποῖος ξέρει ποῦ, πρὸς τὴ θάλασσα.

Ξαφνικά μιά γιγάντια σιλουέττα ὠρθώθηκε πρὸς μᾶς.

Ἀπὸ πάνω μᾶς φῶτα, καμπάνες, ἀόριστες φωνές.

Ἦ ἀτμάκατος γλύστρησε δίπλα στὴν ἑλικὰ ἐνὸς ὑπερωκεανείου καὶ γλύτωσε μονάχα μὲ μιά ἀπότομη στροφή, ἡ ὁποία ἀνδρὲς γινότανε ἐγκαίρως, θὰ ἐσημείωνε καὶ τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν μᾶς.

Ἀκουσα μιά φωνὴ πολὺ κοντά μου.

Γύρισα.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο διέκρινα τὸ Βέϋμουθ, ποὺ εἶχε ἐλευθερώσει τὰ χέρια του καὶ τώρα ἔλυνε τὰ δεσμά του.

Ὁ Σμιθ τὸν χτύπησε μὲ τὸ πόδι.

Ὁ Βέϋμουθ χαμήλωσε τὰ χέρια του κι' ἔκανε πάλι τὸ δεμένο.

Ὁ Φοῦ Μαντσοῦ, διπλωμένος μέσα σ' ἕνα μεγάλο παλτό, ἐρχότανε πρὸς τὰ πόδια μου.

Τραβοῦσε τὴν Καραμανέ ἀπὸ τὰ χέρια.

Κάθισεν πάνω στὰ μαξιλάρια, δίπλα μᾶς, ἀναποδογυρίζοντας χέμῳ τὴ νέα, μπροστὰ του.

Διέκρινα τὸ φτωχὸ τῆς προσωπάκι καὶ

ἡ ἐκφρασις τῶν ματιῶν τῆς μὲ συγκίνησε.

Ὁ Φοῦ Μαντσοῦ μᾶς κύτταζε μὲ σφιγμένα δόντια.

Τὰ μάτια μᾶς μέσα στὸ σκοτάδι εἶχαν συνηθίσει πιά νὰ βλέπουν.

—Ἰατρέ Πετρί, θὰ ἔχετε τὴν τιμὴ νὰ γίνετε ὁ φιλοξενοῦμένός μου στὴν Κίνα.

»Θὰ μὲ δοθήσετε νὰ κάνωμε μιά ἐπανάστασι στὴ χημεία. Σεῖς, κύριε Σμιθ, φαντάζομαι ὅτι ἀπὸ τὰ σχέδιά μου δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μάθετε περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἡ ἱκανότης σας σὰς ἔκανε νὰ μάθετε.

»Ὅσο γιὰ τὸν ἐπιθεωρητὴ Βέϋμουθ, αὐτὸς εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ξέρει τίποτα.

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὴν Καραμανέ.

—Στὰ χέρια μου, ἱατρέ, θαστῶ μιά βελόνα γεμάτη ἀπὸ ἕνα πολὺ περίεργο καὶ σπάνιο φάρμακο. Ἐχεῖ σφέσι κάτι ἀπὸ τὸ βάκιλλο καὶ ἀπὸ τὸν κουπτόγαρ.

»Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐνδιαφερόθηκα πάρα πολὺ γιὰ τίς χάρες τῆς Καραμανέ. Δὲν θὰ μπορέσετε ποτέ σας ν' ἀσχοληθῆτε σοβαρὰ στὴν ἐπιστήμη, ἀν τὸ νου σας ἀπασχολοῦν καὶ γυναικεῖα ζητήματα.

»Μιά ἔνεσις ἀρκεῖ καὶ ἡ γελαστή Καραμανέ δὲν θὰ μείνῃ παρὰ ἕνα ἀποτρίπαιο πρόσωπο μεγάριας, μὰς τρελλῆς.

Ξαφνικά, ἀπότομα πάνω του πῆδησε μὲ ὄρμη ὁ Βέϋμουθ.

Ἡ Καραμανέ, ἐξηντημένη, ἔπεσε πάνω στὴ γέφυρα, βγάζοντας μιά κραυγὴ ἀπελπίσας.

Ἀνακάθησα μὲ κόπο καὶ ὁ Σμιθ δίπλα μου.

Ὁ Κινέζος μὲ τὸ Βέϋμουθ εἶχαν κυλιστῇ ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο.

Ὁ Βέϋμουθ εἶχε πιάσει τὸν Κινέζο ἀπὸ τὸ λαιμὸ. Ὁ Φοῦ Μαντσοῦ κρατοῦσε μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι ψηλά τὴ βελόνα.

Ἐρρίξα μιά ματιά μπροστὰ μου. Δὲν εἶδα, παρὰ μονάχα ἕναν ἄνθρωπο, τὸν πιλότο, αὐτὸν ποὺ μᾶς εἶχε περάσει ἀνάμεσα στὰ ὑπόγεια.

Τὸ σκοτάδι ὅσο πῆγαίνε καὶ γινότανε πρὸς πικνὸ. Ὁ ρόγχος τῆς μηχανῆς, τὸ λαχάνισμα τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ παλεύανε —ποῖος δὲ ἐπικρατήσῃ ἡ ποῖος θὰ πεθάνῃ— ἦταν οἱ μοναδικοὶ θόρυβοι, ποὺ ἀκουγόντουσαν μέσα στὴ νύχτα.

Μὲ ἑλιγμούς καὶ μὲ σπρωξιές ὁ Φοῦ Μαντσοῦ κατῶρθωσε νὰ ὑπερισχῇ.

Τὰ χέρια του, τὰ δάχτυλά του, πλησίαζανε στὸ λαιμὸ τοῦ γίγαντος, τὸ δεξιὸ του χέρι, ὠπλισμένο μὲ τὴν βελόνα ὠσανότανε ἀργά-ἀργά.

Βρισκότανε ἀπὸ κάτω. Καὶ ἔστριβε σιγά-σιγά, ἐρχότανε ἀπὸ πάνω.

Εἶχε λαχανιάσει, ὁ Βέϋμουθ ὅμως εἶχε κουρασθῇ.

Ὁ φίλος μᾶς ξαφνικά ἀλλάξε ταχτική.

Γιὰ μιά στιγμὴ, ποὺ ἡ βελόνα πῆγαίνε νὰ πλησιάσῃ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὁ Βέϋμουθ τίνασε μιά κλωτσιὰ καὶ τὸν ἀναποδογύρισε δίπλα.

Καὶ ὅμως ὁ Κινέζος δὲν τὸν παράτησε. Στηρίχθηκε ἐπάνω του καὶ πῆδησε στὸ νερὸ, παρασύροντας καὶ τὸ Βέϋμουθ μαζί του.

Ἦ ὁμίχλη τοὺς σκέπασε.

Ἦρχονταν στιγμὲς φρίκης, ποὺ εὐτυχῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνάμνησι.

Δὲν ἔβλεπα πιά τίποτα, δὲν ἀκούα τί

ποτα.

Ἐλαφρῶς ἐνθυμοῦμαι, ὅτι εἶδα τὸν Ἰνδιάνο νὰ κυττάξῃ πίσω του.

Ἦ θενζινάκατος ἠλάττωσε τὴν ταχύτητά της.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά ἕνας πανύψηλος μαῦρος τοῖχος ὠρθώθηκε ξαφνικά μπροστὰ μᾶς.

Δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸ παραστήσω.

Ἦ θενζινάκατος ἐδέχθη ἕνα κτύπημα δυνατό.

Ἐπηκολούθησε μιά ἔκρηξις.

Θυμάμαι ὅτι εἶδα τὸν Ἰνδὸ πιλότο νὰ πηδᾷ στὸ νερό.

Ἐξηφανίσθη.

Κάναμε νερά.

Βουλιάξαμε.

Ἐν γινώσει πιά τοῦ νέου κινδύνου ποὺ μᾶς ἀπειλοῦσε, προσπαθοῦσα νὰ λευθερωθῶ.

Ἀλλὰ εἰς μάτην.

Δυστυχῶς δὲν εἶχα τὴ δύναμι τοῦ Βέϋμουθ καὶ ἄρχισα νὰ ἀπελπιζῶμαι καὶ νὰ τὸ παίρνω ἀπόφασι ὅτι θὰ πνιγόμουν, μολοντὶ βρισκόμουν λίγα μόλις μέτρα ἀπὸ τὴν ἐρηά.

Δίπλα μου ὁ Νέϋλαντ Σμιθ στριφογύριζε μέσα στὰ δεσμά του.

Νομίζω ὅτι προσπαθοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν Καραμανέ γιὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν κάνῃ νὰ συνέλθῃ.

Εὐτυχῶς δὲν τὸ κατῶρθωσε. Ἡ Καραμανέ συνήλθε μὲ τὸ νερό.

Σθέλη, μόλις κατάλαβε τί συνέβαινε, μᾶς ἔλυσε καὶ τοὺς δύο.

Η ΚΑΤΟΚΙΑ ΤΟΥ ΒΕΨΜΟΥΘ

Ἐγκαταλείψαμε τὴ θενζινάκατο τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πίσω μέρος τῆς χωνότανε στὸ νερό.

Δὲν ἔξεραμε ποῦ θρισκόμαστε.

Μᾶς ἔφθανε ὅτι πατοῦσαμε τὸ πόδι μᾶς σὲ ξηρά καὶ ὅτι ξεφύγαμε τὸ Φοῦ Μαντσοῦ.

Ὁ Σμιθ στεκόταν ὀρθὸς δίπλα στὴν ἀκροποταμιά.

—Θεέ! ψιθύρισε, Θεέ μου!

Φαντάζομαι ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη θὰ σκεπτότανε τὸ Βέϋμουθ.

Μιά ὥρα ἀργότερα, ὅταν ἡ θενζινάκατος τῆς ἀστυνομίας μᾶς βρῆκε, μάθαμε ὅτι ὀκτὼ ἀπὸ τοὺς ἀνδρες τῆς ἀστυνομίας πέθαναν δηλητηριασμένοι μέσα στὰ ὑπόγεια.

Μᾶς ἔλασε ἐπίσης νέα γιὰ τὸ γενναῖο μᾶς σὺντροφο.

—Μέσα στὴν ὁμίχλη, ἐκεῖ κάτω, μᾶς εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρύμαν, ἀκούσαμε φωνές καὶ γέλια... Ὡ, κάτι γέλια, ποὺ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ τὰ ἔχω μέσα στ' αὐτιά μου.

Ἡ Καραμανέ, ἡ ὁποία περισφιγγότανε ἐπάνω μου σάν φοβισμένο πουλάκι, ἐρρίγησε.

Κατάλαβα ὅτι ἡ βελόνα ποὺ θαστοῦσε ὁ Φοῦ Μαντσοῦ, θὰ ἔκανε τὴ δουλειά της.

Θὰ τρύπησε τὸ δυστυχισμένο τὸ Βέϋμουθ καὶ θὰ τὸν πότισε μὲ τὴν οὐσία ἐκείνη τὴ χημικὴ, ποὺ μονάχα ὁ Φοῦ Μαντσοῦ ἔξερε τὰ συστατικά της.

Ὁ Σμιθ ἀνάπνεε μὲ κόπο.

—Ἀς εὐχηθῶμε νὰ τὸν ἔξη πνίξει ὁ ποταμὸς αὐτὸν τὸν κίτρινο κίνδυνο. Θὰ εἶδινά ἕνα χρόνον ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, ἀν θρίσκουμε τὸ πτώμα του σὲ καμμιά γωνιά τῆς ὄχθης.

Ἐκείνη τὴν νύχτα μιά πολὺ θλιμμένη συντροφία ἀνέβαινε τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Εἶχαμε χάσει ἀνάμεσά μᾶς τὸν ἕνα σὺντροφο.

Καταλαβαίναμε τὴν ἄδυναμί μᾶς.

Εἶχαμε πολλὰ πράγματα νὰ σκεφθοῦμε, νὰ κάνωμε.

Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα θὰ μᾶς ἀπασχολοῦσε ἡ Καραμανέ μὲ τὸν ἀδελφὸ της.

Κάναμε ἕνα μικροσυμβούλιο καὶ ἀπεφασίσαμε νὰ τὴν ἐγκαταστήσωμε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

—Θὰ τὰ κανονίσω ἐγὼ ἔτσι, μοῦ ψιθύρισε, ὥστε τὰ δωμάτιά της νὰ φυλάγωνται νύχτα μέρα.

Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς...

—Πετρί! Δὲν μπορὸ οὔτε τολμῶ νὰ πιστέψω ὅτι ὁ Φοῦ Μαντσοῦ πέθανε ἀνδρὲς δὲν τὸ πτώμα του μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια.

Κ' ἔτσι ἐγκαταστήσαμε τὴν Καραμανέ καὶ τὸν ἀδελφὸ της σ' ἕνα πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο.

Δὲν θὰ σταματήσω στὴν περιγραφή τῆς τελευταίας σκηνῆς μέσα στὰ δηλητηριασμένα ὑπόγεια.

Πυροσθέστες, κουκουλωμένοι μὲ μάσκες εἰδικῆς κατέδθηκαν καὶ ἀπέσυραν τὰ πτώματα ἐκεῖνα, ποὺ ἦσαν σκεπασμένα μὲ τὸ ζωτανὸ δηλητηριασμένο σάβανό τους.

Ἀπὸ τὴν Καραμανέ μᾶς εἶπε πάρα πολλὰ γιὰ τὸν Φοῦ Μαντσοῦ καὶ πολὺ λίγα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

—Τί εἶμαι; Τί ἐνδιαφέρον ὑπορεῖ νὰ ἔξη ἡ ἱστορία μου; Γιὰ ποῖον; Ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ὑπεβάλλαμε.

Καὶ ἔγερνε τὰ μεγάλα μαποτσινοῦρά της πάνω στὰ μαῦρα μάτια της.

Μάθαμε ὅτι ὁ Φοῦ Μαντσοῦ εἶχε φέρει μαζί του ἔπτα. Ἰνδούς.

Μάθαμε τίς διάφορες κατοικίες.

Μάθαμε ὅτι ἡ πιὸ ἀσφαλὴς κατοικία του ἦταν ὁ ποταμὸς Τάμεσις.

Ὁ Σμιθ ὠρώτησε τὴ νέα ἀνδρὸς τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ διέθετε κανένα βαπόρι. Τοῦ ἀπάντησε ὅτι εἶχε ἕνα, πάνω στὸ ὁποῖο ὅμως ἐκείνη δὲν εἶχε πατήσῃ ποτέ της, οὔτε τὸ εἶχε ποτέ διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὰ χαρακτηριστικά του. Ὅτι ξανάφυγε γιὰ τὴν Κίνα.

—Εἶσθε βεβαία, ὅτι ἔφυγε γιὰ τὴν Κίνα;

—Μοῦ τὸ εἶπαν. Ἐμεῖς θὰ φεύγαμε μὲ ἄλλο βαπόρι.

—Αὐτὸ δὲ ἦτανε λιγάκι δακολο γιὰ τὸ Φοῦ Μαντσοῦ.

Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ποῖα ἦταν τὰ σχέδιά του.

Μέσα σὲ μιά τραγικὴ ἀβεβαιότητα περᾶσαμε τίς ὑπόλοιπες μέρες μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ φίλου μᾶς Βέϋμουθ.

Πήγαμε καὶ βρῆκαμε τὸν ἀδελφὸ τοῦ.

Ὁ Σμιθ τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς τὴν σκληρὴ πάλιν.

—Μέσα στὴν ὁμίχλη, πάνω στὸ νερό, κα-

ταὶ νύχτα μέρα.

Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇ

Καθώς σβύνουν τ' άστρα

Σάν τ' άστέρια κάποιο βράδυ, σβύσανε τα δύο της μάτια που μ' άνοιγαν σε πλάγια μακρινά.

Σέ λιμνοβλες κάποιο πάρκο, πού άνθη γέριναν έαυμένα σε ματιά χλωμά θλιμμένα δειλινά,

και σ' άπόκρημνα άκρογυαλία ποδύεγε τρέλλο το κύμα σαν ναούρισμα, σαν ποίημα σιγανά:

ΟΙ καρδιές μας μοιάζουν τέσθασσι έού ή άγνη άναπούλα μιάς καρδιάς τρελλή μικρούλα που πονά,

Σάν θυμάται κάποια μάτια, άμορφα σαν νάχαν πάρει άσημένια άπ' τό φεγγάρι φάτ' άχνά.

Άες και τάχαν άσημώσει τα θεία μάτια σου τα τάρια καθώς σβύσανε δύο άστέρια τά πρωινά.

Κάποια μάτια π' έχουν σβύσει πού τά πήρε το σκοτάδι —τότο το θλιβό το θράδυ πού περιγν,

στολισμένο με διαμάντια Τά δύο μάτια γίναν άστρα διάσπιντα γέριναν στη γλάστρα γιορτινά.

Κι' έφυγε κι' αυτό τό βράδυ τό πρωί δέ με μαγεύει ή ψυχή ψηλά άναδούει και θρηνά.

ΜΙΜΗΣ Γ. ΜΙΚΕΔΑΚΗΣ

Έπιστροφή

Μη μου ζητάς να τραγουδήσω χαμένα άνελια παλιά! Μη μου ζητάς να νοσταλγήσω κάποιαν άνευρετη άγκαλιά!

"Έγ' ή καρδιά μου πιά σφαλίζει —πείρινη έχει πιά γενή— κι' άν μου την είχες ού ραγίσει κάποτε, τώρα δέν πονεί.

Τι κι' άν κατάκαρδα θλιμμένη σιμά μου εγύρινες ξανά; Τί κι' άν σε με μετανοιωμένη θά μείνης πιά παντοτεινά;

Είνε άργά για μέ πιά τώρα παλιές στροφές να λησταιρώ... έχει περάσει εκείν' ή υπόρα για μένα πιά από καιρό.

Κι' όσα τραγούδια μου από μέν έχεις άκούσει μία φορά τάχα στη λήθη πιά ριγμένα θα για πάντα έχει νεκρά...

(Μονάχα κάποτε όταν κλαίω μη ξέροντας για ποιο σκοπό ένα τραγούδι έσφαλές: «...θαρρώ, ότι ακόμα σ' αγαπώ...»)

ΙΩΣΗΦ ΧΡ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Τ' άστρα της αγάπης μου

Τ' άστρα της αγάπης μου τ' άστρα περιστέρια τ' άστρα που σβύναν τα σύννεφα της ζωής τ' άγέρια...

Τά γλυκά τραγούδια μου πάνθιζαν οι κλώνι μαύρες μοίρες τάρπαζαν κι' άνηχούσε πόνοι!...

Τώρα οι κλώνι ολόξερο πικρολόγια λένε ή καρδιά χλωμάσε τα ματάκια κλαίνει!... Γ. ΣΑΡΡΗΣ

Άγάπη

Δυό μάτια, δυό μάτια με τό χρώμα της ρετσίνας, βαθείά, όνειροπόλα, τέτοια είνε τα μάτια της άγάπης μου. Δυό χείλη ήδονικά για να κερνούν τό πιο γλυκό φιλι και για να λέν τα πιο παθητικά τά πιο έρωτιάδικα λόγια της άγάπης. Τέτοια είνε τα χείλη της άγάπης μου. Γι' αυτό κι' έγώ τόν άγαπώ. Γι' αυτό νύχτες ολόκληρες (νύχτες πού για μένα είνε αιώνας μακριά του) ο ύπνος ο γλυκός δέ θέλει να μέ πάρη. Κι' έτσι μπορώ να σκέπτομαι πιο καθαρά τα μάτια του, τα χείλη του, τό κατανό του τό κεφάλι, με μια λέξι ΑΥΤΟΝ. Αύτον πού μουδίζει τό μονοπάτι τού έρωτα, αυτόν πού μεμαδε να ζω στο παραλήρημα της άγάπης.

Ω μάτια, ω χείλη ήδονικά, ω χέρια άγαπημένα πού τόσες φορές με σφίξατε στο λατρευτό του στήθος, τόσες φορές με χαϊδέψατε, τί ρίγη ήδονικά μου φέρνει ή θύμησι σας.

Μουθάνε πώς είνε άγάπες άσπαστες... περασιτικές... Μά όχι, δέν μπορεί να είνε ή δική του τέτοια. Γιατί μου είπαν τα μάτια του, τα χείλη του. Και θέλω να τά πιστέψω. Πρέπει να τά πιστέψω. Και τά πιστεύω.

ΙΛΝΤΑ

Παραμυθι

Θυμάμαι, μικρό παιδί σαν ήμουνα, τόν παππού να διηγείται μία παγερή νυχτιά τού χειμώνα κοντά στη μισοσβυστή φωτιά τού μαγαλιού παραμυθία για να περάση ή ώρα.

«Μιά φορά κι' ένα καιρό σ' ένα άμορφο μαγικό περιβάλλον κάποτε δυό λουλούδια άγνά, δυό λουλούδια τρυφερά πού τά ζήλευαν όλοι. Τά λουλούδια περνούσαν μία ζωή χρυσή πού έβλεπαν από κοντά τους να περνά τόσος κόσμος της νειότης. Και χαρούμενα, γελάσαν, άκούσαν τριγύρω τους τό άρωμα μιας άγάπης αιώνας. Άκούσαν όρκους λατρείας, άτέλειωτες έκμυστηρεύσεις και τούς άρεσε τόσο ή ζωή πού περνούσαν εκεί, μέσ' στην θεία πνοή της άγάπης και στην τρέλλα της νειότης.

Κάποιο έτος βράδυ —ό παππούς με συγκίνησε τό προφύρει και πάλι— εκεί κοντά δυό νεαροί έρωτευμένοι, έκείνος με ρεβόλβερ στο χέρι την καλή του σκοτώνει, κι' ύστερα ο ίδιος πέφτει...

Τά λουλούδια την νύχτα, μόλις έπρόβαλε τό άραίο φεγγάρι κι' άντικρύσανε τά γνωστά πρόσωπά τους (που τά βλέπαν σκεδόν κάθε βράδυ) πύρινα δάκρυα χύσαν για τό χαμό της συντροφιάς τους. Κι' από τότε δέν έπαινε ν' άκούσουν τά άμορφα τά λόγια της νειότης, παρά μία ζωή θλιμμένη, περνούσαν και θρηνού, γι' α κείνους πού άφησαν την ζωή τους και τούς γέμισαν λήθη την άγνη την ψυχή τους.

...Και θυμάμαι (άμυδρά) κι' ή γιαγιά συγκινήθηκε άπ' τα λόγια τού γέρου, γιατί τό παραμυθι σαν τέλειωσε, πριν άρχίσω τό άλλο, δυό δάκρυα κύλισαν άπ' τα κουρασμένα της μάτια και φιδύρισε νοσταλγικά: πώς διαδόχαν τά ναϊάτα!!

ΒΑΣΟΣ Ε. ΓΟΓΟΛΗΣ

«Σ' αγαπώ»

Θά σοι πώ: Σ' αγαπώ, ω γλυκό παλληκάρι, τώρα πιά, την καρδιά, και τό νού μοδίζει πάρα...

Δέ μπορώ! λογατάω, τα φίλια σου να νιώσω, την πνοή, τη ζωή, με χαρά να σοι δώσω.

Σ' αγαπώ! Θά σοι πώ της καρδιάς μου τόν πόνο, Δέ θαστώ! άπ' αυτό τό μαρτύριο, λυώνω... ΚΑΙΤΗ ΓΚΟΥΜΑ

Στροφές

Περίμενε την άνοιξη τ' άμορφο καλοκαίρι ή δόλια μου καρδιά Τά λουλούδια και τά πουλιά, τό δροσερό άνέρι με μυστική χαρά.

Μ' άλλοιμονο, γελάστηκε, δέν ήλθαν χελιδόνια ούτε άλλα πουλιά. Μά φύρξε κρύος βορρής και σκόρπισε τά χιόνια στη δόλια μου καρδιά.

Κάπο ΟΡΘΟΣ ΠΕΛΛΕΡΕΝ

Τό φιλι... τού χωρισμού

Σ άν νιώθουμε, άγαπημένη μου, τού πικρού χωρισμού μας την ώρα, δυνατός λύπες τρικυμίζουν την άνευδάρτη ύπαρξή μας, μύριες σκέψεις έσσανίζουν την πνευμένη μας καρδιά. Άλλά να σε λίγο έσπεριάζει ή ψυχή μας και γαλήνη μας συντροφεύει μετά τό δυνατό δακρυδούρκωμα τών δολιών μας ματιών!! Η ήρεμία πού άπλώνεται ήσυχά στην ύπαρξή μας πόσο μοιάζει με τη γλυκερό σου άγγελική θωριά!! Τά γλυκόλαλα λογάκια σου πόσο μοιάζουν με τούς γλυκόπνοους ήχους τού πονετικού μας φίλου, τού βιολιού!! Θυμήσου, γλυκεριά μου, εκεί μακριά πού βρίσκεσαι την πνευμένη μου μορφή!!... Θυμήσου την άτέλειωτη άγάπη μας!! Πόσο μοιάζαμε με δυό άμείριμα, άχώριστα πουλάκια πούχουν σσημένη τη φωνή τους έξωχωρο άλαργινά από τη γλωσσόφαγιά και τη μίζερια τού κόσμου και ζούν εύτυχισμένα.

Θάρρηνε, άγαπημένη μου, μη βουρκώνουν τά άραίο σου τά μάτια και πίστευε πώς σ' αυτό τό ειαστικό φιλι... τού χωρισμού μας κρύβεται μιά άρα ή ένωσι μας αιώνα...!!!

ΝΙΚΟΣ ΑΓΙΟΠΟΛΙΤΗΣ

Μιά τρελλή

Την λέγαν τα παιδιά «τρελλή» όλοι τη φώναζαν σκυλί, κι' όλοι την έμισούσαν. Τριγύριζε στη γειτονιά με την έδωχάνη μ' άπονιά και την περιγελούσαν.

Σ την έκκλησιά ένα δειλινό την είδα, με τό γιορτινό φουστάνι, να δακρύζει όταν έβγάζαν τόν σταυρό μ' έσταυρωμένο τόν Χριστό και ύστερα να γονατίζει.

Με μία φωνή είπε βαθείά πού έόχωνε άπ' την καρδιά: «Χριστέ συγχώρεσέ τους, πού με φωνάζουνε τρελλή και μ' άποδιώχνουν σαν σκυλί, Χριστέ έλέησέ τους».

Και με τά μάτια θλιβερά και με τά χείλη της έέρα, έκανε τόν σταυρό της. Κι' ύστερα βγήκε σαν τρελλή — έμυλαγε και μοναχή— δέν είχε τό μυαλό της.

Και σκέφθηκα: Πόσο κακοί είνε οι άνθρωποι αυτοί πού την περιγελούνε, άφου γι' αυτούς στην έκκλησιά κάνει μιά προσευχή βαθεία για να σωθεθούνε!...

ΜΑΡΙΑΝΑ Σ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

...Τή θάψαμε

Άνάλητοι, χωρίς κανένα ξόδι, χωρίς παπά, Τριόαγιο, ψαλμωδία της κάνανε βουδοί τό ξεπρόθεδο, (Τι φτωχική της έγινε κηδεία!)

Βουδοί, χωρίς στενάγματα και δάκρυα τη θάψαμε μαζί κι' ακόμα δίχως, στο τάφο της έκει στερνά, την άκρη, να βγύ ούτ' ένας, θρήνου ή πόνου, στίχου.

Μά τώρα, άλλοι, βαθείά μέσ' τ' άδεια στήθι πού ρημάσε τού πόνου τό δρολάπι, ή δόλια μας καρδιά σαν τάφο έστήθη σταυρός, για τη χαμένη ίας άγάπη!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΤ. ΓΕΩΡΓΑΚΑΚΟΣ

Τό χωριουδάκι μου

Τό μικρό άραίο μου χωριουδάκι χτισμένο μέσ' τά πλάγια ενός βουνού μοιάζει με κλειστό τριανταφυλλάκι μέσα στα άνθη τού Μαΐου.

Γύρω τά κάτασπρα σπιτικά χτισμένα άνάρια στην πλαγιά μοιάζουν φωλιές από πουάκια πού ζούν σ' αιώνια ευτυχία.

ΟΙ κάμποι γύρω λουλούδιζούν ο έσφορος χαδιάρικα φυσά όλα τά άνθη μυρωδιά σκορπίζουν κι' εδφραίνουν τού χωριάτη την καρδιά.

ΕΛ. ΡΙΓ.

ή ζωή στην επαρχία

ΧΑΝΙΑ

Υπό την προεδρία της δραστηρίου Ι. δρυτριάς τού Συλλόγου «Υγεία» δίδος Κατίνας Μαζωκοπάκη, γυμναστρίας, και τού διευθυνόντος επί τών έκδρομών κ. Άλέκου Χαϊδεμενάκη, γυμναστού, ένηργήθη έκδρομή εις τό χωρίον Πλατανιά την περασμένην Κυριακήν, 4 Αύγουστου.

Η τοποθεσία είνε γραφικωτάτη, ένα θαυμασιώτατον και άραιότατον χωρίον πλησίον της θαλάσσης.

Οι λαβώντες μέρος ήσαν περί τά 100 άτομα, πάντων δέ ο ένθουσιασμός ήτο άπερίγραπτος. Οι χοροί, τά τραγούδια, τά παίχινidia και τό κολύμπι χάρισαν στους έκδρομείς ευχαρίστους και τερπνάς ώρας. Μεταξύ δέ αυτών ήσαν: Αί οίκογένειαι τών κ.κ. Λάβαρη, Ι. Παπαδάκη, Α. Βολουδάκη, Ι. Αποκορωνιώτη, Γ. Φορτσάκη, Αί κυρίαί και δεσποινίδες Ι.φ. Άνδρονίκου, Η. Ξηράκη, Δ. Τσιγγανάκη, Α. Ζυγομαλά, Γαλάνη. Οι κύριοι Φουνταλάκης, Α. Καπιδάκης, Ν. Κόκκολας, Ι. Βολουδάκης, Γ. Αποστολάκης, Μ. Μητσοτάκης, Νικολακάκης.

ΑΡΤ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μιά άφόρητη ζέση έρήμωσε την πόλι μας. Ο κόσμος, πυρπολούμενος από τις άχτίνες τού ήλιου, τράβηξε για τις έξοχες. Όσοι έμειναν, γεμίζουν τις πλαζ της Περσίας και τού Μπαχτσέ-Τσιφλικ τρέχοντας να θρούν λίγη δροσιά στη θάλασσα...

Χρυσές δουλειές κάνουν τά έξοχικά καφενεία, όπου ο κόσμος πάει για να ξεσκά-πλησιάζει και ή Έκθεσις κι' ή Θεσσαλονη από τούς κόπους της ήμέρας. Τώρα νίκη μας θά δεχθή τά «άπολωλότα πρόβτα», καθώς και πολλοί ξένους κι' έτσι θά ζωηρέψη ή κίνησις.

ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΗΣ

ΦΑΝΟΣ ΕΙΔΟΜΕΝΗΣ

Πρό ήμερών έγένετο μία ώραία έκδρομή εις την θέσιν Τσάγκα τού Φανού, υπό ομάδος παραθεριστών.

Η Τσάγκα είνε μία άραία ρευματιά με πολλά και πυκνά πλατανία, πού πάνω από τό γάργαρο νερό σχηματίζουν μεγάλες καταπράσινες στοές, ενώ οι γύρω κατάφυτοι από πεύκα και δρεϊς λόφοι συμπληρώνουν την μαγευτικότητα της τοποθεσίας, ή οποία είνε μία από τις λίγες εις ώραιότητα.

Χαρά και εύθυμία έπεκράτησε καθ' όλην την ήμέραν και ή ώραία Τσάγκα έξησε μία μέρα χαρούμενη μαζί με τούς έκδρομείς της.

Εις την έκδρομήν έλαβον μέρος οίκογενειακώς οι κ.κ. Φρ. Λουπάσης, διευθυντής Πρ. Λυκείου Θεσ)νίκης, Χ. Σημηριώτης, ύποδιευθυντής Πρ. Λυκείου Θεσ)νίκης, Σ.π. Ιατρίδης, γυμναστής Πρ. Λυκείου Θεσσαλονίκης, ο κ. Σ.π. Θηβαίος, διοικητής τού λόγου προκατάφρασης Φανού, ο αιδεσιμώτατος Άπόστολος, έφημέριος χωρίου

Πλαγιάς και ο έκ τού χωρίου Φανός Άρ. Συριανός

ΕΛ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΧΙΟΣ

Ο Όμιλος Έκδρομών εις τάς 25 Ιουλίου έδωσε την πρώτην διάλεξιν εις τόν κινηματογράφον «Αστήρ».

Εις την έν λόγω διάλεξιν κατ' άρχάς ώμίλησεν ο πρόεδρος τού όμιλου δικηγόρος κ. Κώνστας Παϊδούσης, όπου και άνέπτυξε διά μακρών τό συντελεσθέν έργον υπό τού Όμιλου.

Μετά τόν λόγον τού κ. Παϊδούσης, έτραγουδησε ο Ζανής Κουτελάκης (φοιτητής της νομικής) μετά της δίδος Άλεξάνδρας Προβελετζιάνου, ή οποία έπαιξε πιάνο.

Κατόπιν διά μακρών ο κ. Μουτάφης, φοιτητής της Νομικής, άνέπτυξε τά έγκλήματα τά προερχόμενα έκ τών ναρκωτικών ποτών.

Τέλος έπαιξε κιθάρα ο κ. Μπουρνιάς. Την διάλεξιν παρηκολούθησε πλήθος κόσμου και κυρίες της άριστοκρατικής τάξεως.

ΖΑΝ ΓΙΑΝΓΕΝ

Οι Πυργιώτες έφέτος παραθερίζουν οι περισσότεροι στα άκρογιάλια Σπιντζα, Άλκυόν, και Άγιος Άνδρέας, έλάχιστοι είνε αυτοί πού πήραν τά βουνά και άσφαλώς όσοι δέν ύπελόγησαν καλά τά έξοδα.

Η μεγάλυτέρα κίνησις παρατηρείται στη νέα Πλάζ της Άλκυόνος, άφ' ενός δια την καλήν τοποθεσίαν της, άφ' έτέρου δια την τακτικήν της συγκοινωνίαν, έκτελουμένην διά τού Σ.Π.Κ. καθ' όλην την ήμέραν.

Όλίγα μέτρα από τά κύματα είνε κτισμένη ή πράσινη θάλλα τού κ. Ι. Γουμένου και παραπλεύρας τού κ. Θεοάχη με ιδιόρρυθμες θεράντες και ώραίους μπαξέδες. Έάν τούς μιμηθούν όλοι οι παραθερίζοντες εις Άλκυώνα και μέλλοντες να οικοδομήσουν, έντός όλίγου θά άποκτήσουν μία μικρή Σμύρνη και θαυμασία λουτρόπολι.

Όσοι δέν είχαν την εύτυχία να φύγουν από τόν Πύργο, παραθερίζουν έπάνω στο γραφικό έπαρχείο κάτω από τά πευκάκια, διασκεδάζοντες την πληξί τους με ένα ραδιομεγάφωνο μέχρι τών πρωϊνών ώρων και άπολαυθάνουν την μαγευτική θέα, πού έχει ή θάλασσα τού Ιονίου, πού τά γαλανά της νερά άσημάνει τό αύγουσιάτικο φεγγάρι και με άχόρταγο μάτι νοσταλγούν την δροσιά της.

Ν. ΚΑΥΑΛΗΣ

ΤΑ ΚΟΠΟΥΝΙΑ

Όλόκληρος ή συνοικία μας ηυραπονεϊται, διότι έχομεν έγκαταλειφθή χωρίς καμμία φροντίδα από τούς άρμοδίους, ούτε φως έχομε, ούτε νερό. Πολλές φορές οι περιοδεύοντες πολιτευτάι μας ύπεσχέθησαν ότι θά φροντίσουν να άποκτήσουν και τά άτυχα Κοπούνια μας νερό, φωτισμό και τακτική συγκοινωνία, αλλά αι ύποσχέσεις έμειναν ύποσχέσεις.

Τώρα τό καλοκαίρι ή συνοικία μας έζωήρεψε σε κίνησι, τά βράδυα θεώνται πολλές κομπές δεσποινίδες να κάνουν τόν περίπατό τους με έθώμους άμφιέσεις, μεταξύ τών όποιων διακρίνονται και αι διδές Μιχαήλ, Σερακάκη, Καραγιώργη, Τερζή, Παγουλάτου, Κωνσταντάρα, Μάξα, Παντοπούλου, Κοραλή, Μελλισσαροπούλου, Μυλωνά, Μπαρούτσου, Ρίση, Βλάχου, Πατλωματοπούλου, Στεφανοπούλου, Καλαντζοπούλου, Άντωνιάτου κ.ά.

Την παρελθούσαν Πέμπτην, έορτήν της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, έώρτασε μεγαλοπρεπώς ή Κα Μαρία Άντωνιάτου.

ΜΕΛΗΣ Χ. ΠΑΥΛΑΤΟΣ

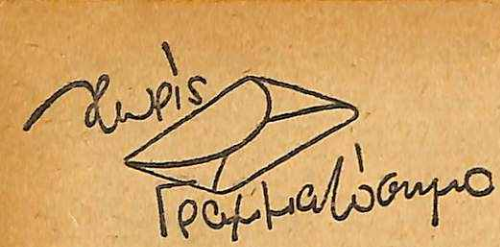

Ίδου ένα ταχύ μέσον δια να έχετε δόντια κατάλευκα, υελκτικό χαμόγελο.

Ασχίσατε να βουρτσίζετε τα δόντια σας με ΚΟΛΥΝΟΣ επί έποας ψήκρας. Θα ίδητε πόσο γρηγορά άποκτούν αυτή τη λευκότητα και σπιλινότητα πού θανμάζετε στους άλλους. Θα ίδητε ότι ή ΚΟΛΥΝΟΣ θά άμορφήνη τά δόντια σας όσον καμμία άλλη όδοντοκρέμα. Θα βεβαιώσετε ότι σε λίγο χρονικό διάστημα θα γίνουν κατά πολύ λευκότερα με την όδοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ, τά δά ύλλα σας θα έξυγειανθούν τελείως.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. ΑΘΗΝΑΙ

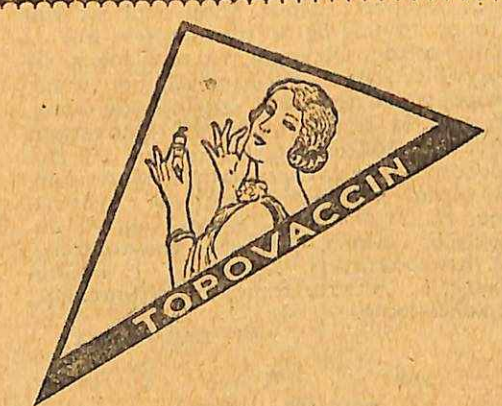
ΛΑΜΠΗΝ ΚΑΜΠΕΡΟΝ. — Περιμένονμεν ανταποκρίσεις σας. Δελτίον αποστέλλομεν.
Ε. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΝ. — 'Ελάθεμεν ανταποκρίσιν, θα σάς παρακαλέσωμεν όμως να περιέχουν κομμωτήν κίνησιν, ονόματα. Δελτίον αποστέλλομεν.
Π. ΤΕΡΖΟΓΛΟΥ. — Δελτίον αποστέλλεται. Περιμένονμεν ανταποκρίσεις σας.
Α. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ. — 'Ελάθεμεν ανταποκρίσιν σας. Δελτίον αποστέλλεται.
Π. ΓΙΟΥΛΑΝΗ. — 'Οποσδήποτε σάς περιμένονμεν.
Κ. ΜΑΥΡΟΥΛΑΚΗΝ. — Δελτίον αποστέλλεται. Περιμένονμεν ανταποκρίσιν σας. 'Ελά χείρα της πε-
θαμένης' θα δημοσιευθού.
Α. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. — Δελτίον αποστέλλεται. Περιμένονμεν αμέσως ανταποκρίσεις σας.
Σ. ΒΥΣΜΕΝΟ ΑΣΤΕΡΙ. — Εύχομαι περα-
στικά. Το 'Θαράξ' θα δημοσιευθί με το δνομά σας.
Π. ΓΚΑΡΚΑΤΣΟΥΛΙΑΝ. — Εύχριστοδύμεν
διά τὰ καλὰ σὰς λόγια. Γράφομεν δι' ἐπιστολῆς.
Γ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΝ. Τεύχος αποστέλλεται.
Ν. ΚΩΣΤΑΛΑΝ. — 'Απαντῶμεν δι' ἐπιστολῆς.
Χ. ΔΕΜΕΝΙΚΑΝ. — Περιμένονμεν φωτογραφίας
σας καὶ πέντε δραχμὰς, ὅπως ἐπίσης καὶ ἀνταπο-
κρίσεις σας.
Γ. ΓΙΑΛΑΚΙΔΗΝ. — Καὶ τὰ δύο πού μὰς στεί-
λατε ὁστεροῦν σὲ μέτρο καὶ σὲ θέμα. Προσπαθῆτε
νὰ γράψετε κατὶ καλλίτερον. 'Επιδοθῆτε στὰ περὶ-
γραφήματα.
Α. ΒΡΥΩΝΗ. — 'Εὐθὺς σὺς αἰσῶ καίτοι δνείρου
θὰ δημοσιευθί. Περᾶστε καμιά Τετάρτη ἀπὸ τὰ
γραφεῖά μας. 'Ολα δημοσιεύονται μὲ τὴ σειρά
τούς καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ βιάζεσθε. Τὰ περισσό-
τερα μουσικὰ τεμάχια τὰ πέρνουν ἀπὸ ξένα ἔργα,
γι' αὐτὸ μὴν ἐκπληττεσθε γιὰ τὴ διεύθυνσι.
Σ. ΑΡΡΗΝ. — Θὰ δημοσιευθού.
ΕΥΑΝ. — Θὰ δημοσιευθί.
Ν. ΡΟΥΣΣΙΑΝΟΝ. — Συναστέλλετ' ἐμὰς τὰ ἐβλα-
μικά. Θὰ δημοσιευθού ἐν Βάναις καὶ ἕνας πού
δὲν ἔζησε.
Ι. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ. Εὐχριστοδύμεν διὰ τὰ κα-
λὰ σὰς λόγια. Περᾶστε καμιά Τετάρτη ἀπὸ τὰ
γραφεῖά μας. Θὰ δημοσιευθί.
ΙΟΡΔΑΝΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΟΝ. — 'Απ' ὅτι εἶδαμε
μπορεῖτε νὰ γράψετε καλὸ διήγημα. Τὸ 'Πίστοφ' μὲ
μὴτέρας θὰ δημοσιευθί.
Μ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ. — Θὰ δημοσιευθί.
Α. ΖΗΣΗΝ. Περᾶστε καμιά Τετάρτη ἀπὸ τὰ
γραφεῖά μας. Τὸ 'Κατὶ ἐνὶ μέλει' θὰ δημοσιευθί.
Α. ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΗΝ. — Περιμένονμεν κατὶ
καλλίτερο.
Ε. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΝ. — 'Ενὼ ἔχετε ὥραιον
φράσιον, θέματα, γιὰτὶ δὲν προσπαθεῖτε νὰ βρῆτε
ἀπ' τὸν αὐτὸν σὰς καὶ νὰ γράψετε κατὶ καλλίτε-
ρον.
Ρ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Τὸ 'Ὁνειρὸς' θὰ δη-
μοσιευθί.
Σ. Π. ΔΟΥΒΡΟΝ. — Καλὸ εἶνε ἀλλὰ περιμένον-
μεν ἀπὸ σένα κατὶ καλλίτερον.
Γ. ΚΡΗΤΙΚΑΚΗΝ. Περᾶστε καμιά Τετάρτη
νὰ μολῶμεν οὐρετικὰ μ' αὐτὸ πού μὰς στείλατε.
Β. ΜΠΕΗΝ. — Γράψτε περισσότερα γιὰ τὰ ξένα.
Θ' ἀρέσῃ τὸ ὅρος.
Κ. ΦΑΝΟΝ. — Γράφομεν ἰδιαίτερως.
Σ. ΚΟΝΤΕΣ ΣΗΝ. — 'Αποστέλλετε ἀνταπο-
κρίσεις. Τὸ 'Κατὶ μένει' θὰ δημοσιευθί.
Ε. ΚΑΡΟΥΣ ΣΗΝ. — 'Ελάσαμε. Θὰ δημοσιευ-
θί.
Σ. ΖΟΡΜΠΑΝΟΝ. — 'Τὸ παράπονον' δὲν μὰς ἀ-
ρέσει. Τὸ κομματάκι ἀπὸ τὸ Λαμαρίνο θὰ δημοσι-
ευθί. 'Αποστέλλετε ἀνταποκρίσεις.
Β. ΖΩΤΙΚΟΝ. — Γράφομεν ἰδιαίτερως. 'Απο-
στελλάτε ἀνταποκρίσιν. Σὰς συγχάρουμεν διὰ τὰς
ἀνεργείας. 'Ὁ χωρισμὸς' θὰ δημοσιευθί. 'Απο-
στελλάτε δύο φωτογραφίας καὶ πέντε δραχμὰς διὰ
δελτίον ταυτότητος ἀνταποκριτοῦ.
Γ. ΚΟΣΚΙΝΑΝ. — Πολὺ καλὰ. Λιγάκι μεγάλα.
Κάθε ποιήμα σὰς θὰ πιάσῃ καὶ στήλῃ. Στείλετ' ἐ-
μὰς μικρότερα.
Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ. — 'Αποστέλλετ' ἐμὰς
δύο μικρὰς φωτογραφίας σὰς καὶ δέκα δραχμὰς νὰ
λάβετε δελτίον ταυτότητος ἀνταποκριτοῦ. 'Αποστέ-
λανε ἀνταποκρίσεις. Τὸ 'Χαῖρε Χάλκι' θὰ δημο-
σιευθί.
Α. ΔΙΑΜΑΝΤΗΝ. — 'Η ἐξιστορία ἀγάπης πο-
λὺ μὰς συνεκίνησε, μπορεῖ νὰ γίνῃ ὑπέροχον διή-
γημα. Προσπαθῆτε καὶ στείλετε το.
Τ. ΧΑΒΑ.Ι. — Τὸ ἐγκρίθην. Θὰ δημοσιευθί.
Προσπαθῆτε νὰ γράψετε διήγημα παρῶντας θέ-
ματα ἀπ' τὴ ζωὴ. 'Ὁ Στὸ περιγιάλι' θὰ δημοσιευθί.
Ν. ΚΑΡΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. — 'Η ἑλπίς' θὰ δημο-
σιευθί. Περᾶστε καμιά Τετάρτη ἀπ' τὰ γραφεῖά
μας.
Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΝ. Πολὺ καλὸ, ὥλλὰ, δυστυ-
χῶς, δὲν δημοσιεύομεν πολιτικά.
Σ. Αλεξανδρίδην. — 'Τὸ δνείρον' δὲν μοῦ ἀρεσε.
Περιμένο κατὶ καλλίτερον καὶ πῶς σύντομον.
Γ. ΡΟΚΟΝ. — 'Η ἀγωνιστὴς' θὰ δημοσιευθί.
Περᾶστε καμιά Τετάρτη ἀπὸ τὰ γραφεῖά μας.
Ε. ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΙΔΟΥ. — 'Εὐθὺς παραμυθί' θὰ δημο-
σιευθί. Περᾶστε τὴν Τετάρτη ἀπ' τὰ γραφεῖά μας
στὴς φιλολογικὰς συγκεντρώσεις. 'Ὁ ἑθνασμός' μ'
ἀρέσει ἀλλὰ δδόναντον νὰ γίνῃ.
Φ. ΚΑΦΕΤΖΟΠΟΥΛΟΥ. — Θὰ δημοσιευθί.
Γ. ΛΙΟΝΤΟΣ. — 'Αποστέλλετ' ἐμὰς δύο μικρὰς
φωτογραφίας σὰς καὶ 5 δραχμὰς νὰ λάβετε δελ-
τίον ταυτότητος. 'Επίσης στείλετ' ἐμὰς ἀνταποκρί-
σεις σὰς, ἐπὶ νύκτας εἰνε πεζογράφου, διορθώ-
στέ το γιὰτὶ ἔτσι ὅπως εἶνε δὲν δημοσιεύεται.
ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΝ. — Περιμένονμεν κατὶ καλλί-
τερον ἀπὸ σὰς ἀπὸ γράψετε τόσο καλὰ.
ΒΕΝΑ. — Εὐχριστοδύμεν διὰ τὰ καλὰ σὰς λό-
για. Περᾶστε τὴν Τετάρτη ἀπ' τὰ γραφεῖά μας.
Χ.Ρ. ΒΡΑΔΥΝΟΝ. — 'Αποστέλλετε δύο μικρὰς
φωτογραφίας σὰς καὶ πέντε δραχμὰς νὰ λάβετε τὸ δελ-
τίον ταυτότητος. 'Αποστέλλετε ἀνταποκρίσεις. 'Τὸ
Προσκύνημα' θὰ δημοσιευθί.
Γ. Ν. ΠΟΤΤΑΡΗΝ. — 'Εν ὅσῳ μπορεῖτε νὰ
γράψετε καλὰ γιὰτὶ δὲν μὰς στέλνετε κατὶ καλλί-
τερον;
Φ. ΛΑΧΗΝ. — Εὐχριστοδύμεν διὰ τὰ καλὰ σὰς
λόγια. 'Τὸ τραγούδι τοῦ πῶθου' θὰ δημοσιευθί.
Γ. ΤΑΜΒΙΣΚΟΝ. — Περιμένονμεν κατὶ καλλίτε-
ρον.
Μ. ΜΕΛΑΝ. — Μὴ φέρετε κρίσεις καὶ κάνετε ψυ-
χολογίαν σ' αὐτὰ πού γράφετε. 'Όταν παίρνετε ἑ-
νὰ θέμα ἀπ' τὴν ζωὴν νὰ τὸ ἀφηγήσθε ἀπλᾶ καὶ
ἀπαλὰ.
Ν. ΒΟΚΟΒΙΤΣ. — 'Η ἀπογοήτευσις' θὰ δη-
μοσιευθί.
ΠΟΠΗ ΣΕΛΙΩΤΟΥ. — Εὐχριστοδύμεν διὰ τὰ κα-
λὰ σὰς λόγια. 'Εὐθὺς χωρισθόμεν σάν φίλοι' θὰ
δημοσιευθί.
Β. ΜΑΙΚΟΝ. — 'Αποστέλλετε 5 δραχμὰς καὶ δύο
μικρὰς φωτογραφίας σὰς διὰ νὰ λάβετε τὸ δελτίον
ταυτότητος. 'Αποστέλλετε ἀνταποκρίσεις. 'Εὐθὺς πᾶν-
τὰ ἑσάν' δὲν θὰ τὸ δημοσιεύομεν γιὰτὶ ὡς πε-
ζογράφημα εἶνε πολὺ μεγάλο, σὸ ἴδιο θέμα γρά-
ψετε κανένα διήγημα.
Ν. ΒΑΡΟΥΧΑΚΗΝ. — Εὐχριστοδύμεν διὰ τὰ
καλὰ σὰς λόγια. Στείλετε μὰς δύο φωτογραφίας
καὶ πέντε δραχμὰς νὰ σὰς στείλωμεν δελτίον ταυ-
τότητος ἀνταποκριτοῦ. Περιμένονμεν ἀνταποκρίσεις
σας. 'Ὁ Πόνος μου' θὰ δημοσιευθί.
Ν. ΛΑΔ. — Θὰ δημοσιευθί τὸ σύννετον.
Ι. ΚΟΡΚΑΚΗΝ. — Περιμένονμεν κατὶ καλλίτερο.
Περᾶστε τὴν Τετάρτη νὰ σὰς γνωρίσωμεν.
Μ. ΜΙΚΕΔΑΚΗΝ. — 'Ελθῆτε. Τὸ ἐγκρίθην θὰ
δημοσιευθί.
ΕΡΑΤ. ΒΑΚΑΤΑΣΗΝ. — 'Ελάσαμε τὸ τραγούδι
σὰς «Εἶνε στιγμὴς», θὰ δημοσιευθί. 'Επίσης καὶ οἱ
«Ἀπορίες». Πολυχρησιωμένους οὐγελοιογραφίας σας.
Θὰ δημοσιευθού. Περᾶστε τὴν Τετάρτη νὰ σὰς
γνωρίσωμεν.
ΚΑΤΙΑ ΚΑΡΓΑΔΗΤΗ. — Θὰ δημοσιευθί.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΙΑΚ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ
(Στοὰ Δαγκλῆ).

Δένονται βιβλία, ἐπιστημονικά πε-
ριοδικὰ μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν καὶ
τέχνην
Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ χαρ-
τικά εἶδη

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΤΟΥ
ΚΑΤΟΛ
ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΕΣ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΤΗΝ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ ΜΑΔΚΑΝ
ΚΑΤΟΛ
ΕΞΑΣΘΑΙΖΕΤΕ ΤΟΙΟΥΤΟΤΡΟΠΩΣ ΥΠΝΟΝ ΗΣΥΧΟΝ

ΜΑΙΡΗ ΘΕΟΑΡΧΗ. Τὸ περὶ σὰς θὰ δημοσιευ-
θί.
ΜΟΣΧΟΝ. — Θὰ δημοσιευθί.
Δ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΝ. — 'Αποστέλλετε δύο μι-
κρὰς φωτογραφίας σὰς καὶ πέντε δραχμὰς νὰ λάβε-
τε δελτίον ταυτότητος. 'Αποστέλλετε ἀνταποκρίσεις.
Ν. Τ. ΣΟΥΡΔΙΝΗΝ. — 'Αποστέλλετε δύο μικρὰς
φωτογραφίας σὰς καὶ πέντε δραχμὰς νὰ λάβετε δελ-
τίον ταυτότητος. 'Αποστέλλετε ἀνταποκρίσεις σας.
'Ὁ χωρισμός' θὰ δημοσιευθί.
Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. — Γράφομεν ἰδιαίτερως.
Π. ΦΑΡΜΑΚΗΝ. — Περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖά
μας νὰ πᾶτε τὴν ταυτότητα σας. 'Εὐθὺς παιδικὰ' θὰ
δημοσιευθί.
Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ. — 'Ὁ Στὴν ἀσυχὴ ἀγάπῃ
μου' θὰ δημοσιευθί. Θέλομεν νὰ σὰς γνωρίσωμεν.
Περᾶστε τὴν Τετάρτην.
Γ. ΒΟΛΑΓΓΑΝ. — Ὁν καὶ 11ον τεύχῃ 'Ἐτλαν-
τίδος' ὑπάρχουν. 'Αποστέλλετε ἐν ὅλῳ 15 δραχμὰς
νὰ σὰς ἀποσταλάσῃ μαζί μὲ τὸ Γαλλικὸν περιοδικόν.
ΚΩΣΤΑΝ ΚΑΛΩΤΣΗΝ. — 'Αποστέλλομεν ταυ-
τότητα.
Γ. ΠΑΝΤΑΖΗΝ. — Περᾶστε τὴν Τετάρτην νὰ σὰς
γνωρίσωμεν. 'Επίσης νὰ μὰς φέρετε δύο φωτογρα-
φίας καὶ πέντε δραχμὰς νὰ σὰς στείλωμεν δελτίον ταυ-
τότητος ἀνταποκριτοῦ. Τὰ περὶ σὰς πολὺ καλὰ.
ΓΙΟΥΛΗΝ ΠΑΜΑΝ. — 'Αφού μπορεῖτε νὰ γρά-
ψετε, γιὰτὶ δὲν μὰς στέλνετε κατὶ καλλίτερον;
ΟΡΘΟΣ ΠΕΛΕΡΕΝ. — Τὰ δύο πού μὰς στεί-
λατε δὲν μὰς ἱκανοποιούν. Οἱ στροφές θὰ δημοσι-
ευθού.
Κ. ΚΑΡΔΑΜΗΝ. — Γράφομεν ἰδιαίτερως. 'Α-
ποστέλλετε ἀνταποκρίσεις.
ΕΥΑΓΓ. ΛΟΥΚΑΝ. — 'Αποστέλλομεν δελτίον
ταυτότητος. 'Αποστέλλετε ἀνταποκρίσεις.
Κ. ΔΗΜΟΥ. — Στείλατε μὰς κατὶ καλλίτερο.
Θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν.
ΚΟΥΛΑΝ ΣΑΡΔΙΛΙΑΝΟΥ. — Βλέπομεν ὅτι
μπορεῖτε νὰ γράψετε. Στείλετε μὰς κατὶ καλύτερο.
ΝΕΡΑ.Ι.ΔΑ. — 'Ὁσα ἐγκρίνομεν δὲν πληρώνον-
ται. Σὰς παρακαλοῦμεν περᾶστε τὴν Τετάρτην ἀπ'
τὸ γραφεῖόν μας νὰ σὰς γνωρίσωμεν.
Μ. ΠΑΠΑΔΑΤΟΝ. — Θὰ δημοσιευθί.

Χρόνια πού δοκίμαζα χίλια δυὸ φάρ-
μακα γιὰ τὰ σπυράκια τοῦ προσώπου μου,
χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Τέλος τὸ μω-
στικὸν τῆς θεραπείας τοῦ βρῆκα στὴν ἀ-
λοιφή ΤΟΡΟΝΑΚΚΙΝ. Ρωτῶντας νὰ μά-
θω τὸ γιὰτὶ, ἔμαθα ἀπὸ τὸν γιὰτρό μου
πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ σπυράκια τοῦ προσώπου
ἢ δερμάτος ὀφείλονται 90% σὸ μικρόβιον
'Ασταφυλόκοκκον, ἢ δὲ ἀλοιφή ΤΟΡΟ-
ΝΑΚΚΙΝ δὲν εἶνε κοινὴ ἀλοιφή, ἀλλὰ ἐμ-
βόλιον ἀνισταφυλόκοκκικόν. Ἀναζωογο-
νεῖ τοὺς ἰστούς τοῦ δερμάτος. Τιμὴ ἐλα-
χιστή.
Ζητήσατε Φαρμακεῖα. — 'Αντιπ.
Εὐριπίδου 29 Β'

Ιατρός καλλονῆς
ΓΙΑΛΑΚ. — Ν' αγοράσετε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο
ἀλλοτὶ καρμπακί, νὰ τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ σὸ
πρόσωπο καὶ μετὰ νὰ πᾶτε μὲ τὸ δάκτυλο ἀπὸ
τὴν κάτω πονάδα:
100 gr. Alcool
o,1o Sublimé.
1 gr. Resorcine.
2 gr. Chloral
'Απ' αὐτὸ θὰ τρίβετε τὸ πρόσωπο κάθε θράδῃ
ἢ ἑαυθακάκι, νὰ τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ σὸ
πρόσωπο καὶ μετὰ νὰ πᾶτε μὲ τὸ δάκτυλο ἀπὸ
τὴν κάτω πονάδα:
o,2o Camphre.
o,2o Acide salicylique.
2 gr. Oxyde de zinc.
8 gr. Vaseline.
8 gr. Lanoline.
τὴν ὅποιαν ἀφίνετε πάνω στὰ μυτιπικία μέχρι τὸ
πρῶτ'. Γράψτε μου γιὰ τ' ἀποτέλεσμα μὲ 5—6 ἡ-
μέρας.
ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Αὐτὸ πού ἔχετε σὸ πρόσωπο
δὲν θγάνει, παρὰ μὲ τὸν καιρὸ κάθε χημικὴ οὐσία
γιὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς θάλαψης τῆς ἐπιδερμίδας σας,
πάντως δώστε σὸ φαρμακεῖο νὰ σὰς φτιάσουν τὴν
κατὰ λόσιον:
10 gr. alcool camphre
100 gr. eau de cologne
τὴν ὅποιαν μεταχειρίζεσθε ἀραιωμένην μὲ νερό. 'Ὁς
κρέμα μεταχειρίζεσθε τὴν «Ρέα».
ΔΑΚΡΟΠΟΤΙΣΜΕΝΗ ΒΟΣ ΚΟΠΟΥΛΑ. — Μοῦ
δωσάτε τὴν Διευθυντὴν σας, ἀλλὰ δὲν μοῦ ὀπνευ-
ρίζετε καὶ γιὰτὶ πρᾶγμα πρέπει νὰ σὰς ἀπαντήσω.
Γράψετε ἀμέσως.
ΣΑΠΦΩ. — Τὸ σάπουν τῆς Μασσαλίας εἶνε πο-
λὺ καλὸ, μὲ τὴ διαφορά νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε ὡς
ἐξῆς: νὰ τὸ τρίψετε στὴν ἐξοστὰ καὶ τὰ τοιμμάτια
αὐτὰ νὰ τὰ βάζετε σ' ἕνα κατασφραγισμένον, μέσα
στὸ ὅποιον ρίχνετε κι' ἕνα ποτήρι νερό, τ' ἀφίνετε νὰ
θάσουν μαζί σὲ σιγανὴ φωτιά ὅπου νὰ γίνῃ κατὶ
τὸ γλυκώδες. Μ' αὐτὸ λοιπὸν τρίβετε τὴς ρίζες τρεῖς
φορές τὴν ἐβδομάδα, νὰ τ' ἀφίνετε ἄρκετὴ ὥρα ἐπᾶ-
νω καὶ μετὰ ξεπλένεσθε μὲ ἑστὸ νερό.
ΙΡΙΣ. — Μεταχειρισθῆτε τὴν συνταγὴ πού δι-
νω πάρα πάνω στὴ Σαπφῶ, ἐπὶ πλέον γιὰ νὰ μα-
λακώσουν ν' αγοράσετε τὸ αὐτὸ τῆς Κίνας, θὰ θρᾶσῃ
καλὰ, ρίχνετε κι' ἕνα ποτήρι ροῦμι, τὸ σουρῶ-
νετε καὶ πλένετε τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα τὰ μαλ-
λιά, τὰ ὅποια θὰ μαλακώσουν. Κάθε πρῶτ' πλένετε
τὸ πρόσωπο μὲ ἑστὸν χαμομηλόνερο. 'Επίσης ἡ πε-
τσέτα κάνει καλὸ.
ΝΤΙΝΑ. — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ σου λό-
για καὶ μὴν ἀμφισβᾶλλῃς διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς
ἀγάπης μου. Γι' αὐτὸ πού μοῦ γράφετε ἀναμνησ-
τὴν θέλω πάλι νὰ ἐνδιαφερθῶ καὶ τὸ μόνον πού ἐ-
χῶ νὰ σὰς συστήσω εἶνε κάθε πρῶτ' πού ξυπνᾶτε
νὰ παίρνετε ἕνα μεγάλο σουγυγάρνι, νὰ τὸ γεμίζετε
πολὺ κρύον νερό καὶ νὰ τὸ ἀφίγγετε μὲ δυνάμει ἐ-
πάνω τοῦ. Ὑπάρχουν θέματα διαφορά χημικὰ μέ-
σα, τὰ ὅποια διευκολύνουν τὴν ἀδύνην, δυστυχῶς
ὅμως μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου διαστήματος θὰ πά-
θουν ἀπὸ ὀριστικὴν χαλάρωσιν. 'Αποφύγετε τὸ μα-
σάει καὶ ἐπὶ τῆς ἐξοστῆς δύο ὅταν τὸ κρῖον νερό.
ΕἰΡ. ΜΑΝ. ΠΑΤΡΑΣ. — Κάθε πρῶτ' πού ξυ-
πνᾶτε νὰ περπατᾶτε στὰ νύχια ἐπὶ πέντε λεπτά τῆς
ἡμέρας. 'Επίσης τὸ μεσημέρι καὶ τὸ θράδῃ πρὶν πλᾶ-
γιάσετε. Γιὰτὶ μὰλλια μεταχειρισθῆτε τὸ «Ὁρεά»,
εὐδαίως δὲν θὰ γίνουν μαδρά, ἀλλὰ θὰ πᾶρουν ἕνα
ὥραιον ἐκθὸν χροῖμα. Νὰ τὸ δώσετε σ' ἕνα σαρκί-
κοποιὸ χημικὸ νὰ τὸ ἀνακατέψῃ μὲ μέλι καὶ κερί
ἀσπρο, ὅστις ἀλλῶς δὲν μπορεῖ νὰ διατηρηθῇ κι'
ἔτσι μ' αὐτὴ τὴν ποσάδα θ' ἀλείφετε κάθε θράδῃ
καὶ θ' ἀποφύγετε τὴς ρυτίδας.
ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ. — Νὰ πᾶτε ξε-
ρὰ κλαρία ἀπὸ ἔλατο, νὰ τὰ θρᾶσετε, νὰ ρίξετε καὶ
ἕνα ποτήρι οἰνόπνευμα ἀσπρο καθαρό καὶ μ' αὐτὸ
νὰ τὰ πλένετε τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα. 'Επίσης
τὴς ἄλλες ἡμέρας νὰ θρᾶσετε τὸ αὐτὸ τῆς Κίνας καὶ
νὰ τὰ πλένετε. 'Επίσης καλὸ κάνουν τὰ κυδονοκού-
κουσα, τὰ ὅποια θρᾶσετε χωρὶς νὰ πᾶρουν καὶ
κάθε πρῶτ' θουτᾶτε τὸ χτένι καὶ χτενίζεσθε μ' αὐτά.
Γιὰ τὰ ἐλφάρια νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν «Ἄζουριν».
ΘΕΜΙΣ. — 'Αναμνηστέας θὰ σὰς πηγαίνουν.
'Ὅσο γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ἐλφარიῶν γιὰ νὰ μὴν
σὰς πείθουν, μεταχειρισθῆτε τὴν κάτω συνταγήν:
o,15 Pilocarpine.
15 gr. Vaseline.
ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ. — Νὰ στίβετε ρο-
δάκινα καὶ κάθε πρῶτ' νὰ πλένετε τὸ πρόσωπο μὲ
ν' ἀλείφετε τὸ πρόσωπο μὲ μέλι τῆς κυρήθρας, νὰ
τὸ χυμὸ τους. 'Επίσης καὶ θρᾶσιν, πρὶν πλᾶγιάσετε,
τ' ἀφίνετε ἐπὶ ἕνα τέταρτον κι' ἐπειτα ξεπλένεσθε μ'
χαμομηλόνερο. Γιὰ τὸ δεύτερον ζήτημά σας δὲν ὀ-
πάρχει τρόπος παρὰ μόνον νὰ θρῆτε καθαρό ὀυ-
ζηνὲ 20 ὁσάμων καὶ μ' ἕνα σαπουνάκι νὰ τὴς θρᾶ-
ξετε θὰ ἐκθαίνονται νὰ μὴ φαίνονται. Γιὰ τὸ τρίτον
ζήτημά σας νὰ τρίβετε τὰ χεῖρά μὲ γλυκερίνη καὶ
λεμόνι καὶ νὰ μὴν πλένεσθε ποτὲ μὲ κρῖον νερό. Με-
ταχειρίζεσθε τὴν κρέμα «Ρέα».

Ἰατρός Ἰωάννης Σφακιανῆς Σωκράτους 30-Ἀθήνα Νοσήματα Ἑσπερικά Νοσήματα παιδῶν	Χρηστος Δρακάκης Δερματικά Ἀσθενήματα Γυναικολογικά Χαβρίου 2-Ἀθήναι Ἰατρός
---	---

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ συμ-
βουλίου τῶν ἱατρῶν μας
ΜΑΘΗΤΗΝ. — 'Η ἐπιστολή σας διεβιάσθη εἰς
τὴν συνεργάτιδά μας κ. Μάλδα, ἥτις καὶ θὰ σὰς
ἀπαντήσῃ ἀπὸ τὴν στήλῃ της.
Κ. Κ. ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥ. —
'Ομοίως.
ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΝ ΝΕΟΝ. — Τρώετε καλὰ.
Κάμετε γυμναστικὴν οὐρητικὴν. 'Ηλιοθεραπείαν.
Λαμβάνετε τρία κοχλιάρια σούπας καθ' ἑκάστην ἐκ
τού:
Lecithinol
Διὰ τὰ μυτιπικία θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἀπὸ τῆς στή-
λης τῆς ἡ συνεργάτιδος μας κ. Μάλδα. Πρέπει ὅμως
καὶ σὴν νὰ κόψετε τὰς κακάς ἐξέσεις. 'Ικανοποιηθῆτε
φυσιολογικῶς. Τότε καὶ ἡ ἐσπεριματόρησθ' ἔσθ' ἰσχυ-
ρὰ. ΠΟΛΥΒΑΣΑΝΤΙ ΜΕΝΗΝ ΚΟΡΗΝ. — 'Ολίγη
εἰδικὴ γυναικτικὴ θὰ σὰς ἀφελῇ πολὺ. 'Επίσης
καὶ ἕνας εἰδικὸς ὀρθοπαιδικὸς κορσές. 'Όλα αὐτὰ
ὅμως ἐγκαίρως, πρὶν ἡ ηλικία προχωρήσῃ.
ΓΕΖΕΜΩΛ. — 'Εξοστᾶται ἀπὸ τὴν γενικήν σας
κατᾶστασιν καὶ ἀπὸ τὸ στήματι εἰς τὴν εὐρίσκειται ση-
μεριον ἡ πάθησις σας. Ἀρμόδιωτερος θὰ νὰ ἀπο-
φασθῇ εἰνε ὁ ἱατρός πού σὰς παρακαλοῦμεν.
ΑΤΥΧΟΝ ΠΑΙΔΙ. Π. Σ. — 'Εκεῖνον πού
δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν μέλλουσαν σωματικὴν
εὐτυχίαν σας, δὲν εἶνε αἱ «δυσασίες», ἀλλὰ ἡ ἀ-
πειρία ἥτις σὰς διακρίνει πρὶν τὰ ἐγκόσματα. Ἀνά-
γκη νὰ ἐμπνησῆτε λιγάνκι. Νὰ γίνετε περισσοτέρως
τύπος τῆς ζωῆς. Τότε θὰ ἐξέρτε μόνος σας ὅλα αὐ-
τὰ πού μὰς ρωτᾶτε. Πρὸς τὸ παρὸν νεχθῆτε τὴν δια-
θεσιμότητά μας ὅτι εἶσθε ἐπαρκὴς καὶ κατατληγλι-
τατος.
Α. Μ. Κ., Θεοσνίκη. — Λαμβάνετε ἑσώτε-
ρικῶς τρία κοχλιάρια σούπας ἡμερησίως, ἐκ τῆς:
Adenolysine
Κάμετε ἐνδομυκτικὰς ἰαν σείραν ἐνέσεις ἐκ τῶν:
Ampoules soigonal B
[Solution huileuse
'Ελπίζομεν τὰ ἀποτέλεσματα νὰ εἶνε ἱκανοποιη-
τικά.
Π. ΞΑΝΘΟΝ. — Τί τὰ θέλετε, φίλε μου ἦποιον
τοῦ λάχῃ νὰ πνιγῇ, ποτὲ τὸ δὲν πεθαίνει. Πάρτε
τὴν ἀπόφασιν καὶ ἂν σὰς συμβῇ τίποτε ἰσὺς ἱκανο-
συμβουλεύσεσθε. Ἀκόμη μεταχειρισθῆτε εἰδικὸν προ-
φυλακτικόν, ἀλοιφὴν τοῦ Μετςνίκωφ καὶ μολὶς ἀπο-
σῶρεσθε μίαν ἔγχυσιν μὲ:
Solution collargol 1 o/o
Περὶ ὧν αὐτῶν θὰ σὰς ἀδηγήσῃ ὁ φαρμακο-
ποιός σας.
Πάντως πρέπει νὰ κάμετε καὶ σείς ὅτι κάνουν
ἄλλοι οἱ ἄλλοι φυσιολογικοὶ ἄνθρωποι, γιὰτὶ ἄλ-
λοῦς αἱ συνέπειαι θὰ εἶνε σοβαρώτεραι.
Διὰ τὸ δεύτερον ἐρωτήματι σας θὰ σὰς ἀπαντήσῃ
ἡ συνεργάτις μας κ. Μάλδα, εἰς τὴν παραπεμπῇ ἡ
ἐπιστολή σας.
ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. — Νὰ κόψετε τὸ
τογάρο. Κάμετε γαργάρας μὲ ἐλαφροτάτην ὀλμν.
'Εσπερικῶς λαμβάνετε τρία κοχλιάρια τοῦ γλυκοῦ
ἡμερησίως ἐκ τῆς:
Broncholysine
τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη καὶ ὅλος εἰδικὴ σύνθεσις ἐν-
χυαται διὰ τὴν θεραπείαν σας. 'Αποτελεῖ ἄλγη ἀν-

τισθητικὴν σύνθεσιν τῶν ἀντινευστικῶν ὀδῶν, τρο-
ποποιεῖ τὰς ἐρογικὰς ἐκκρίσεις, διευκολύνει τὴν
ἀπόχρεμψιν, θετικῶς τὴν θρᾶσιν τοῦ ὀργανισμοῦ,
ἐνὶ συγχρόνῳ οὐδὲν ἐπιβαρύνει τὸν σπασμὸν,
οὐτε ἐρεθίζει τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα, ἐπὶ τοῦ ὀ-
ποῦ ἐξ ἀντιθέτου δρᾶ βαλασμικῶς. Εἶνε ἀρίστη
ὅσον εἰς χεῖρας τοῦ ἀσθενοῦς κατὰ τὸν νοσημάτων
τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος.
Ρ. Ρ. 101. — Κατὰ τὸ ἡμέτερον μονοαμικὸν
σύστημα, ἡ μία γυναῖκα σὰς ἀρκεῖ. Σείς ἔχετε
τρεῖς καὶ δὲν σὰς φθάνουν. Διστάζομεν νὰ συστή-
σωμεν θεραπείαν, μήπως κατὰ τὴν φέραν πού ἔχετε
πάρει, θρᾶσετε καὶ μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ 31, ὅποτε θὰ
ἔχετε ὅλας καὶ καμμίαν
ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

ARTI
Βάζετε τὰ φορέματά σας
μόνον μὲ τὰς γνήσιαις Τερ-
μανικαῖς βαφὰς ARTI
Κοι ΚΟΜΜΩΤΑΙ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Μόνον μὲ φάρμακα ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ
Εἰδικὸν καὶ στὰ πιὸ μαλλιά
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ 57 ΑΘΗΝΑΙ

Ἀληθινὴ ὠμορφία
δὰ τὴν δερμα ὑγιεινὴ
ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΙ-
ΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ
Δέρμα ὁρσερό, νεανικόν,
νεμάτο ζωὴ καὶ ὑγεία ΔΕΝ
μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε, καὶ νὰ
τὸ διατηρῆτε μάλιστα ἐφ' ὅρου ζω-
ῆς, χωρὶς τὴς «HORMONES DE BEAUTÉ»
Σпециальте μοναδικὸν στήν Ἑλλάδα καὶ
τὸ ἀνώτερον ὅλου τοῦ κόσμου γιὰτὶ
ἐμπεριέχει ἐκχυλίσματα ἀδένων καὶ
δερμάτος καὶ ἐπὶ πλέον φυτικὰς διαι-
τητικές πού συμπληρῶνουν τὴν ἐνέρ-
για τῶν ὀρμονῶν. Ἐπιδορ κατ'ἐξέλειαν
στὰ κύτταρα. Τὰ διεγείρει, τὰ τρέφει,
τὰ πολλαπλασιάζει καὶ ἐπιφέρει τὴν
πραγματικὴν ἀναγέννησιν τοῦ δερμάτος.
Χρησιμοποιήστε ἀμέσως τὴς «HOR-
MONES DE BEAUTÉ» ἀνεσάρτητες ποι-
ότητος δερμάτος καὶ ΗΛΙΚΙΑΣ. Τὸ πα-
ρῶνον πρόσωπο θὰ ἀναζωογονηθῇ.
Τὸ νεανικὸν θὰ διατηρηθῇ. ACADÉMIE
DE BEAUTÉ Mlle KETTY ΕΡΜΟΥ 35
ΘΝΑ. 22-088
Ἡ ὑγεία

M
O
N
T
E
L
L
O

PERMANANT

1

9

3

5

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Είς τὰ ἐργαστήριά μας ἀπὸ 15 Μαΐου λειτουργοῦν 2 μηχανήματα τελευταίου τύπου. Μοντέλα 1935 (PARIS) τὰ ὅποια παρασκευάζουν PERMANANT, με φαρδιεῖς σκάλες καὶ χονδρὲς μπούκλες. Οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς συναγωνισθῇ διότι διαθέτομεν τὰ τελειότερα μέσα εἰς τὴν PERMANANT. Φάρμακα, τοῦ μεγάλου Παρισινοῦ οἴκου REALIS (PARIS). Ταχύτης: ἐντὸς μιᾶς ὥρας καὶ 15 λεπτῶν ἐκτέλεσις Περμανάντ.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Γιὰ σᾶς ποῦ ἔχετε θαμμένα μαλλιά ἢ κακομεταχειρισμένα ἀπὸ ὅ,τι δήποτε φάρμακα καὶ θέλετε νὰ κάμετε PERMANANT. Τὰ ἐργαστήριά μας ἀναλαμβάνουν διὰ 7 μῆνας νὰ ἔχετε Περμανάντ, χημικὴν, χωρὶς μηχανήμα ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ, με ἀπόλυτον ἐγγύησιν. Δοκιμὴ δωρεάν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ PERMANANT

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

13 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-961

magail

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΝ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΔΙΕΤΗΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

